STAR WARS

LANDO CALRISSIAN
ŞI VÂNTUL ÎN FLĂCĂRI

L. NEIL SMITH

O NUVELĂ BAZATĂ PE FAPTE ȘI PERSONAJE CREATE DE GEORGE LUCAS

L. NEIL SMITH

STAR WARS

LANDO CALRISSIAN ȘI VÂNTUL ÎN FLĂCĂRI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

L. Neil Smith
Lando Calrissian and the Flamewind of Oseon
1983

L. NEIL SMITH

Lester Neil Smith III (12 mai 1946 – 27 august 2021), mai cunoscut sub numele de L. Neil Smith, a fost un autor american de science fiction şi activist politic. Operele sale includ trilogia de romane Lando Calrissian, toate publicate în 1983. A scris, de asemenea, romanele *Pallas*, *The Forge of the Elders* şi *The Probability Broach*, fiecare dintre acestea câştigând premiul anual Prometheus al *Societății Futuriste Libertariene* (creată personal de Smith) pentru cel mai bun roman libertarian de science fiction. În 2016, Smith a primit un premiu special pentru întreaga carieră din partea *Societății Futuriste Libertariene*.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Avea puţin peste un metru înălţime, de la lentila faţetată cu unghi vizual larg care strălucea roşie deasupra corpului său pentagonal extrem de lustruit până la vârfurile fine ale tentaculelor sale cromate. Erau cinci tentacule, ceea ce i se părea normal. La urma urmei, nu fusese el creat după chipul producătorilor săi?

Se considera pe sine ca fiind *Vuffi Raa*, o denumire nesentimentală dintr-un alt sistem de numerotare şi o altă limbă, aflate cu o jumătate de galaxie în spate. Îi servea destul de bine ca nume. Dar în acest moment, se grăbea.

Esplanada mărginită de copaci de pe Oseon 6845 era o arteră largă şi pietruită, construită exclusiv pentru traficul pietonal, indiferent de mijloacele personale de locomoţie ale fiecărui locuitor. Era echipată cu un câmp gravitaţional artificial adânc de trei metri pentru a servi speciile mai slabe. Pe ambele laturi erau amplasate magazine elegante pentru a-i servi pe cei bogaţi.

Se spunea că suprafaţa comercială de-a lungul Esplanadei domoale de pe Oseon 6845 este cea mai scumpă din universul cunoscut. Şi că acei clienţi care se plimbau de-a lungul kilometrilor săi amenajaţi şi sculptaţi sunt cei mai bogaţi.

Vuffi Raa nu ştia despre această rară lipsă de informare din partea sa. În primul rând, el nu avea la îndemână statisticile corespunzătoare – într-un fel de a spune. Iar dacă ar fi fost obligat să-şi bazeze părerea pe unul singur caz pe care îl cunoştea îndeaproape, ar fi trebuit să susţină că era adevărat contrariul. Nu toţi cei de acolo erau bogaţi. Nu toţi cei de acolo veniseră să cumpere şi să vândă. Această concluzie îi aducea gândurile înapoi la motivul urgenţei sale actuale: stăpânul său, ultimul din ceea ce fusese, până de curând, o listă jenant de lungă de clienţi complet nemulţumiţi.

Freebie-reeep!

Dinspre centrul puternic plantat al Esplanadei, o entitate care ar fi putut fi o pasăre cântătoare ciripea zgomotos în ceea ce ar fi putut fi un tufiş, distrăgând momentan atenţia micului robot. Nu-ţi puteai da seama niciodată. În staţiunea luxuriantă şi cosmopolită, creatura care cânta putea foarte bine să fie o legumă fotosintetică care încerca să atragă purtători de polen, iar frunzişul în care se cocoţase, un animal cu rădăcini în sol. Întregul sistem Oseon era aşa, un loc de joacă al bogătaşilor, inteligent gândit de cei care îi ordonaseră construcţia pentru a fi plin de surprize. Dar la fel era şi viaţa însăşi. Însăşi prezenţa lor în acest adăpost supraaglomerat, al lui şi al stăpânului său, era o mărturie suficientă în acest sens.

Vuffi Raa îşi forţă gândurile rătăcite să revină la problemele relevante. Era un droid de *Clasa a Doua*, cu capacităţi intelectuale şi emoţionale aproximativ egale cu

cele ale ființelor gânditoare organice şi cu o tendință necorectată în programarea sa de a-şi lăsa mintea să rătăcească şi de a folosi uneori metafore. Era prețul pe care îl plătea pentru a fi una dintre rarele maşini cu imaginație.

În acest moment, era un lux pe care nu şi-l putea permite. Ținu din nou dovada înnegrită în fața ochilor, ca să-şi amintească. Era o bucată cât un pumn de metal ars şi siliciu topit. Cu câteva ore în urmă, fusese un hibridizor de neutrini, o componentă delicată şi critică a motorului de viteză subluminică al unei anumite clase şi epoci de nave stelare. Acum arăta ca un reziduu minier în valoare de un microcredit.

Inconştient de un gest pe care îl dobândise în urma asocierii îndelungate cu ființele umane, Vuffi Raa îşi ridică tentaculul liber pentru a se zgâria la porțiunea superioară a trunchiului său cu cinci laturi – cel mai apropiat lucru pe care îl avea ca şi cap. Micul droid era pentadextru, neavând nicio preferință cu privire la care dintre cele cinci membre sinuoase le folosea pentru a se deplasa şi pe care le folosea pentru a ține, transporta sau manipula obiecte, cum ar fi bucăți înşelătoare de cuarț şi platină recent topite. Vuffi Raa era un tip versatil şi cu simetrie radială, şi era foarte îngrijorat. Pasul său vioi, dar distrat, îl purtă pe lângă un iaz decorativ umbrit de frunze, unde ceva între un mamifer verde şi o mică insectă cu multe articulații băgase o linie – de fapt o prelungire a piciorului drept din față – în jumătatea de metru de apă. Urmă o undă modestă, o stropeală, apoi un pocnet. Creatura înhăță un peşte mic şi colorat, devorându-l pe loc şi scuipând oasele înapoi în apă. Vuffi Raa nici măcar nu observă.

În sfârşit, ajunse la suprafața de intrare, decorată scump, a exclusivistului *Hotel Drofo*. Cu un salut frățesc, Vuffi Raa trecu pe lângă ființa-uşă, un robot vopsit în culorile aurii şi purpurii ale stabilimentului, şi se duse direct la unul dintre cele opt puțuri de coborâre care duceau în hotel. Pe un asteroid, chiar şi pe unul ca Oseon 6845, şi chiar şi atunci când era vorba de un hotel de primă clasă, suprafața era scumpă. Volumul este ieftin.

Selectând *Holul Principal* pe afişajul miniatural de lângă intrarea în puțul de coborâre, aşteptă ca liftul să-i ia măsurule, apoi căzu – *pluti* ar fi un cuvânt mai potrivit – cu o fracțiune din accelerația de la suprafața asteroidului, coborând uşor câteva zeci de metri şi ajungând în cele din urmă la o oprire amortizată la baza puțului.

Ieşi în agitația şoptită a hotelului subteran. Erau prezenți o mulțime de alți droizi, care se amestecau liber cu oamenii, umanoizii şi non-umanii prezenți. Majoritatea droizilor de aici erau într-un fel sau altul în serviciu; erau neobişnuit de vizibili prin numărul şi prezența lor. Peste tot în galaxie, roboții erau obiectul unor prejudecăți dure şi persistente. Totuşi, Oseon era diferit. Cinicii subliniau faptul că nici locuitorii săi actuali, nici strămoşii lor nu trebuiseră să se îngrijoreze prea mult de pierderea vreunui loc de muncă. Locul era plin de nobili exilați sau în vacanță.

Marii industriaşi, activi şi pensionari, gravitau aici, alături de maiori, colonei şi generali. Pirații mercantili – şi propriu-zişi – care îşi cumpăraseră un pic de clasă, uneori de la aceeaşi aristocrație destituită, îşi frecau umerii şi alte părți mai puțin umane ale corpului cu vedete media dintr-un milion de sisteme diferite.

Micul droid ştia că bărbatul pe care îl căuta se afla într-unul dintre saloanele de jocuri de noroc mici, mobilate confortabil, chiar lângă *Marele Hol*, aici, la primul sau ultimul etaj. Găsirea salonului nu ar fi fost o problemă, dar intrarea în el ar fi

putut fi. Jucătorii aveau tendința de a fi geloşi pe intimitatea lor. Îşi făcu loc prin mulțimea bogat îmbrăcată, gândindu-se la veştile pe care le avea pentru stăpânul său – şi cât de reticent era să i le dea. O ființă umană nu poate suporta prea multe veşti proaste.

Totul începuse cu o aventură. Stăpânul său câştigase o navă – de fapt, un mic cargobot transformat, numit *Şoimul Mileniului* – la un alt joc de cărți şi decisese în mod capricios să adauge *Căpitan* la celelalte titluri profesionale ale sale: jucător, pungaş şi ticălos. Era mândru de fiecare dintre ele, deşi prefera *escroc* față de ceea ce autoritățile aveau de obicei pe vârful limbilor lor ascuțite şi neiertătoare.

La început fusese un pilot absolut groaznic. Vuffi Raa, un pilot desăvârşit de nave în virtutea programării încorporate, se ocupase treptat de asta în două moduri: pilotând *Şoimul* atunci când era nevoie şi învățându-şi stăpânul să o facă el însuşi atunci când aveau timp. Îl câştigase şi pe Vuffi Raa, de asemenea, la un joc de cărți.

Asta declanşase o serie de evenimente care culminaseră cu plecarea lor din sistemul Rafa cu ultima încărcătură completă din fabuloasele *cristale ale vieții* recoltate vreodată acolo. Singura încărcătură scoasă vreodată din sistem în mod legal de către un cargobot privat. Şi fuseseră bogați. Temporar. Cu toate astea, stăpânul său nu păruse prea fericit, completând formularele de permis de aterizare, analizând conosamentele, calculând cheltuielile generale şi marja de profit. Chiar şi cu Vuffi Raa alături pentru a-i uşura munca... Semăna prea mult ca şi cum ar fi devenit transportator profesionist. Jucătorul tânjea să îşi exercite din nou profesia inițială.

Astfel, când invitația de a veni să joace *sabacc* în sistemul Oseon, unde se câştiga cel mai bine din galaxie, venise brusc de nicăieri, zilele de liber-profesionism ale celor doi se încheiaseră brusc şi foarte binevenit. Străbătuseră o sută de parseci pentru a ajunge aici la timp. Viteza *Şoimului*, în tentacule competente, era legendară. Şi iată-i aici. Problema era că cineva încercase să se asigure că nu se aflau doar aici, ci şi în Rafa, pe Inel, în Nucleu şi în orice alt loc în care puteau fi împrăştiate mici bucăți din existențele lor organice şi mecanice. Se pare că acel cineva nu îi plăcea prea mult.

Vuffi Raa se apropie de uşile duble grele din lemn antichizat. În fața acestora se afla un umanoid enorm, îmbrăcat într-un costum elegant, cu cel puțin patru numere mai mare decât ceilalți din hotel. La subsuorile elegante ale tipului masiv, robotul putea distinge umflăturile gemene ale unei perechi de blastere de fabricație Imperială.

— Scuzați-mă, stimabilă ființă, spuse micul droid, am un mesaj pentru unul dintre jucătorii din interior.

Scoase un card pe care stăpânul său i-l dăduse pentru a fi folosit tocmai în astfel de circumstanțe. Spre uşurarea copleşitoare a lui Vuffi Raa, bodyguardul se uită la card în timp ce literele de instrucțiuni dansau pe suprafața lui, aprobă politicos din cap şi se dădu la o parte. Uşile se deschiseră uşor, iar Vuffi Raa se strecură dincolo de ele. Aerul din interiorul camerei mici şi luxoase era plin de fum, cu cel puțin o duzină de mirosuri diferite, amestecate, în ciuda eforturilor depuse de sistemele de susținere a vieții de clasă stelară. În centru, aşezat la o masă înconjurată de jucători şi privitori, stătea stăpânul său, splendid în haine de navă semi-formale, elegante şi scumpe.

Robotul se apropie, aşteptând până când se termină mâna – iar stăpânul său strânse o grămadă substanțială de jetoane de credit –, apoi trase uşor de tivul

mantiei sale scurte.

— Stăpâne?

Silueta se întoarse, privind în jos – dinți albi pe o față întunecată, zâmbet irezistibil, ochi inteligenți şi răutăcioşi.

— Ce este, Vuffi Raa – şi de câte ori ți-am cerut să nu-mi mai spui *stăpâne*?

Amândoi şuşoteau pe un fundal zgomotos. Droidul ridică bucata de resturi de formă ciudată pentru a fi inspectată de stăpânul său.

— Nu a existat nicio defecțiune spontană la comenzile de schimbare de fază de la bordul *Şoimului*, stăpâne. Mi-e teamă că ai avut dreptate, cu acesta sunt două astfel de incidente.

Stăpânul său aprobă din cap cu tristețe.

— Deci a fost o bombă.

— Da, stăpâne, cineva încearcă să te ucidă.

Capitolul 2

Lando Calrissian îşi scutură ironic capul şi rânji.

Avea motive întemeiate. Prima lui seară în Oseon, prima lui partidă de *sabacc*, şi deja avea un avans de vreo douăzeci şi trei de mii de credite. Tânărul jucător elegant stătea îmbrăcat impecabil la o oră la care majoritatea oamenilor erau mototoliţi şi obosiţi, în faţa unei oglinzi pe toată lungimea lui, mângâindu-şi mustaţa nou-nouţă pe care şi-o lăsase cu doar câteva săptămâni în urmă, când lucrurile păreau mult mai sumbre. Da, *pe Nucleu*, îi dădea o anumită încredere, un anumit elan, un anumit...

Şi fără să completeze nici măcar un singur formular în trei exemplare, dacă acest lucru era logic posibil – gândul îi aluneca din nou la banii ascunşi în buzunarele hainelor sale semi-formale evazive –, fără să obţină vreun permis, o servitute, o licenţă, o derogare sau un certificat de genul *mamă-pot-face-aia*. Iată un fond de rezervă gras care nu avea să se evapore când nu era atent la el!

Ceea ce adăuga amuzamentul la triumf era faptul că *sabaccul* era un joc considerabil mai complex şi infinit mai riscant decât antreprenoriatul pe care îl încercase de când preluase *Şoimul Mileniului*. Era nevoie de o judecată mai rapidă, de mai mult curaj şi de o înţelegere mai sofisticată a naturii umane – într-un mod foarte tolerant de a vorbi. Şi atunci de ce era atât de bun la jocul de *sabacc* şi atât de mizerabil la antreprenoriat? Ridică din umeri şi traversă camera de hotel dinspre uşa pe care o închisese şi o încuiase bine cu câteva clipe în urmă.

Să vedem – doar cel mai recent exemplu. Câştigase *Şoimul* şi pe Vuffi Raa, apoi reuşise să obţină o sumă frumuşică – pentru o muncă pe care fusese constrâns să o facă – care, după toate regulile, ar fi trebuit să îl asigure pe viaţă. *Cristalele vieţii* din sistemul Rafa nu fuseseră niciodată ieftine, asta era clar. Humanoizii care le purtau îşi vedeau durata de viaţă prelungită şi inteligenţa oarecum îmbunătăţită. Erau deopotrivă valoroase şi rare, şi creşteau într-un singur loc din univers.

Lando ştiuse atunci când el şi robotul părăsiseră Rafa, că nu vor mai exista *cristale ale vieţii*, cel puţin pentru o vreme. Guvernul colonial de acolo fusese răsturnat de băştinaşii insurgenţi. Prin urmare, se ţinuse tare pentru a obţine cele mai mari preţuri posibile. Cu toate astea, cumva, banii – câteva milioane – păreau să dispară sub ochii lui, mâncaţi de întreţinerea navei, taxele de andocare, impozite, supra-impozite, supra-supraimpozite şi mită. De fiecare dată când încheia o afacere, indiferent de marja pe care şi-o asigura la început, sfârşea prin a pierde. Nu părea logic: cu cât câştiga mai mulţi bani, cu atât devenea mai sărac. Dacă s-ar îmbogăţi şi mai mult, ar fi falit. Poate că pur şi simplu nu juca în *liga* potrivită.

Una dintre regulile acestui joc nou – nou pentru Lando, cel puţin – era că nu ţi se spuneau regulile până nu era prea târziu. La figurat, îşi scotea pălăria în faţa oricui reuşea să supravieţuiască în lumea afacerilor, darămite să prospere.

Un mic zgomot în camera alăturată îl alertă. Se uită înăuntru şi îl văzu pe Vuffi Raa care îi pregătea garderoba pentru mâine. Îi spusese micuţului de o sută de ori că nu era necesar. Nu avea nevoie de valet şi de mult începuse să se gândească la robot mai mult ca la un prieten decât la orice altceva. Dar, exact ca un prieten bun – sau

ca un servitor desăvârşit –, droidul înțelegea nevoia jucătorului de a rămâne puțin singur, fără conversație, în timp ce se relaxa după preocupările tensionate ale serii.

Lando bănuia că Vuffi Raa voia de fapt să discute despre bomba pe care o descoperise – a doua de la ultima lor coborâre pe planetă. Ei bine, dimineața va fi destul timp pentru asta. Închise uşor uşa de legătură şi se întoarse la gândurile sale.

O a doua ironie îl lovi în timp ce privea patul cum se întindea singur. Îşi scoase cizmele elegante din piele de *bantha* şi se întinse, un picior atârnând peste marginea patului până la podea. Indivizii care prosperaseră cel mai mult, fie în afaceri legitime, cum ar fi transportul de marfă, fie în unele dubioase, cum ar fi contrabanda – de fapt, îndeletnicirea pentru care fusese construit inițial *Şoimul* –, cei care ajunseseră în vârf, trăiau aici, în Oseon, unde un anume Lando Calrissian, un eşec lamentabil după standardele lor, nu avea nicio dificultate în a-i separa de banii lor câştigați cu greu.

Era propria lor vină. Ei îl invitaseră...

* * *

Focul țâşni din turela de arme a *Şoimului Mileniului*. Într-o grabă disperată, Lando azvârli tunurile cvadruple în jos şi spre stânga, în timp ce escadrila de drone trecea în trombă, propriile lor salve de energie colorând spațiul tulbure din jurul cargobotului.

— Ratat! Vuffi Raa, ține-o un pic mai stabilă!

Nava se feri şi intră în picaj, evitând cu greu să fie spintecată într-un foc încrucişat în timp ce dronele de luptă se împărțeau, atacând din ambele părți.

— Stăpâne, sunt prea multe... Bine tras, domnule!

Vocea micului droid ieşea dintr-un interfon de lângă urechea lui Lando.

Jucătorul făcu un semn imaginar cu creta pe o tablă pur mentală, manevrând armele pentru o nouă lovitură. Drona pe care o lovise era o minge incandescentă şi în expansiune de praf şi gaze, sporind mizeria dintr-o regiune deja murdară a spațiului. Oricine altcineva ar fi urlat victorios. Lando spumega în balonul transparent al armei.

Ei bine, fusese ideea lui să o ia pe scurtătură prin această mică nebulozitate în drum spre următorul port. La naiba, transporta o încărcătură valoroasă, oarecum perisabilă. Lăzi de jeleu de mure, grămezi de piei de lup de munte, undițe scumpe din lemn de *tinkle*, pe scurt, produsele unei planete de frontieră. În comparație cu rutele preferate de transportatorii obişnuiți de mărfuri, el putea economisi zile prețioase.

Scuturile pulsară cu străluciri amețitoare. Primeau din nou lovituri! Înclină cu putere tunurile, apăsând pe declanşatoarele duble. Fulgerele de energie loviră năprasnic direct o pereche de mici nave de luptă fără pilot care se îndreptau spre ei. Una explodă, cealaltă, grav avariată, ieşi nebuneşte din raza vizuală a lui Lando.

Vuffi Raa făcu nava să se rostogolească, patinând într-o cădere sălbatică, chinuitoare pentru stomac şi evitând cu abilitate o lovitură directă. Erau o echipă bună împreună, gândi Lando. În plus, nu era cine ştie ce nebulozitate. Chiar şi în adâncul peticului neregulat de gaz, câteva molecule la fiecare metru cub produceau foarte puțin nor vizibil. Totuşi, încetineau o navă, făcând periculoasă folosirea hipermotorului.

Probabil de aceea liniile regulate de transport evitau locul. Dar Lando, calculând distanța în funcție de timp, se gândise că, şi cu o reducere substanțială față de viteza din hiperspațiu, tot ar fi economisit timp şi ar fi avut de câştigat. Se înşelase.

Alte şase drone cu diametrul de un metru se îndreptară direct spre turela lui. Inamicul părea să aibă o rezervă nesfârşită. Lando aruncă o privire spre nava mamă, un pirat aflat la distanță şi care dirija atacul dintr-o siguranță relativă. Avea un deplasament de aproximativ patru ori mai mare decât Şoimul, fiind construită stângaci, o sferă mare ataşată de un cilindru ceva mai mic, întregul ansamblu ciudat fiind peticit şi pestriț din cauza utilizării grele şi a neglijării îndelungate. Îşi putea imagina cam cincizeci de membri ai echipajului, cocoțați la panourile lor de drone într-un centru de control slab luminat. Probabil erau la fel de faliți şi disperați ca şi el. Aşteptând până în ultimul moment posibil, activă toate cele patru tunuri la putere şi dispersie maximă. Luminile se stinseră la bordul *Şoimului*. Două drone în formă de farfurie înfloriră în mingi de foc, a treia fu puternic găurită. A patra, a cincea şi a şasea zburară pe deasupra capului său rupându-se din formație şi ieşiră din raza sa vizuală înainte ca el să-şi poată da seama ce le făcuse.

Eliberă declanşatoarele. Iluminarea completă izvorî din nou.

Nebulozitățile erau bune pentru a ascunde nave spațiale. Gazele, praful şi ionii, câmpurile magnetice şi statice făceau praf instrumentarul senzorilor cu rază lungă de acțiune. De aceea ajunseseră în această încurcătură

— Vuffi Raa! strigă Lando brusc. Apropie-te de pirat! M-am săturat. Dă-mi o şansă la sistemul lui de propulsie!

— Foarte bine, stăpâne.

În vocea electronică a robotului se simțea îndoială – nu cu privire la abilitățile de luptă ale lui Lando. Dimpotrivă. Era pur şi simplu faptul că cea mai fundamentală programare a droidului îi interzicea să ia viața unei ființe gânditoare mecanice sau organice. Îşi punea la grea încercare etica cibernetică chiar şi acum, conducând nava în luptă. Totuşi, o făcea. Într-un arc lung şi grațios, cu o mică răsturnare la capăt, *Şoimul* se înălță spre pirat, luându-l prin surprindere. Câteva tunuri se încălziră slab – prea târziu, operatorii lor speriați abia schimbându-şi atenția de la panourile de control de la distanță la sistemele de control al focului. Micile arme zburătoare puteau fi adecvate împotriva unui cargobot neînarmat sau a unui iaht de agrement care intra accidental în nor, dar nu fuseseră concepute sau construite pentru o luptă mortală cu o navă precum *Şoimul*, pe jumătate navă pirat şi plină de mai multe arme decât putea echipajul ei să mânuiască deodată.

Încrezător în scuturile navei sale, Lando se aplecă spre tunul cvadruplu, trăgând cu razele sale de mare putere în evacuarea motorului de la capătul îndepărtat al secțiunii sferice a piratului. Încă o dată, luminile interioare ale *Şoimului* se stinseră şi, pentru prima dată, Lando îşi dădu seama că degetul lui greu de pe trăgaci costa ceva...

Totuşi, tuburile propulsorului inamicului începuse să strălucească. Mai întâi roşii, apoi deveniră rapid galben-portocalii. Fuseseră turnate să reziste la căldură şi presiune destul de bine, dar nu şi din exterior spre interior.

Dintr-o dată, o explozie de stele apăru în spațiul dintre el şi pirat.

— Bună lovitură, stăpâne. Ai mai prins una!

— Prostii, nici măcar nu am... Pe *Marele Cer Milostiv*!

În jurul lor, mingi de gaze aprinse se detaşau pe fundalul înstelat. Flota de drone se distrugea singură! Piratul se roti pe centrul său de gravitație, străluci sălbatic din cauza propriilor focuri interne şi se îndepărtă în viteză. La capătul extrem al liniei sale de zbor, spre marginea nebulozității, Lando putu distinge strălucirea când acesta intră în hiperspațiu. Chiar şi aşa, fusese un risc mortal; trebuiau să fie speriați rău de tot.

— Măi, măi! Retragea de la postul de luptă, îşi informă el partenerul mecanic. Voi urca în carlingă într-un minut. Pune nişte cafea pe foc, da? Şi apropo, Vuffi Raa...

Se desprinse din chingile scaunului armei, întorcându-şi pălăria de căpitan – cea cu împletiturile aurii – pe dos, şi îşi trase fermoarul costumului câtiva centimetri mai sus.

— Da, stăpâne?

— Nu-mi mai spune *stăpâne*!

Păşind în coridorul principal cu curbe largi, Lando trecu pe lângă zona motorului subluminic al *Şoimului Mileniului*. Ca şi cum ar fi răsărit din podea, acolo se afla o entitate conică cromată, asemănătoare unui şarpe, lungă de aproximativ un metru, care avea grijă de panoul de control. La capătul său cel mai subțire, se ramifica în cinci *degete* subțiri şi delicate care răsuceau butoane şi reglau comutatoare glisante. În centrul *palmei*, Lando ştia că se afla un mic ochi roşu sticlos. Mai departe, acolo unde un grup de instrumente cuprindea radarul şi alte dispozitive de detecție, veghea un alt şarpe metalic. Mai erau încă trei în alte părți ale navei, acordând atenție zonelor sensibile care nu puteau fi controlate de pe monitoarele cockpitului.

În față, Lando se trânti pe scaunul din stânga, o concesie de păstrare a mândriei făcută tacit între el şi adevăratul pilot al navei. Acesta se afla pe celălalt scaun, o bucată pentagonală de metal argintiu strălucitor şi electronice, cu o lentilă mare care pulsa în partea de sus. Obiectul era bine legat de scaun. Unul dintre *şerpi* plutea deasupra unui panou de instrumente, la o jumătate de metru distanță de droid.

— Vuffi Raa, trebuie să te aduni, măi băiete, chicoti Lando, bâjbâind sub panou.

Scoase o țigară subțire şi o aprinse, uitându-se la chestia fără brațe şi fără picioare de lângă el şi aşteptând o reacție. Afară, ceața începu să se risipească pe măsură ce propriile lor unități de propulsie îi aduceau la marginea nebulozității. Îşi închipuia el, sau transparența ferestrei era uşor obturată? Era mai mult praf în regiune decât calculase – şi încă o reparație costisitoare.

Şarpele coborî, se ataşă de o latură a pentagonului şi se înclină spre jucător.

— Stăpâne, asta nu a fost amuzant nici prima sută de ori când ai spus-o.

Vuffi Raa începu să-şi dezlege trunchiul de pe scaunul copilotului, cu un singur tentacul. Din pasajul de afară, intră un alt şarpe, se urcă pe scaun şi se conectă, devenind al doilea dintre membrele lui Vuffi Raa care se reunea cu corpul. Lando se uită peste instrumentarul navei, iar strălucirea sa de satisfacție se evaporă complet.

— *Pe Nucleu!* Uită-te la indicatoarele de consum de energie! Tunurile alea cvadruple sunt scumpe! Am fi consumat mai puțin mergând pe drumul cel lung!

E o chestie dată naibii, gândi Lando, *când până şi înfrângerea unei bande de*

piraţi trebuie să fie calculată în bilanţ. Şi încă la pierdere.

— Vom fi norocoşi dacă vom reuşi să primim ceea ce am cheltuit cu această încărcătură, îţi dai seama de asta?

Recăpătând un al treilea tentacul, robotul se abţinu diplomatic să sublinieze faptul că se opusese de la bun început folosirii scurtăturii. Nu ştia exact de ce. Companiile mari, cu program regulat, evitau ruta, deşi aceasta lua parseci şi zile întregi din parcurs, exact aşa cum insistase Lando. Pe de altă parte, companiile mari, cu program regulat, rareori încercau ceva nou sau îndrăzneţ, ceea ce făcea ca viitorul să fie atât de luminos pentru companiile noi, mai mici. Acum, între ceaţa stelară şi piraţii pe care îi ascundea, ambii parteneri ştiau ce era în neregulă cu nebulozitatea.

Cu al patrulea şi al cincilea manipulator la locul lor, Vuffi Raa porni cu precauţie motorul interstelar. Stelele se întinseră în grupuri atenuate şi dispărură.

Totuşi, nimic din toate astea nu explica ce era în neregulă cu Dilonexa XXIII.

Capitolul 3

— Lansete de pescuit?

Agentul vamal era un bărbat mic, cu brațe şi picioare puternice şi cu încheieturi noduroase. Era îmbrăcat, la fel ca toți ceilalți de pe acea planetă agrară conştientă de sine, în salopetă cu bretele, în cazul său, fiind confecționată dintr-un satin verde închis, puternic încrețit. Scalpul roz îi strălucea printr-un câmp de păr gri, tuns scurt.

— Cred că glumeşti! În primul rând, nu există niciun corp de apă pe planetă mai mare decât o cadă; nu ne place să cruțăm pământul. În al doilea rând, nimeni de aici nu are timp de pescuit. Şi în al treilea rând, peştele local are un gust groaznic – are urme de metale sau cam aşa ceva.

Soarele sistemului Dilonexa – un număr de catalog pe care Lando nu şi-l amintea şi despre care nu se deranjase să-l întrebe pe Vuffi Raa atunci când se apropiaseră – era un furnal gigantic alb-albastru. Cele mai apropiate douăzeci şi două de planete erau locuri grozave pentru a te bronza. în câteva microsecunde. Cele şaptesprezece planete exterioare erau nişte cufere de gheață.

Dar planeta din mijloc, cel puțin din punctul de vedere al primilor săi colonişti, făcea ca totul să merite. Era mare, cu un diametru de aproape douăzeci şi cinci de mii de kilometri, compusă în cea mai mare parte din elemente uşoare, ceea ce îi conferea o gravitație la suprafață nu prea nerezonabilă. Aproape tot ce era din metal trebuia să fie importat. Dar Dilonexa XXIII era bogată, o lume agricolă ale cărei câmpuri se întindeau pe distanțe inimaginabile în jurul suprafeței sale, furnizând produse alimentare, materiale plastice, combustibil – tot ce avea o bază organică. Locuitorii săi, fermieri graşi şi familiile lor mai grase, dobândiseră gust pentru unele dintre cele mai bune lucruri din viață. Acesta era motivul pentru care Lando îşi adusese acolo încărcătura valoroasă, oarecum perisabilă. Îşi scutură capul cu regret în timp ce privea echipajul de la sol ataşând elemente de combustibil la *Şoim*, acolo unde acesta se odihnea pe peticul de ferrocretă – alte răni deschise în contul său de credit.

— Ei bine, atunci, ce zici de jeleu şi de piei? Cu siguranță...

— Am avut cândva o verişoară de-a doua pe nume Shirley, explică omulețul, scărpinându-şi o aluniță sub bărbie şi încruntând ochii spre cerul fără nori ca pentru a-şi ajuta memoria. A încercat chestia aia cu murele pe care o transporți tu. S-a îmbolnăvit de *gosharooties*. Prea multe oligoelemente pentru un colonist de generația a patra. Trebuie să avem grijă ce mâncăm, noi, Dilonexanii – asta e clar.

Lando scutură din nou din cap; devenise un obicei.

— Dar uite aici, inspectore, eu...

— Spune-mi Bernie. Nu cumva ai o țigară la tine?

Jucătorul vizualiză cufărul mare cu trabucuri din seiful său de la bordul navei.

— Chiar dacă aş avea, sunt de pe Rafa IV, un loc pur şi simplu dezgustător cu metale grele. Probabil că te-ar omorî. Ce zici de piei, atunci? Am o magazie plină de piei frumos tăbăcite, şi...

Vameşul *ponosit* îl întrerupse din nou pe Lando, de data asta cu mâna ridicată,

arătând spre preria care îi înconjura. Lando ştia că aproape tot globul era format din câmpii la fel ca peisajul pe care îl vedea acum. Ştia, de asemenea, că tornade de mărimea unui oraş măturau nestingherite în jurul circumferinţei planetei – asta se întâmplase până la instalarea unor sateliţi gigantici de control al vremii. Armele lor energetice puternice, distrugătoare de tornade, făceau, de asemenea, imposibilă contrabanda pe sau în afara planetei – sau fuga cu facturi neplătite.

— Ce vezi acolo? Un miliard de acri de recoltă de cereale, asta e. Noi nu le putem mânca, dar bovinele indigene pot, şi noi le putem mânca pe ele. Uite aici! Când ai văzut ultima oară o copertină din piele naturală? O ai pe clădirea aia de acolo. Ne iese piele din urechi. Există o taxă de import de 65 % pentru piei, 75 % pentru beţele de pescuit şi alte chestii recreative, 115 % pentru substanţele otrăvitoare, cum ar fi jeleul ăla pe care îl cari.

Lando gemu. Mai întâi bătălia costisitoare cu piraţii, acum asta – plus că avea de plătit taxe de aterizare, permise şi apoi urmau costurile de realimentare.

— Dar spune, tu eşti Căpitanul Calrissian, nu-i aşa, de pe *Şoimul Mileniului*? Am un mesaj pentru tine undeva pe aici.

Scotoci prin buzunare până când scoase un cip cu o tastatura afişată pe faţa sa, introducând numere şi litere în el.

— Corect! De la Oseon. E destul de departe, nu-i aşa? Îl vrei?

— Oh, foarte bine, răspunse Lando deznădăjduit.

Nu-i prea păsa. Tot ce-şi dorea cu adevărat era un loc frumos şi liniştit unde să se întindă pentru un secol sau două.

— Bine, asta face treisprezece şi cincizeci.

Lando clipi. Deci nu era un mesaj plătit. Ciudat, iar treisprezece credite şi jumătate păreau cam ieftin pentru o comunicare interstelară, dar... Scoase câteva bancnote din buzunar.

— Nu înţelegi. Aici există o taxă de import pentru mesajele interstelare. Ne-am gândit că ar trebui să ne mulţumim cu ce e pe o singură planetă, şi nu să plecăm... Oricum, comunicarea să te coste o mie trei sute cincizeci de credite.

— Las-o baltă, atunci, spuse Lando dezgustat. Probabil e doar...

Omuleţul rânji la el.

— Există o penalizare de două mii de credite dacă nu vrei să primeşti mesajele interstelare. N-ar trebui să le laşi aici.

* * *

În liniştea şi sănătatea mentală comparativă a ceea ce trecea drept salon la bordul *Şoimului Mileniului*, Lando introduse cipul codificat într-un aparat de redare.

Deasupra instrumentului se materializase o faţă veselă, umflată.

— Căpitanului Lando Calrissian de pe *Şoimul Mileniului*: multe salutări! Eu sunt Lob Doluff, Administrator Senior al Sistemului Oseon Nu ai auzit de mine, pun pariu, dar, dragul meu băiat, eu am auzit de tine! Înregistrarea continuă: Reputaţia ta ca jucător de *sabacc* este poate mai răspândită şi mai bună decât crezi. Asociaţii mei şi cu mine, un mic grup de pasionaţi de acest joc, am dori să te invităm aici, când îţi convine, să joci cu noi. Dacă eşti interesat, te rugăm să precizezi ora şi miza. Toate amabilităţile vă vor fi oferite în timpul şederii la noi. Salutările mele cele mai calde şi anticipative. Lob Doluff, încheiat.

Un zâmbet începu să se întindă pe fața lui Lando. În acel context, putea să-şi reducă pierderile. Avea nevoie doar de o mică miză când ajungea la Oseon. Apăsă pe comutatorul comunicatorului.

— Vuffi Raa?

Robotul era jos, pe beton, supraveghind ultima operațiune de alimentare cu combustibil.

— Da, stăpâne? răsună vocea.

— Nu-mi mai spune *stăpâne*.

Ar fi vândut undițele cuiva – nu ar fi existat o taxă de import dacă nu ar fi existat o piață, oricât de mică. Păcat că nimeni nu avea nevoie de *antene radio* din lemn de *tinkle*. Deloc surprinzător, aflase că planeta agricolă ar fi plătit un credit mare pentru conținutul sistemului de reciclare a deşeurilor de pe nava sa.

— Vino aici şi ajută-mă, vrei? Avem o mie de piei de tăiat şi câteva sute de lăzi de jeleu de aruncat la gunoi.

* * *

Îşi folosise propriul echipament de comunicații, odată ce ieşiseră din atmosfera Dilonexei XXIII, economisind câteva sute de credite în acest proces. Doluff fu încântat că Lando era pe drum şi promise un joc cu mize mari în cel mai luxos cadru. Lando se bărbieri şi făcu duş, îmbrăcându-se în haine civile, deşi se aflau încă la câteva zile distanță de Oseon. Voia pur şi simplu să-şi recapete sentimentul că facea ceea ce era menit să facă.

În timp ce Vuffi Raa conducea nava, Lando stătea în salon şi exersa cu cărțile.

Acestea erau în număr de şaptezeci şi opt, în patru *culori*: *Săbii*, *Doage*, *Clondire* şi *Monede*, plus un rând special de cărți cu figuri, având valoare negativă. Obiectivul era de a construi o mână de două sau trei cărți care să însumeze până la douăzeci şi trei, nu mai mult. Dificultatea era dată de faptul că acele cărți erau inteligente – fiecare având, de fapt, un cip electronic sofisticat capabil să treacă aleatoriu la o altă valoare, în timp ce cartea pe care o înlocuia trecea la altcineva. Acest lucru făcea ca jocul să fie rapid şi stresant, combinând elemente de îndemânare şi noroc.

Lando se gândea la el ca la ceva relaxant.

Ridică o carte, o privi cum se încețoşează, se schimbă şi se reorientează, de la *Comandantul* de *Doage* la Treiarul de *Monede*. În câmpul de interferență al unei mese de joc, cărțile îşi păstrau valoarea. Acest lucru era necesar pentru punctaj: imaginează-ți că arunci un douăzeci şi trei perfect, pentru ca apoi să se transmute într-o mână pierzătoare. O altă carte, Şapte de *Sabie*, rămase la fel pentru o perioadă destul de lungă, transformându-se în cele din urmă în *Răbdare*, una dintre cărțile negative.

Lando o amestecă înapoi în pachet. *Oseon*, gândi el: *Ar trebui să ştiu mult mai multe despre sistem şi locuitorii lui. În principal, ce vor accepta să fie traficat aici*.

Se întoarse de la cărți spre o legătură de date, apăsând câteva butoane.

Acolo era: oh, da! Deşi era remarcat pentru locuitorii săi bogați, era de-a dreptul faimos pentru peisajele sale sezoniere spectaculoase. Oseon era casa *Vântului în Flacări*. Multe sisteme stelare au centuri de asteroizi, unde planete întregi se rupeau sau nu reuşeau niciodată să se unească.

Fiind zone circulare ocupate mai degrabă de roci decât de lumi, componentele lor puteau varia în mărime de la boabe de nisip la obiecte de sute – chiar mii – de kilometri întindere. Câteva sisteme aveau mai mult de o astfel de centură.

Oseon nu avea nimic altceva. În sistemul Oseon nu existau planete în adevăratul sens al cuvântului. Nici măcar *Nucleul* nu ştia ce dezastru avusese loc acolo, poate cu miliarde de ani înainte de apariția omenirii. Poate că o stea rătăcitoare trecuse prea aproape, puțul ei gravitațional perturbând procesul de formare a planetelor. Poate că un element unic din alcătuirea sistemului făcuse ca planetele să explodeze singure. Poate că avusese loc un război străvechi, extraterestru. Oricare ar fi fost cauza, soarele Oseonului era acum înconjurat de şapte benzi largi de resturi plutitoare – miliarde şi miliarde de corpuri subplanetare. Cea mai mare dintre aceste *lumi*, Oseon 6845, era un munte alveolar artificial cu un diametru de şapte sute de kilometri, plin de hoteluri de lux, localuri de noapte şi reşedințe de tip palat. Alte stânci din alte centuri fuseseră transformate în proprietăți pentru bogați şi super-bogați. Erau o mulțime de locuri.

Toate astea, deşi destul de extraordinare, nu erau suficiente în sine pentru a transforma locul într-o atracție turistică de cinci stele.

Dar o dată pe an – după a cui socoteală, Lando uită chiar imediat ce o citi –, soarele sistemului Oseon se aprindea într-un mod ciudat, dând naştere teoriei despre un element unic care făcea să explodeze planetele. Pe măsură ce erupțiile smulgeau şuvoaie de vapori excitați de pe cei mai apropiați asteroizi, întregul sistem devenea fluorescent, pulsa şi rezona, generând benzi enorme de culori schimbătoare, străluciri lungi şi late de milioane de kilometri, ca spițele unei roți enorme. Culorile se întindeau de-a lungul întregului spectru vizibil pentru om, depăşindu-l cu mult la ambele capete. Era foarte posibil să nu existe în universul cunoscut nimic altceva atât de impresionant de frumos ca *Vântul în Flăcări* al Oseonului.

Lando făcu un calcul rapid: da, dacă norocul îi surâdea suficient de mult timp, el şi Vuffi Raa ar fi fost acolo chiar la momentul potrivit. Poate că asta şi intenționase Lob Doluff, ca un fel de stimulent. Ce drăguț: un fel de bonus pe care amândoi îl puteau...

BUUUMMMMM!

Şoimul Mileniului se prăvăli cu o violență bruscă. Prin hublouri, stelele se învârtiră nebuneşte în jurul lor, într-un model fără sens. Alarmele se declanşară, umplând cabina cu un țipăt ascuțit. Fumul începu să se infiltreze în încăpere pe măsură ce lucruri la întâmplare – cărțile lui Lando, trabucurile lui, o pereche veche de şosete – se împrăştiau în locuri ciudate, imprevizibile, răspunzând gravitației artificiale impuse navei de rotirea ei sălbatică.

— Vuffi Raa! Apucând cea mai apropiată mobilă cu şuruburi, Lando strigă la interfon. *În numele Eternilor*, ce a fost asta?

Nu se auzi niciun răspuns.

Trăgându-se din mână în mână împotriva rezistenței la înaintare, Lando merse încet şi nesigur spre punte. Claxonele îi urlau în cap, zgomotul lor fiind tangibil. Ultimul viraj al coridorului fu ca şi cum s-ar fi târât printr-o țeavă de canalizare verticală, fiecare treaptă a scării de urgență fiind urcată cu mai multă dificultate pe măsură ce ajungea deasupra noului centru de greutate al navei. Ajuns în carlingă, se urcă obosit în scaun şi se legă, încercând fără prea mult succes să-şi recapete suflul.

Făcute aproape invizibile de viteza lor, tentaculele lui Vuffi Raa zburau pe

deasupra comenzilor. *Trebuie să fie vreo urgență*, gândi Lando, *dacă până şi robotul multitalentat era prea ocupat ca să mai vorbească*. În tonul continuu al alarmelor stridente, Lando începu să-l asiste, cunoştințele nou dobândite venindu-i sigur şi clar în vârful degetelor.

Mai întâi, stabilizară schimbările nebuneşti de atitudine ale navei. Sus deveni din nou sus, iar jos, jos. Apoi, localizară sursa exploziei. Se afla la cel mai de jos nivel al *Şoimului*, aparent chiar sub *pielea* burții.

Declanşară canistrele de spumă pentru incendiu, apoi aruncară mizeria rezultată în spațiu. Indicatorii de temperatură se relaxară, câteva lumini roşii devenind verzi. Alarmele se opriră şi domni o linişte asurzitoare. În cele din urmă, Vuffi Raa stabili din nou cursul corect şi porniră iar spre Oseon, deşi la o viteză mai mică decât viteza de croazieră interstelară normală.

— Cât de gravă este avaria?

Lando se dezmetici, ştergându-şi acum cu o mână tremurândă fruntea umezită.

Vuffi Raa se uită peste panoul de control, din care câteva secțiuni erau încă aprinse cu lumini roşii şi galbene.

— S-ar părea, stăpâne, că este ceva superficial. Dificultatea a început atunci când am ieşit din modul de hiperpropulsie. Va trebui să verificăm de aproape, totuşi. Nu am încredere în senzorii de la distanță.

— Foarte bine, răspunse jucătorul, să coborâm. Îmi voi pune un costum de presiune şi...

— Stăpâne, procedura standard în astfel de cazuri este ca un membru al echipajului să rămână la comenzi, în timp ce celălalt...

— În regulă, atunci, spuse Lando, puțin iritat, tu stai aici. Eu o să mă echipez şi...

— Stăpâne, pot opera perfect în vid, fără costum. Decompresia explozivă nu mă deranjează. Şi ştiu cum să sudez. Tu ştii?

Micul droid, desigur, nu arăta nicio expresie, dar Lando simțea ca şi cum ar fi existat o pereche de brațe umane undeva în interiorul şasiului său strălucitor, pliate peste un piept imaginar, sub o grimasă insuportabil de îngâmfată.

— Fă cum vrei, atunci! Eu tot o să mă îmbrac. Pare o măsură de precauție rezonabilă, în caz că deschizi *uşa* greşită pe undeva. Ține-mă la curent, te rog – şi nu-mi mai spune *stăpâne*!

Vuffi Raaun se ridică de pe scaunul copilotului şi se îndreptă spre spatele zonei de control.

— Voi face mai mult decât să te țin la curent, stăpâne. Observă monitorul cel mai apropiat de cotul tău stâng.

Rotindu-şi gâtul, Lando se văzu brusc pe sine, destul de clar, deşi oarecum distorsionat, ca de un obiectiv cu unghi larg ținut prea aproape de subiectul său. Culorile păreau puțin schimbate, iar jucătorul îşi dădu seama că vedea o traducere a informațiilor în infraroşu şi ultraviolet, în plus față de spectrul obişnuit.

— Am înțeles! Văd ceea ce vezi şi tu. Ştii, acest lucru ar putea fi foarte util, ca de exemplu, data viitoare când sunt într-un joc, şi...

— Dar, stăpâne, asta nu ar fi etic!

— Nu ar fi? În regulă, vom vorbi despre asta mai târziu. Între timp, să ne apucăm de treabă cu pagubele.

Ieşiră amândoi din carlingă, îndreptându-se spre destinaţii separate. Zece minute mai târziu, Lando era din nou aşezat în scaunul pilotului, privind monitorul prin faţa transparentă a unei căşti de costum spaţial. Se gândi să deschidă vizorul pentru a fuma o ţigară, apoi îşi aminti cuvintele magice *decompresie explozivă* şi renunţă. La urma urmei, încă nu ştiau cât de grav era rănit *Şoimul*. Un pas, oricât de uşor, în locul nepotrivit ar fi putut arunca în aer un panou al fuzelajului. Pe ecran, Vuffi Raa ajunsese la locul exploziei. Punctul său de vedere se apropia de o piesă de maşinărie puternic avariată.

—Păi, ăla e doar unul dintre cricurile hidraulice pentru rampa de îmbarcare, exclamă Lando, aproape indignat. Nu este nimic inflamabil sau exploziv în acea secţiune – şi ce legătură are asta cu motorul subluminic?

Unghiul camerei se înclină în jos. Un tentacul se întinse spre ceva prins între două arcuri grele. Obiectul trebui să fie tăiat şi răsucit din locul său, apoi tentaculul îl ridică mai aproape de ochiul robotului.

— Ce naiba e aia? întrebă Lando prin interfon.

Chestia arăta ca un arc în sine, o secţiune de sârmă de calibru gros încolăcită şi apoi răsucită într-o formă evaziv de familiară, mai degrabă ca o gogoaşă, dar cu o răsucire în plus.

— Este un fel de bobină Moebius, stăpâne, răspunse în cele din urmă Vuffi Raa. Sunt folosite ca regulatoare şi... Pe cuvântul meu, e o antenă. Stăpâne, cineva a plasat aici un dispozitiv pentru a detecta trecerea la viteza subluminică. Vezi tu, există o hiperundă generată de...

— Da, da, îl întrerupse Lando nerăbdător. Dar ce rost au toate astea?

— Ar avea un rost considerabil, stăpâne, dacă antena ar fi conectată la un controler care, la rândul său, ar fi conectat la o bombă.

Jucătorul se gândi la asta.

— Vrei să spui că cineva a venit şi a ataşat-o pe Dilonexa, în timp ce făceam plinul de combustibil, iar când am decolat, am adus-o efectiv chiar noi în interiorul navei?

— Ceva de genul ăsta, stăpâne.

— O bombă. Crezi că s-au răzbunat despre jeleul de mure?

Capitolul 4

Spațiul adânc. Crucişătorul Imperial *Wennis*, scos oficial din uz, străbătea bezna ca un lucru viu, înfometat, care avea nevoie să ucidă. Fusese construit pentru asta, cu aproape trei sferturi de secol în urmă. Acum era o maşină învechită, înlocuită de *ucigaşi* mai eficienți. Totuşi, îşi servea scopul.

Pe punte, un echipaj în uniformă îşi făcea liniştit datoria. Erau o mulțime mixtă, oficial *civili*. Mulți erau cei mai răi dintre cei mai răi, gunoaiele şi inadaptații unei civilizații de un milion de sisteme. Alții erau tot ce se putea avea mai bun, crema elitei.

Ca şi *Wennis*, şi aceştia aveau un scop.

Toți erau militari, acum detaşați pe termen nedefinit pentru a servi la bordul crucişătorului dezafectat. Astfel, îşi serveau Împăratul – deşi nu fără nemulțumiri ocazionale – extrem de discrete – şi sperau la o promovare timpurie şi alte recompense.

În practică, toți serveau o entitate care, deşi era ceva mai puțin elevată decât Majestatea Sa Imperială, era totuşi la fel de înspăimântător de impresionantă. Acest personaj pândea pe punte, drapat din cap până în călcâie în hainele grele şi întunecate pe care lumea ajunsese să le asocieze cu misterioşii şi siniştrii *Vrăjitori Tund*.

Rokur Gepta, cu toate trăsăturile – cu excepția ochilor arzători – ascunse în spatele ultimelor înfăşurări ale turbanului său, abia îşi reprimă un țipăt.

— Ai îndrăzneala să-mi spui că ai eşuat din nou?

Ofițerul căruia i se adresa nu era mulțumit de misiunea sa actuală. În primul rând, uniforma îi fusese *dezbrăcată* de toate însemnele de grad şi de unitate. Îl făcea să se simtă gol. În al doilea rând, nu putea să înțeleagă de ce un crucişător pregătit de luptă şi echipajul său complet urmăreau un singur cargobot micuț.

— Vreau doar să spun, domnule, gâfâi ofițerul, că dispozitivul plantat de agentul nostru pare să fi explodat prematur. Trebuia să explodeze, la ordinul dumneavoastră, chiar înainte de intrarea în atmosferă la următorul lor port de escală.

— Deci ai dat greş de două ori! Idiotule, sunt în drum spre Oseon – nu va fi nicio intrare în atmosferă! M-am săturat de asta!

Vrăjitorul făcu un gest cu pumnul înmănuşat. Ofițerul gemu, cu sudoarea țâşnindu-i pe frunte şi se lăsă în genunchi.

— Vezi că este mai eficientă este decât o simplă durere, nu-i aşa? Toată lumea are amintiri, mici elemente din trecutul lor pe care e mai bine să le lase îngropate: umilințe, ruşini, greşeli... uneori fatale. Toate modurile în care i-am dezamăgit pe cei pe care i-am iubit, modurile în care ne-au dezamăgit ei pe noi! Gepta făcu un alt gest. Nu, nu te poți gândi la nimic altceva! Ignoranța se învârte în jurul minții tale, amplificată, hrănindu-se pe sine!

Fața ofițerului se făcu cenuşie, iar omul se clătină în genunchi, cu spatele aplecat, pumnii strânşi începând să picure sânge acolo unde unghiile îi tăiau palmele. Un pic de spumă apăru într-un colț al gurii, urmată de mai mult sânge în

timp ce-şi muşca buzele şi limba. În cele din urmă, îşi pierdu tot controlul, se prăbuşi grămadă şi rămase întins acolo, zvârcolindu-se şi gemând. Gepta îi dădu drumul.

Apăru o pereche de infirmieri, care îl târâră pe omul distrus de pe punte. În mod ciudat, era departe de a fi distrus. Gepta observase, în trecut, o anumită creştere a eficienței, poate chiar o inteligență uşor sporită după una dintre aceste crize. Deci, de ce să nu îmbunătățească o unealtă deja bună? Unealta nu era în măsură să se plângă de solicitările implicate. Afecta un cuțit dacă era ascuțit? Cui îi păsa?

Uşor revigorat, vrăjitorul se întoarse şi se îndreptă spre scaunul de control pe care îl ocupa de obicei pe punte. Nu era căpitan pe *Wennis*, dar îi plăcea să fie în mijlocul acțiunii. Se aşeză. Lângă scaun se aflau o pereche de cuşti, fiecare de aproximativ o jumătate de metru cub. În prima, îşi ținea animalul de companie. Acesta era abia vizibil în patul său de noroi gri-verzui – pur şi simplu erau trei picioare negre ca scoarța înțepenite strâmb în sus, curbându-se spre interior cu o anumită energie înfometată, lacomă, pe care doar Gepta o putea vedea şi simpatiza. Picioarele aveau pe ici, pe colo păr. În a doua cuşcă, Gepta ținea un alt tip de creaturi. Erau o jumătate de duzină – în curând va avea nevoie de o nouă cuşcă. Erau cam de mărimea şoarecilor, foarte asemănători cu şoarecii, de fapt, dar cu blănuri aurii crețe şi ochi albaştri imposibil de mari. Fiecare creatură era fină şi curată, părând să radieze căldură. Fiecare avea o coadă stufoasă, mai degrabă ca cea a unei veverițe în miniatură.

Reprimându-şi un fior, Gepta băgă mâna în cuşca creaturilor blănoase. Folosind o pereche mare de cleşti de plastic, prinse una – care chițâi de surpriză şi durere – şi o scoase din cuşca ei. Apoi deschise partea de sus a celeilalte cuşti, lăsând-o să cadă în centrul picioarelor păroase ridicate. Se auzi un scârțâit, un alt chițâit îngrozit, care fu tăiat brusc, apoi *crunch*. Gepta lăsă capacul să cadă, cu o strălucire caldă în el, în timp ce animalul său de companie se toaleta, un picior întunecat, cu multe articulații, îngrijindu-l pe altul, până când toate trei fură curățate de sângele şi blana mâncării.

Îi făcea bine să-şi imagineze că acea creatură mică, blănoasă şi neajutorată pe care tocmai o distrusese era Lando Calrissian. Îi făcea foarte mult bine. Încercaseră şi alții să interfereze cu planurile lui Gepta. Doar unul reuşise să supraviețuiască. Era un mister de ce, dintre toți oamenii, tocmai acest vagabond neînsemnat, acest jucător ambulant şi şarlatan se interpunea atât de des între vrăjitor şi planurile sale.

Totuşi, se întâmplase.

Foarte puține persoane înțelegeau cât de mult – şi cât de puțin – credeau *Vrăjitorii Tund* în magie. Cu atât mai puțini erau cei care trăiau pentru a transmite altora ceea ce ştiau. Invocarea amintirilor urâte ale căpitanului crucişătorului *Wennis*, de exemplu, amplificarea lor, eliminarea a orice altceva – nu era nimic care să nu poată fi făcut de oricine altcineva, cu electronica potrivită. Totuşi, cei de pe Tund aveau propriile lor credințe despre lucruri care transcendeau ştiința, iar Rokur Gepta era un suflet superstițios. Credea că un fel de noroc pervers, de soartă, karma, kismet sau destin îl tot arunca pe Calrissian în fața lui. Uneori se părea că tânărul jucător nici măcar nu era conştient că se întâmpla. Acum avea să pună capăt acestei situații.

Apăsă un buton amplasat pe brațul scaunului său. Un ofițer se materializă

lângă el – unul puțin mai tânăr decât căpitanul.

— Tu eşti al doilea la comandă? şuieră Gepta.

Ofițerul salută nesigur. Îl văzuse pe superiorul său târât de pe punte.

— Da... da, domnule, eu sunt, ăăă... Ne menținem cursul spre Oseon, domnule?

Rokur Gepta aşteptă o vreme înainte să răspundă, ştiind că tăcerea prelungită avea să răvăşească şi mai mult nervii tânărului ofițer.

Într-o ierarhie militară exista întotdeauna ceva pentru care să te simți vinovat. Aşa fusese concepută, astfel încât un individ să nu poată trece printr-o singură zi fără să fie nevoit să întindă, să îndoaie sau să încalce o regulă. Acest lucru, desigur, era în avantajul celor din vârful piramidei. La fel funcționa şi acum.

Când o transpirație fină stropi fruntea ofițerului, Gepta vorbi în sfârşit.

— Nu, nu. Vom devia pentru scurt timp. O să vă dau direcția. Căpitanul va fi indispus timp de câteva ore şi vreau să fiu pe drumul cel bun până la *recuperarea* lui.

* * *

La mulți parseci distanță, într-un spațiu la fel de adânc ca cel care învăluia crucişătorul *Wennis*, se manifestă o apariție ciudată. În centrul său se afla miezul unui motor de propulsie subluminic de clasă crucişător, pulsând, strălucind, părând să se zvârcolească de energii nefireşti în timp ce răsucea spațiul în jurul său pentru a nega legile de bază ale realității. O examinare mai atentă dezvăluia că propulsia era veche, foarte veche, peticită şi sudată din mai multe astfel de motoare de propulsie, care depăşiseră de mult uzura morală, fiind la limita periculoasă a ruperii.

În jur se aflau cel puțin două duzini de nave de luptă la fel de uzate şi învechite, din aproape tot atâtea tipuri diferite de clase, unele construite de rase non-umane şi convertite neglijent. Erau conectate la miezul motorului cu cabluri care străluceau, scânteiau şi se zvârcoleau în ritmul frecvenței sale fundamentale. Navele de luptă păreau să tracteze motorul. De fapt, inversul era adevărat. Acele nave mici erau incapabile să treacă singure la viteze mai mari decât viteza luminii, lăsând motorul central să o facă pentru ele.

Liderul Miliției, Klyn Shanga, stătea în fața comenzilor navei sale îmbătrânite, cu ochii fără să vadă şi cu mintea întoarsă în interior. Aşa se întâmpla de mai bine de unsprezece zile – şi aceasta era cea mai chinuitor de plictisitoare călătorie pe care o suportase vreodată. Totuşi, era necesară: onoarea o cerea.

Deşi erau pline de lumini, comenzile sale erau, de fapt, inerte şi legate la comenzile tuturor celorlalte nave de luptă, fiecare dintre ele fiind la rândul ei sclavul unui computer de navigație improvizat pe motorul de propulsie.

Nu avea nimic de făcut şi avea tot timpul din univers pentru *a o face*. De mult nu se mai gândise la casa lui, o planetă puțin cunoscută, colonizată cu multe generații înainte de actualul val de colonizare Imperială – chiar înainte ca Vechea Republică să îşi trimită proprii exploratori. De mult nu se mai gândise la familia sa. Nu prea avea rost: era foarte puțin probabil să îi mai vadă vreodată.

Îşi dedicase şi mai puțin timp să se gândească la sarcina sa actuală, la misiunea acestui grup pestriț de milițieni, polițişti pensionați, aventurieri şi soldați profesionişti la fel de bătrâni şi *învechiți* ca şi navele pe care le pilotau. Ei erau

obiectele de consum ale culturii lor. Sarcina era simplă şi directă: găsiţi pe cineva şi ucideţi-l. Nu conta că ţinta lor, inamicul lor, le afectase grav civilizaţia, o expusese unei culturi mai puternice şi mai bogate la nivelul întregii galaxii, înlăturându-le siguranţa ascunzătorii. Mai puţin conta că viaţa pe care voiau să o ia era întruchiparea răului. Rău sau nu, va dispărea din existenţă dacă îşi vor face treaba cum trebuie.

Dacă nu o făceau, soarta lor era clară. Răul abunda în univers, iar o viaţă în plus sau în minus nu ar fi făcut prea mare diferenţă. Răul fusese făcut; era vorba de răzbunare, pur şi simplu – şi poate pentru a proteja alte lumi neajutorate, fără apărare.

Klyn Shanga aruncă o privire prin fereastra navei sale de luptă la restul grupului adunat în jurul motorului navei de luptă. Împreună, arătau de tot râsul – la fel cum, fără îndoială, lumea lor arătase pentru intrus. Nu semănau cu nimic mai mult decât cu o plantă grotescă, deshidratată, o buruiană interstelară purtată de vânt oriunde voia soarta. Shanga încercă să se consoleze cu ideea că nimic nu putea fi mai departe de adevăr, că erau o forţă de rezervă mortală care îşi va lua inamicul prin surprindere.

În acel moment, consola sa de comunicaţii intră în funcţiune. Nu existară formule de salut. Raza era strânsă, destinată doar grupului de nave de luptă. Dispozitivul bubui şi se stinse odată cu deriva lor prin galaxie. Pe ecran apăru un militar tânăr, cu uniforma cenuşie fără însemne de grad sau unitate.

Shanga ştia că era ofiţerul secund al crucişătorului Imperial *Wennis*, scos din uz. Omul nu vorbi, ci doar aprobă din cap. Activând transmiţătorul, Shanga întrebă:

— Deci, e pe drum?

Figura aprobă din nou din cap, dar ura şi frica îi ardeau în ochi, la fel cum ardeau în inima lui Klyn Shanga şi a tuturor oamenilor săi.

— Va fi acolo când vom ajunge? întrebă Shanga.

Pentru prima dată, ofiţerul vorbi.

— Există posibilitatea unor întârzieri – a unui ocol, se pare, dar cred că va fi pe cursul iniţial în scurt timp.

Klyn Shanga îşi freca mâinile noduroase. În multele decenii de la ultimul război de pe lumea sa, fusese fermier, trăind în pace şi mulţumit printre animale, plante şi copii. Acum asta nu mai exista pentru el, din cauza persoanei despre care discutau. Ştia că oamenii lui ascultau confirmarea că prada era în sfârşit aproape. Făcuseră un drum foarte, foarte lung pentru a auzi această veste.

— Îţi asumi riscuri considerabile, spuse Shanga, o oarecare simpatie infiltrându-se în expresia sa obosită.

— Nu este necesar să discutăm despre asta. Merită din plin. Trebuie să dau semnalul de plecare, şansa de a fi detectat creşte cu fiecare secundă.

Shanga aprobă din cap.

— Să fii bine, atunci, şi mult noroc.

— La fel şi ţie.

* * *

La mulţi parseci distanţă, Rokur Gepta închise nerăbdător un întrerupător şi se lăsă pe spate, să reflecteze. Prima şi cea mai imediată înclinaţie a lui fu să

sugrume viața – mai bine zis, sănătatea mintală – a tânărului cățelandru care îl trăda. Nu era pentru prima dată când se felicita pentru că instalase un sistem secundar de dispozitive de supraveghere în camerele personale ale subalternilor săi. Ofițerul secund păcălise cu uşurință microfoanele oficiale.

Ei bine, Gepta avea să se răzbune la momentul potrivit. Acum era important să lase acea complicație să se rezolve de la sine. Nu-l recunoscuse pe individul cu care vorbise ofițerul, dar Gepta era foarte bătrân, atât de bătrân încât adevărul ar fi speriat majoritatea ființelor obişnuite. Văzuse şi făcuse multe în nenumăratele secole pe care le trăise. Îşi făcuse mulți duşmani, majoritatea dintre ei fiind acum morți de mult.

Aşa şi trebuia să fie întotdeauna. Putea face doar un singur lucru: să grăbească procesul. Îşi abandonă planurile anterioare; oricum avea o anumită ezitare. Apăsă pe un comutator de pe masa de lângă patul din camera sa de zi.

— Puntea? Aici Gepta. Anulează ordinele anterioare. Reintroduceți cursul pe care vi l-am dat anterior. Ne vom îndrepta direct spre Oseon.

Capitolul 5

Lob Doluff era un bărbat în formă de pară care părea mai mare pe ecran decât era în realitate. Avea ceea ce Lando credea că ar fi o barbă închisă la culoare şi un scalp gol care părea că ar fi fost ceruit şi lustruit. Avea o manieră amabilă, era un jucător entuziast de *sabacc* şi un bun perdant. Se părea că asta era o necesitate, deoarece entuziasmul şi îndemânarea nu mergeau întotdeauna împreună. Aşezat vizavi la masa lui Lando, Doluff reuşea să-şi ţină cărţile sus în timp ce-şi sprijinea coatele pe stomacul său protuberant. Soarta îi dăduse un Şase de *Clondire* şi o *Damă* de *Doage* la împărţirea iniţială, ceea ce dădea o valoare de nouăsprezece.

Nici curajul şi entuziasmul nu merg întotdeauna împreună. Rămase nemişcat, fără să ia în considerare faptul că, cu cât ţinea cărţile mai mult, cu atât era mai probabil ca ele să se modifice sub ochii lui.

Lando, cu un Şapte de *Monede* şi cartea negativă, *Decesul*, avea nevoie de ceva mai bun decât minus şase pentru a câştiga această mână. Îşi împărţi un As de *Sabie*, aducând scorul la nouă – tot insuficient. Următorul jucător luă şi el o carte; Administratorul Senior decisese deja să refuze; jucătorul din stânga sa luă o carte; cel din dreapta lui Lando rămase cu ceea ce avea.

Lando îşi mai împărţi o carte, pariurile continuând la fiecare trecere în jurul mesei. În acea seară mizase o mie de credite, a patra pentru Lando de când era pe Oseon, iar după trei runde de pariuri, pe masă se afla o sumă impresionantă de bani.

Dama de *Monede*. Lui Lando îi mai lipsea un punct până la un *sabacc* pur.

Tăcu mâlc. Cărţile păreau lente, în seara asta, reticente în a se transmuta. Îşi putea simţi norocul strălucind cald în el. Era relaxat.

Jucătorul din stânga lui luă o carte. Administratorul Senior rămase nemişcat. Următorul jucător luă o carte – şi îşi trânti imediat mâna pe masă.

— Zero! mormăi ea dezgustată.

Existau trei moduri de a ieşi din joc: depăşind douăzeci şi trei, căzând sub minus douăzeci şi trei sau atingând zero. Jucătorul din dreapta lui Lando rămase cuminte.

O pâlpâire de mişcare în mâna lui atrase atenţia lui Lando. Una dintre cărţi se schimbase.

— *Sabacc!* spuse el cu satisfacţie.

Decesul se transformase în *Cumpătare*. Şansele împotriva unei astfel de consecutivităţi erau mari, la fel şi valoarea potului pe care tânărul jucător îl încasase. Ceilalţi îşi aruncară cărţile pe masă. Lando avea să rămână cu cărţile pentru încă o mână. Amestecând cărţile, se gândi la cei care jucau cu el.

Era, desigur, Lob Doluff, un jucător prea conservator pentru a obţine vreun câştig real – nu era o ameninţare, dar era o sursă sigură de venit. Ar fi trebuit să se ocupe în continuare de gestionarea birocraţiei. Nu era făcut pentru a fi jucător.

În acea seară se aflau la *moşia* lui Doluff. Jocul se muta în fiecare seară într-un loc nou. La câtiva kilometri în afara a ceea ce trecea drept oraş, era o cupolă destul de mare la suprafaţă, plină de aer umed şi plante tropicale. Stelele reci se ridicau mai clare şi mai ascuţite decât aveau dreptul natural să o facă deasupra

junglei dese care înconjura jucătorii.

Masa fusese aşezată pe o alee largă, cu gresie, chiar în centrul uriaşei sere decorative. O fântână *susura* plăcut în apropiere. Era practic singurul zgomot: Administratorul Senior nu găsise de cuviinţă să îşi populeze grădina cu animale. Din când în când, un servitor mecanic apărea dintre plantele grele pentru a le oferi jucătorilor băuturi. Lando rămase cu *snillik*, un lichior gros de undeva din apropierea Nucleului galactic, pe care îl detesta şi pe care, prin urmare, îl bea încet şi cu grijă.

După ce amestecă pachetul a cincea şi ultima oară, îl oferi jucătorului din dreapta sa pentru a tăia. Acesta acceptă, apoi împărţi pachetul în trei teancuri şi îl reasamblă într-o ordine diferită.

Lando era cu ochii pe el; avea aspectul unui alt profesionist, deşi pretindea că este un afacerist pensionat. Poate că era amândouă. Aproximativ de vârstă mijlocie, Del Cycer era extraordinar de înalt pentru o fiinţă umană, cu mult peste doi metri. Era, de asemenea, extraordinar de slab. Era îmbrăcat într-un caftan verde aprins şi purta foarte multe inele pe degete.

— Am auzit spunându-se că aţi fost recent în sistemul Rafa, Căpitane Calrissian. E adevărat că au găsit legendara civilizaţie pierdută care ar fi trebuit să fie acolo?

Tonul lui Cycer era conversaţional, prietenos, interesat.

Lando luă cărţile, împărţindu-le în jurul mesei într-un mod exersat, pe îndelete.

— Ar fi mai corect să spunem că civilizaţia pierdută ne-a găsit pe noi. Am fost acolo când s-a întâmplat. Anticii *Sharu* s-au întors şi s-au pus pe treabă.

— Ce teribil! răspunse creatura din stânga lui Lando.

Era ceva urât la înfăţişare, cu un trunchi mic atârnându-i sub ochii injectaţi cu sânge. Şi mai nefericit, sângele său era verde. Venele contrastau cu albastrul intens al irisurilor.

— Asta înseamnă că nu va mai fi niciun *cristal*?

Creatura avea un pandantiv mare din *cristal* Rafa pe un lanţ în jurul gâtului gros şi zbârcit. Nu era singura de aici care purta pietre scumpe. Lando aflase că acestea colectau un fel de forţă vitală ambientală emanată de toate fiinţele vii, o adunau şi o refocalizau asupra purtătorului. El însuşi se ferea de ele – îl făceau să se simtă ca un vampir.

— Nu, răspunse el, înmânându-i creaturii a doua carte. Cred că noua conducere va începe în cele din urmă să le comercializeze din nou. Probabil la preţuri substanţial mai mari.

Lob Doluff îşi luă a doua carte fără să comenteze. Era evident pentru Lando că avea o mână câştigătoare – şi că reuşise cumva să piardă avantajul înainte de încheierea jocului. Jucătorul din stânga Administratorului Senior era o femeie umană, mai tânără decât Lando, blondă şi destul de atrăgătoare. Îi fusese prezentată ca Bassi Vobah şi se făcuse o vagă referire la faptul că era ofiţer administrativ.

Tânărul jucător se întrebase de unde are ea bani. Nu era impresionat de jocul ei de până acum şi era mai mult decât deranjat de faptul că ea părea să îl urmărească îndeaproape. Şi nu într-un mod prietenos.

Îi înmână o carte, îi împărţi una lui Del Cycer şi lui însuşi, apoi, fără să se uite la cărţile lui, luă o înghiţitură mică de *snillik*.

— Cărţi? întrebă el.

Ființa cu trunchi mic dădu din cap, trompa fluturându-i obscen, apoi le aruncă pe toate trei cu dezgust.

— Treizeci şi şapte! exclamă creatura. Uimitor!

Lob Doluff rămase cu ceea ce avea. Bassi Vobah mai luă o carte, fără să spună nimic. Del Cycer acceptă o carte, apoi lăsă mâna uşor jos.

— Am ieşit, la naiba.

— Cineva, din nou? întrebă Lando.

Bassi Vobah răspunse, luă cartea, uitându-se crâncen la mâna ei. De data asta miza nu era la fel de bogată. Lando se uită în sfârşit la cărțile lui: doi Nouari, de *Clondire* şi de *Doage*.

— Dealerul ia una.

Transpirația începu să se formeze pe fruntea lui Lob Doluff, degetele lui părând să tremure puțin. În cele din urmă, într-un gest exploziv, îşi aruncă cărțile pe masă, cu fața în sus.

— Douăzeci şi doi! Poți să bați asta?

Lando se uită la Bassi Vobah.

— Paisprezece, spuse ea. Nu eu.

Cu Pătrarul de *Sabie* pe care îi luase, Lando avea şi el douăzeci şi doi. Afişă mâna, luând pachetul pentru a împărți din nou.

— *Moartea subită*.

Doluff primi Trei de *Doage*, stricându-şi mâna. Lando ar fi putut să se oprească aici, dar întoarse următoarea carte: *Idiotul*, care valora exact zero. Potul era din nou al lui.

— Să luăm o pauză.

Din moment ce era seria lui de victorii, putea să recomande o pauză fără să genereze resentimente. Era uşor: el nu credea în serii victorioase şi nu se temea să le întrerupă. Totuşi, trebuia să se gândească dacă nu era cazul să înceapă să piardă deliberat câteva mâini. Viața, bunăstarea şi, în cele din urmă, supraviețuirea lui depindeau de menținerea bunăvoinței – ceea ce însemna să piardă la pariurile mici şi să câştige liniştit la cele mari.

Crezuse că un astfel de truc nu era necesar pe terenul de joacă al unui om bogat, dar descoperise că nu era cu nimic diferit de jocul într-un bar de mâna a doua.

Psihologia, umană şi nu numai, rămânea aceeaşi.

* * *

— Cinci minute până la intrare, stăpâne.

Încă o dată, Lando stătea în salonul *Şoimului*, răsfoind cărțile şi gândindu-se la lucruri ciudate pentru el însuşi. El şi Vuffi Raa reparaseră avariile navei cât de bine putuseră. Din fericire, aveau multe piese de schimb în depozite, iar rampa părea să fie ceva ce avea nevoie de o întreținere constantă în orice caz. Piese în mişcare.

Apoi trecuseră prin interiorul *Şoimului* centimetru cu centimetru, ca nişte persoane neîncrezătoare ce erau, căutând alte sabotaje. Nu găsiseră nimic. Vuffi Raa ar fi vrut să se urce afară şi să verifice învelişul, dar i se pusese un *nu* sever: câmpurile din jurul unei nave cu hiperpropulsie nu erau doar periculoase din punct de vedere fizic. Distorsiunile realității pe care le creau puteau scoate din minți chiar

şi un droid.

În plus, studiase suficient manualele pentru a şti că scuturile de apărare curgeau de-a lungul suprafeței navei, în primele câteva molecule ale *pielii* ei. O bombă ataşată în exterior nu putea face decât pagube minime.

Îşi vor încerca norocul. Nu era degeaba un jucător şi avea grija unui adevărat prieten pentru sănătatea continuă a acolitului său mecanic.

Realiză brusc că nu răspunsese la interfon.

— Bine, deschizător bătrân de conserve, urc imediat.

Aceasta urma să fie prima aterizare planetară a lui Lando sub îndrumarea talentatului robot. Încercările sale anterioare, înainte de a-l achiziționa pe Vuffi Raa, fuseseră un fiasco. Poate că aşezarea pe suprafața – *lângă suprafață* ar fi o descriere mai exactă – unui asteroid nu era un exercițiu foarte spectaculos, dar avea nevoie de exercițiu.

De data asta, reuşise să ajungă în carlingă înainte să se producă explozia. După aceea, petrecură ceva timp descâlcind brațe şi picioare din tentacule. Lando nu avusese timp să îşi pună centura, iar Vuffi Raa se dezlegase momentan pentru a verifica un manometru din spatele punții de comandă. Amândoi ajunseră între scaunele piloților, îndesați sub panourile de control. *Şoimul Mileniului* se învârtea leneş.

— Stăpâne, nu-mi place să spun asta, dar explozia a avut loc în exteriorul navei, în adaptorul de schimbare de fază exterior.

Lando studie afişajele, în timp ce îşi freca câteva vânătăi.

— Da, dar cred că e posibil să fi fost spontană. Uită-te la citirile de pe comenzile de schimbare de fază – nu sunt foarte departe de locul unde a explodat bomba zilele trecute, nu-i aşa?

Fu rândul droidului să reflecteze.

— Cred că ai dreptate. Cu toate astea, dacă am fi făcut o adevărată reintrare planetară, într-o atmosferă plină şi cu gravitație maximă, acest accident ne-ar fi distrus, stăpâne. Observați pe camerele de la distanță; învelişul a fost rupt şi ridicat. Ar fi dispărut prin erodare, lăsându-ne cu...

— Uh, cred că e suficient, prietene. Îmi imaginez foarte bine cum ne prăbuşeam şi ardeam fără control. Cât durează repararea?

— Nu mai mult de câteva ore. Nici nu va interfera cu aterizarea noastră de acum.

* * *

Lando împărți din nou cărțile, nu la fel de cinstit ca înainte.

Desigur, se dovedise a fi o a doua bombă. Se pare că cel care o plantase nu ştia că destinația lor finală urma să fie o lume fără aer, prea mică pentru a-i aspira şi a-i arde. Vuffi Raa găsise o parte din modulul de control, la fel ca la prima bombă, un dispozitiv construit pentru a detecta o schimbare a vitezei lor în raport cu viteza luminii. Aceasta fusese setată să explodeze atunci când coborau sub viteza luminii.

Cineva chiar voia să-l omoare.

Încercă să-şi amintească toate loviturile cu adevărat mari pe care le dăduse la masa de joc. Să fi împins fără să ştie pe cineva cu suficiente resurse şi furie pentru a duce la îndeplinire o răzbunare? Ei bine, se părea că acum era cazul să fie prudent şi

să facă un mic joc de mâini.

Îi dădu *creaturii* un Doi de *Doage*, lui Lob Doluff un Zece de *Doage*, lui Bassi Vobah *Regina Văzduhului şi Beznei*, evaluată la minus doi. Cycer primi un *Stăpân* de *Monede*; tânărul jucător îşi dădu un *Comandor* de *Monede*.

Împărțind pentru a doua oară, îi înmână extraterestrului *Steaua*, o carte negativă în valoare de şaptesprezece; Doluff luă un Nouă de *Sabie* ; Bassi Vobah primi un al doilea negativ, *Răul*, care o duse la minus şaptesprezece. Îi dădu cartea lui Cycer şi abia îşi dăduse Nouă de *Monede* pentru un rezultat respectabil, dar nespectaculos, de douăzeci şi unu, când pensionarul înalt şi subțire strigă entuziasmat *Sabacc!* şi îşi plesni *Stăpânul* original pe masă, împreună cu un Nouă de *Doage*.

Lando scoase un oftat secret de uşurare şi îi dădu pachetul lui Cycer pentru împărțire. Uneori, să câştigi însemna să ştii când să pierzi.

Cycer dădu cărțile pentru exact o mână, pe care o câştigă Doluff, abia putându-se stăpâni. Apoi împărțirea trecu la extraterestru – Lando începea să se simtă puțin vinovat că nu-şi amintea numele creaturii, care era oricum imposibil de pronunțat pentru oameni –, unde rămase pentru două mâini, apoi iar la Del Cycer.

Bassi Vobah nu părea să aibă prea mult noroc.

Cycer tocmai dădea cărțile când un mic droid sferic se rostogoli lângă Lob Doluff şi fluieră imperativ, apoi se despărți într-o pereche de emisfere. Doluff îşi ridică privirea de la ecranul şi tastatura astfel dezvăluite, cu toată culoarea scursă de pe fața lui.

— Căpitane Calrissian, cred că ar fi bine să vă grăbiți la portul spațial. Am aici un mesaj cum că nava dumneavoastră, *Şoimul Mileniului*, este în flăcări.

Capitolul 6

Asteroidul Oseon 6845 fusese accelerat artificial pentru a completa o rotație la fiecare douăzeci şi cinci de ore, ceea ce le dădea locuitorilor săi o senzație reconfortantă de zi şi noapte – iar celor a căror sarcină era să aterizeze navele spațiale acolo, o puternică durere de cap. Atingerea unei suprafețe care se deplasa cu optzeci şi opt de kilometri pe oră în cercul îngust şi minuscul care era circumferința planetoidului nu părea o treabă dificilă până când nu o încerca cineva.

Prin urmare, din grădina ecuatorială a Administratorului Senior, Lando luă un vagon pneumatic tubular spre polul nord al asteroidului Oseon 6845.

Acolo, un port spațial mic şi relativ staționar fusese nivelat din stânca stearpă. Din nefericire, vagonul tubular nu avea un comunicator propriu, iar Lando nu îşi făcuse un obicei din a purta unul. Momentan, regreta: nu putea afla mai multe despre soarta *Şoimului Mileniului* în timpul transportului. Tot ce avea cu el erau cele patruzeci şi şapte de mii de credite şi ceva mărunți pe care le dobândise în acea seară şi un pistol mic, discret, cu cinci focuri, înțepătoare, ascuns în costumul său evaziv. Era singura armă personală pe care şi-o permitea într-un univers întunecat şi periculos; prefera să se bazeze pe creierul său în loc de puterea de foc.

Conducta îl proiectă spre nord printr-un tunel de sub curbura suprafeței asteroidului, cu câteva mii de kilometri pe oră. Lando se agita în fiecare secundă, la fiecare centimetru. Îl trimisese pe Vuffi Raa la terminalul spațial pentru a continua reparațiile la *Şoim* şi pentru a-l supraveghea cu ochiul său mare, roşu şi sticlos.

Ce nu mersese bine? Micul robot era pacifist din fire, era ceva programat ireversibil în el. Putea vreun sabotor să profite de acel handicap, să-l domine şi să dea foc navei? Cu un scârțâit de garnitură de plastic, tubul se opri brusc.

Uşile sale transparente se deschiseră pentru a-l lăsa pe Lando să iasă într-un labirint de coridoare de serviciu de sub terenul de aterizare. Alergă pe coridoarele care se intersectau şi se încrucişau aparent la nesfârşit până când ajunse la unul numerotat 17-W. O pancartă temporară într-un suport de pe perete afişa în şase limbi diferite legenda: *ŞOIMUL MILENIULUI, LANDO CALRISSIAN, CĂPITAN & PROPRIETAR*.

Deasupra capului atârna deschisă o uşă mare circulară sub presiune, conectată printr-un tub scurt, ca un acordeon, la partea inferioară a *Şoimului*. O scară metalică ducea în sus prin el. În mod ciudat, nu mai era nimeni în cilindrul aspru luminat al coridorului de serviciu. Singurele sunete pe care le auzea Lando erau cele ale unor mici lucruri mecanice care îşi vedeau de treabă.

Scuturându-şi capul, Lando urcă scara. Ieşi în coridorul de însoțire curbat al *Şoimului*, lumina ceva mai slabă şi dezordinea familiară fiind un fel de confort după coridorul luminat puternic al portului. Totul era perfect liniştit. Străbătu pasajul până când ajunse la primul panou de interfon pe care îl găsi fixat într-un perete etanş.

Nervos, apăsă un buton.

— Vuffi Raa?

— Da, stăpâne? răspunse o voce veselă. Sunt pe carenă, termin cu adaptorul

de schimbare de fază.

— Oh. Ei bine, eu sunt la bord, foarte confuz. Nu s-a întâmplat să aveți vreun incendiu aici în seara asta, nu-i aşa?

— Stăpâne? Păi, nu, în afară de nişte scântei de sudură – şi aia a fost în vid, fără niciun fel de flacără deschisă. De ce întrebi?

Suspiciuni de mai multe şi diferite *arome* distincte începură să umple mintea lui Lando.

— Ăă, poate părea o prostie, dar de unde ştiu că vorbesc cu tine cu adevărat?

— Stăpâne, ce s-a întâmplat? Bineînțeles că sunt chiar eu. Te rog să vii la cupola de arme şi o să mă vezi.

Asta putea fi o cu totul altă invitație decât părea. Lando îşi scoase mini pistolul, cu fiecare nerv la limită. Se strecură în tunelul scurt care ducea la camera de tragere, cu spatele lipit de peretele coborât şi curbat, şi alunecă lateral până când putu să vadă dincolo de tunurile cvadruple prin cupola emisferică. Afară, soarele Oseonului strălucea strident pe o scenă dură şi stâncoasă. Spațioportul începuse ca un imens crater natural cu diametrul de mulți kilometri. *Şoimul* se afla aproximativ în centrul său. Ici şi colo zăcea câte o navă, poziționată deasupra trapei de serviciu. Iahturi de agrement, nave de companie ale comercianților, distribuitorilor şi furnizorilor de mâncare. La jumătatea craterului, spre margine, Lando putea distinge masivitatea impresionantă a unui crucişător de luptă bătrân, dar bine întreținut. Ei bine, fiecare cu gusturile lui. Stelele băteau slab în jos, aducând o contribuție minusculă la strălucirea solară. O pâlpâire de mişcare în colțul ochiului îl făcu pe Lando să se ghemuiască încordat, cu ambele mâini înfăşurate cu profesionalism în jurul mânerului mic al armei sale de buzunar, cu botul căutând, adulmecând după ceva de lovit. Un tentacul cromat apăru pe fereastra din fața lui.

Lando se trezi privindu-l în ochi pe Vuffi Raa în timp ce robotul cobora în fața cupolei şi atârna de un manipulator.

Jucătorul apăsă pe butonul interfonului de lângă scaunul armei.

— Îmi pare rău, bătrâne tăietor de şuruburi, sunt un pic paranoic în seara asta. Un individ grijuliu mi-a întrerupt jocul – şi unul destul de profitabil, aş putea adăuga – cu o alarmă de incendiu. Se întâmplă ceva interesant la capătul tău de planetă?

Prin cupolă, droidul dădu din umeri atât cât era în stare.

— Pur şi simplu am făcut ordine pe aici, stăpâne. Nu au existat comunicații, vizitatori şi nu am văzut pe nimeni pe o rază de o sută de metri de navă, cu excepția câtorva dintre automatoanele spațioportului. Ar trebui să intru şi...

— Nu te deranja. Poate că mai am timp să mă întorc la jocul meu.

Robotul flutură un tentacul liber în semn de rămas bun.

— Foarte bine, stăpâne, ne vedem la hotel.

— Noapte bună, Vuffi Raa.

Lumina pâlpâi momentan, ca şi cum o navă ar fi zburat printre *Şoim* şi soare. Ieşind din cupolă şi mergând prin pasaj, Lando se duse direct la trapa prin care intrase. Coborî scara, de data asta cu mai multă grijă ca să nu-şi murdărească uniforma de unsoare. Pe penultima treaptă, auzi zgomotul ascuțit al unui pas în spatele lui, se răsuci să vadă cine era...

CRUMMMP!

Ceva dur şi rapid se izbi cu sălbăticie de partea inferioară a spatelui său.

Mormăind de şoc şi durere, se eliberă de scară, căzând rapid pe panta artificială şi zgâriindu-şi faţa pe scară. O a doua lovitură îl rată, trecând pe deasupra capului şi lovindu-se zgomotos de treptele metalice. Lovind podeaua cu un oftat, Lando se rostogoli disperat în grabă, ţinându-se de mijloc. O pereche de cizme murdare tropăiră spre el. Fu tot ce avu timp să vadă înainte ca ceva să coboare în picaj spre capul lui.

Trase cu mini pistolul în sus. Se auzi un şuierat ascuţit şi pătrunzător de la armă şi un ţipăt ascuţit de agonie din partea ţintei. Bastonul – orice ar fi fost – se prăbuşi zgomotos pe podea. Adversarul lui Lando căzu pe spate, zona toracică a jachetei sale izbucnind în flăcări. Fumul şi mirosul bolnăvicios al ţesăturii sintetice în flăcări începură să umple coridorul. Lando se ridică ţeapăn, milimetru cu milimetru chinuit, trăgând de treptele scării. Avea lacrimi în ochi de la fum şi durere. Sprijinindu-se puternic de scară, întinse mâna la spatele şi pipăi acolo unde fusese lovit.

Probabil că viaţa îi fusese salvată de cele patruzeci şi şapte de mii de credite distribuite în chimirul său compartimentat.

Cu mini pistolul atârnându-i de-a lungul coapsei, se clătină înainte ca să vadă cine îl atacase. Silueta zăcea nemişcată, flăcările de scurtă durată – produs secundar accidental al unei descărcări de la mică distanţă – stingându-se. La fel şi atacatorul.

Lui Lando i se păru că era un fel de soldat. Smulse de pe capul individului casca din piele moale, genul de cască purtată în mod obişnuit sub bula mai mare a unui costum spaţial în timpul perioadelor îndelungate în vidul dur. Bastonul, o secţiune de doi metri de ţeavă de titan, era singura armă vizibilă, deşi Lando detectase urme de uzură pe pantalonii mortului, acolo unde o centură de armă zgâriase materialul. Uniforma, dacă asta era – greu de spus fiind singura pe care o vedea –, era peticită şi decolorată, fiind reparată de multe ori. Părea să se potrivească cu starea purtătorului. Era un bărbat mare, cu păr cărunt şi rar, şi cu faţa adânc încreţită de vârstă. Lando nu recunoscu însemnele. Într-o civilizaţie de un milion de sisteme, erau destule şanse să nu o facă.

Ce să facă acum? În marile oraşe ale multor planete civilizate, era mult mai înţelept ca, după ce scăpai de un hoţ sau de un tâlhar, să pleci pur şi simplu mai departe, lăsând în urmă un mic mister pentru autorităţi. Aceasta era înclinaţia lui Lando. Autorităţile erau obişnuite cu asta, aşa cum aveau tot dreptul să fie. Ei erau cei care făcuseră din actul de autoapărare o infracţiune mai gravă decât crima care îl provocase. Pe Oseon, ar fi fost cazul la fel? Lando nu ştia.

Nu-şi putea permite la fel de bine să plece pur şi simplu. Un cadavru era la intrarea de andocare a navei sale, cu o mulţime de alte dovezi fizice împrăştiate în jur şi avea o armă energetică parţial descărcată în mână. Era jenant, ca să nu spună mai mult. În capătul coridorului era un comunicator public. Urcă din nou pe scară.

Vuffi Raa, revenit acum din navă, îl întâmpină în vârful scării. În coridorul slab luminat, ochiul îi strălucea precum cărbunele unei ţigări.

— Stăpâne, ce se întâmplă? Am auzit strigăte, şi...

— Tocmai am omorât un om, bătrâne. Fii cuminte şi apelează-l pe Lob Doluff. S-ar putea să aibă ceva influenţă în sistemul ăsta; presupun că vom avea nevoie de ea.

Se aşeză brusc pe jos, se sprijini de perete şi se prăbuşi, alunecând pe o parte.

* * *

Nu era rău, ca şi închisoare. Viaţa unui jucător era oarecum plină de obstacole. Adesea, lumea se simţea jignită atunci când pierdea bani. Uneori erau în poziţia de a face ceva în acest sens, în afara regulilor jocului la care pierduseră banii.

Încăperea era decorată cu gust, în plastic cu culori vesele, care nu prea compensau muzica *incoloră* care se auzea de la un difuzor din tavan. O baie separată oferea o intimitate modestă – atâta timp cât cineva nu băga în seamă oglinda mare de deasupra chiuvetei care era, fără îndoială, o fereastră pentru un alt punct de vizualizare. Exista un adevărat luminator, puternic întărit şi protejat, care servea la reducerea claustrofobiei şi oferea o imagine frumoasă, nedistorsionată, a stelelor de deasupra. În jurul uneia dintre instalaţiile de ceramică fusese pusă chiar şi o bandă de plastic pe care scria că fusese dezinfectată pentru protecţia lui Lando.

Cumva, nu reuşi să-şi exprime recunoştinţa cuvenită.

Rănile lui fuseseră tratate corespunzător. Nu erau multe: câteva coaste rupte – sau cel puţin grav *îndoite* – şi câteva escoriaţii. Plasturele medicament ar fi trebuit să cadă de la sine cândva în următoarele cincizeci de ore.

Îi confiscaseră hainele şi actele personale, centura cu cele patruzeci şi şapte de mii de credite şi, bineînţeles, mini pistolul, lăsându-i un set de pijamale terne, fără formă, cu un număr pe spate şi pe faţă, în şase limbi, şi o pereche de papuci de casă care ameninţau să-l pună în cap de fiecare dată când făcea mai mult de trei paşi.

Era un singur pat, care nu se plia atunci când Lando îi spunea să o facă. Practic, era în izolare. Asta era în regulă pentru el, cunoştinţele pe care le faci în închisoare rareori se lărgesc, şi nici nu era *îndrăgostit* de vreun fel de companie în acel moment. Nu era nimic de citit, nimic de urmărit, nimic de făcut decât să se gândească.

Iar Lando era bun la asta.

* * *

Lob Doluff răspunsese el însuşi apelului. Administratorul Senior îşi exprimase mulţumirea că nava lui Lando nu luase de fapt foc. Totuşi, nu putea înţelege alarma falsă. Astfel de infracţiuni erau aspru pedepsite în Oseon.

— Există totuşi o mică complicaţie, adăugă Lando.

— Totuşi? Şi care este aceasta, Căpitane?

În fundal, Lando putea distinge figura lui Bassi Vobah, cu paharul în mână. Se aflau încă în cupola cu grădina luminată de stele. Se întrebă dacă şi ceilalţi jucători mai erau acolo şi, dacă nu, ce se mai putea întâmpla în eşaloanele superioare ale administraţiei Oseon.

— Ei bine, domnule, alarma falsă pare să fi fost gândită ca o capcană. Cineva mi-a întins o ambuscadă în timp ce mă pregăteam să mă întorc la jocul de *sabacc* – un străin. Mi-e cam teamă că l-am ucis, domnule Administrator Senior.

Sprâncenele bărbatului mai în vârstă dansară în sus o fracţiune de centimetru şi omul se aplecă spre camera video.

— Nu glumeşti, nu-i aşa, Căpitane Calrissian?

Lando suspină.

— Nu cred că aş glumi în legătură cu aşa ceva. M-a surprins, m-a atacat cu o

bucată de țeavă, iar eu am fost nevoit să-l împuşc.

Ochii Administratorului Senior se lărgiră şi sprâncenele i se înălțară imposibil de aproape de coroana scalpului său gol.

— Să-l împuşti? Ai spus... Aşteaptă o clipă.

Căpitanul Bassi Vobah se aplecă şi şopti ceva. Doluff se uită nedumerit pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Căpitane Calrissian... Lando, băiete, rămâi unde eşti. O voi trimite pe domnişoara Vobah direct la tine. Cred că ne poate fi de ajutor amândurora în această afacere. Între timp, lasă totul exact aşa cum este; voi ordona închiderea accesului la coridorul tău de serviciu. Vom termina cu asta cât mai repede şi discret posibil. Urmă o altă conferință şoptită. Da, şi apropo, poate ar fi mai bine să nu ne mai spui domnişoarei Vobah şi mie însumi nimic altceva despre ceea ce s-a întâmplat. Suntem obligați să depunem mărturie în instanță în legătură cu asta, fiind personal administrativ, amândoi. Ai înțeles.

Lando înțelese. Aprobă din cap, închise apelul, lăsându-se pe spate în scaunul său de pilot. Afară, lumina părea nefiresc de puternică, chiar şi pentru un asteroid fără aer, şi pâlpâia din când în când, ca şi cum o flotă de nave ar fi trecut pe deasupra. De asemenea, toate culorile păreau un pic ciudate, dar acest lucru putea fi explicat prin starea de spirit a observatorului. În cele din urmă se întoarse spre Vuffi Raa.

— Ei bine, bătrâne tăietor de legume, se pare că iar ne-o luăm. Cred că-mi pierd îndemânarea.

— Haide, stăpâne, răspunse robotul, bătându-l pe umăr cu un tentacul blând, sunt sigur că totul se va rezolva. Nu ai fi făcut ceea ce ai făcut, dacă nu ai fi fost forțat.

Extrase un trabuc de sub panoul de control, îl tăie, i-l înmână lui Lando şi îl aprinse cu vârful unui tentacul strălucitor.

— Nu ştiam că poți face asta. Crezi că el a fost cel din spatele bombelor, tipul pe care l-am împuşcat?

— Ideea mi-a trecut prin minte, stăpâne. Nu ştiu.

O tăcere posomorâtă se aşternu peste cei doi.

Panoul de control bipăi, iar Lando apăsă pe un comutator.

— Da?

— Sunt Bassi Vobah, Lando. Sunt în calea de acces de serviciu de sub tine. Coboară şi vino să ne întâlnim, bine?

— Foarte bine. Să aduc o periuță de dinți?

Vocea ei avea un ton de scuză.

— S-ar putea să fie o idee bună.

Lando îi dădu robotului câteva instrucțiuni, apoi se întoarse şi porni înapoi până la baza scării. Când coborî, ea era aplecată, examinând fără pasiune cadavrul.

Purta uniforma poliției din sistemul Oseon.

* * *

În celula sa, câteva ore mai târziu, Lando rezistă din nou impulsului de a se ridica şi de a merge. Niciodată nu suportase prea bine izolarea. Trecuse bine de miezul nopții locale, acolo, într-un alt loc de pe ecuator, mai aproape de micul oraş al

cărui nucleu era *Esplanada*. Cu toate astea, luminile fuseseră lăsate aprinse – mai mult sau mai puțin o practică standard în închisorile de pretutindeni. Mai rău, muzica siropoasă încă se auzea. Resemnat, ridică privirea şi fu aproape orbit de un fulger de o strălucire copleşitoare de pe cer. Când ochii lui începură să se acomodeze, văzu că dungi lungi de culoare începuseră să se strecoare pe *cer*, adâncindu-se cu fiecare secundă în nuanță, ca nişte degete mutante care se apropiau de bolul transparent.

Stacojiul se aprinsese. Galbenul clocoti. Albastrul şi verdele pulsară constant pe un contrapunct sincopat de violet.

Vântul în Flăcări începuse.

Capitolul 7

Munca unui polițist nu era una fericită.

Uneori, era de-a dreptul descurajantă, gândea Căpitanul Bassi Vobah în timp ce își scria raportul despre uciderea de la *Șoimului Mileniului*. Ce moment pentru ca să se întâmple așa ceva! *Vântul în Flăcări* începuse, iar ei îl rata.

Născută în sistemul Oseon, era una dintre cei mulți care îi serveau pe cei puțini, funcția ei – nu foarte diferită de cea a nenumăraților roboți care populau asteroizii – fiind aceea de a evita toate neplăcerile posibile pentru stăpânii lor. Faptul că asta era sarcina esențială a polițiștilor de pretutindeni în timp și spațiu, ea nu știa. Educația ei fusese specifică și până la un punct. Nu era vizibil cosmopolită sau analitică.

Părinții ei, chiar mai puțin înstăriți decât ea, emigraseră inițial ca negustori, după ce trecuseră prin serii de examene, cercetări ale trecutului și intențiilor lor, studii ale aptitudinilor și obiectivelor lor. Cu toate astea, nu avuseseră prea mult succes.

În cele din urmă, ea muncise pentru a-i întreține și, în momentul în care nu a mai fost necesar, ceea ce făcuse pentru a trăi deveni un obicei pentru ea, deși nu unul deosebit de confortabil. Singura ei ușurare, singura ei vacanță în fiecare an, era *Vântul în Flăcări*. Era o perioadă mortală și spectaculoasă. Șiruri viu colorate de ionizare gazoasă umpleau spațiile deschise – o mie de kilometri în medie – dintre munții plutitori. Fulgere fantastice explodau din stâncă în stâncă. Cele șapte centuri ale Oseonului străluceau nebunește în culori fluorescente.

Radiațiile, descărcările statice și cețurile colorate și învolburate distorsionau referințele de navigație, înnebuneau instrumentele și lumea deopotrivă. Toate schimburile comerciale interasteroid erau suspendate prin lege pentru o durată medie de trei săptămâni, pentru a-i proteja pe potențialii călători de propria lor nebunie. Ploaia de particule care lovea sistemul era doar un prilej de aventură și distrugere. Comunicațiile de orice fel între asteroizi sau cu restul galaxiei erau imposibile din punct de vedere fizic, fiind blocate de electronii învolburați.

Nimeni nu mergea nicăieri. Sau nu voia să meargă.

Și existau povești înfricoșătoare, mai puțin verificabile științific, care circulau în fiecare an în timpul *Vântului în Flăcări*: dispariții legendare, apariții amenințătoare, fenomene dintre cele mai ciudate, mai înfricoșătoare și mai savuroase.

Cu toate astea – sau în consecință – turiștii se înghesuiau în sistemul Oseon înainte de cataclism. Acesta devenise un carnaval al petrecerilor continue, publice și private, al veseliei neîncetate. Sute de specii inteligente diferite se amestecau dintr-un milion de sisteme, dând un sens și o aventură vieții altfel monotone a unei fete de orășel, cum era Bassi Vobah.

Și acum asta. În afară de arestarea în sine și de munca de birou pe care o genera, mai erau documentele de confiscare, care trebuiau completate. Acest Lando Calrissian, un vagabond rătăcitor care nu completase nici măcar un formular de viză, adunase până atunci o sută șaptezeci și trei de mii de credite de la cei bogați –

şi de la ea – fără să ridice un deget pentru a face o muncă cinstită. Aceşti bani fuseseră confiscaţi, desigur, şi, indiferent dacă în cele din urmă era găsit nevinovat sau vinovat, urmau să fie folosiţi pentru a plăti cheltuielile pe care le impusese serviciilor administrative ale Oseonului. Aceşti bani ar fi întreţinut cincizeci de familii ca cea a lui Bassi Vobah timp de un an. Era pur şi simplu indecent pentru un individ să câştige atât de mult, atât de uşor. Cel puţin justiţia îşi întindea uneori braţul lung pentru a pedepsi răufăcătorii. Asta era o ocazie în care munca îi aducea o mare satisfacţie.

Şi mai era şi nava de contrabandă avariată despre care el pretindea că ar fi un cargobot. Valora cincisprezece sau douăzeci de mii. Dacă se putea gândi la taxe suplimentare adecvate, nava urma să fie scoasă la licitaţie pentru a le plăti. De asemenea, acel droid pilot/reparator. Valora considerabil mai mult decât nava şi ar fi avut o piaţă mult mai entuziastă în Oseon. Îl cotă la cincizeci de mii de credite.

Obiecte personale accidentale, fără valoare – şi, bineînţeles, *arma crimei*. Nu, nu era justificată legal să o numească aşa. Ar fi fost un plus frumos pentru *muzeul* micului ei departament. Asemenea crime nu se întâmplau des în comunitatea grasă şi mulţumită pe care o servea. Ar fi fost o poveste interesantă de spus.

Dar asta nu compensa problemele pe care Calrissian le provoca şi, dacă ar fi fost posibil, l-ar fi văzut prăjit pentru asta. Cealaltă complicaţie era şi vina lui, indirect. Se certase cu superiorul ei, Lob Doluff, în legătură cu asta, dar se pusese presiune pe el, iar presiunea se răsfrânsese şi asupra umerilor ei. Lando avea să plătească şi pentru asta. *Vântul în Flacări* începuse, iar ea avea să-l rateze.

* * *

Vuffi Raa se plimba pe coridoarele curbate ale *Şoimului Mileniului*. Era o maşină foarte nefericită. Jos, trapa către coridorul de serviciu 17-W era închisă, prinsă cu un sigiliu de sechestru, şi tot ce putuse să facă fusese să convingă autorităţile să nu-i întipărească şi lui pe corp un aviz de sechestru – sau să-l ia şi să-l închidă într-un depozit. Păstrând modest tăcerea cu privire la multiplele sale capacităţi suplimentare, îi convinsese că, în calitate de pilot, navigator şi robot de reparaţii, făcea parte în esenţă din navă. În consecinţă, îi fixaseră pe trunchi un bolţ limitator – o mică ticăloşie electronică care trebuia să-i provoace o durere enormă *sistemului nervos* dacă încerca să părăsească *Şoimul*. Îi trebuiseră doar treizeci de secunde ca să-l dezactiveze, după plecarea poliţiei. Cu toate astea, prudenţa îi dicta să rămână acolo, dacă nu se gândea la ceva util pentru el şi pentru stăpânul său. Afară, fâşii uriaşe de gaz multicolor umpleau cerul, punctate la fiecare câteva minute de fulgere terifiante. *Vântul în Flacări* abia începuse şi totuşi, pentru majoritatea observatorilor, fenomenul era copleşitor.

Vuffi Raa nici măcar nu-l observase.

Se gândi că Lando se oferise de cel puţin o sută de ori să-l elibereze legal. Dintr-un motiv oarecare, jucătorului îi displăcea profund să deţină o altă fiinţă inteligentă, chiar şi una mecanică. Vuffi Raa îl refuzase întotdeauna, preferând să rămână cu stăpânul său aventurier. Acum se întreba – foarte scurt – dacă nu ar fi fost o idee mai bună să accepte. Ca droid eliberat, ar fi putut să se ocupe de situaţie.

Deşi ceea ce ar fi făcut, mai exact, rămânea un mister. Ca obiect de proprietate, autorităţile nu îi spuseră nimic despre soarta lui Lando, a sa sau a

Şoimului.

Cu toate astea, din lunga, foarte lunga experienţă cu cultura umană, robotul putea să facă o presupunere destul de precisă. Cumva, toate astea trebuiau evitate, trebuia încheiat un târg care să-i lase măcar chit, să-i lase în starea în care ajunseseră.

Vuffi Raa avea foarte puţină experienţă în a face înţelegeri.

Afară, cerul era plin de cele şapte culori ale spectrului – şi de toate amestecurile posibile dintre ele. Pentru Vuffi Raa, existau mai mult de o sută de culori de bază, de la infraroşu până la ultraviolet, iar permutările şi combinaţiile posibile trebuiau exprimate în exponenţiale. Cu toate astea, spectacolul era pierdut pentru el, şi nu din lipsă de sensibilitate estetică. Îi plăcea de Lando Calrissian. Micul droid avea o înfăţişare înşelătoare; părea întotdeauna nou-nouţ, iar metrul său de înălţime îi făcea pe oameni să aibă gânduri blânde despre el. În realitate, avea o minte puternică şi o viaţă care se întindea pe multe secole, chiar mai departe decât îşi putea el aminti. Aparent, asta fusese rezultatul unui atac al piraţilor asupra unui cargobot în a cărui cală ocupase o ladă de transport comercial. A fost prima lui amintire clară: zgâlţâitul, strigătele, ţipetele... Gemetele îmbinărilor navei victimizate.

Nu ar fi trebuit să se trezească până la sosirea la destinaţie. Activarea prematură fusese un mecanism de supravieţuire, dar îl costase. Nu-şi amintea nimic despre originile sale; avea doar cea mai vagă impresie că rasa care îl creasе semăna cu el. În tot timpul care trecuse de atunci, prin sute de proprietari, sute de sisteme, planete şi culturi, nu se ataşase niciodată atât de mult de o fiinţă umană. Nu putea spune exact de ce îi plăcea atât de mult de Lando Calrissian, dar afecţiunea era adevărată. Râdeau împreună; tentaculele separabile ale lui Vuffi Raa – odată ce robotul îşi dezvăluise acea capacitate – deveniseră baza unui număr de glume rare, dar elaborate, ale lui Lando. Prosperau împreună şi, în situaţii financiare extreme, Lando îşi împărţise mica avere între a-şi cumpăra mâncare pentru el şi micile articole electronice necesare întreţinerii robotului. Erau prieteni. Iar acum, Vuffi Raa era neputincios să-şi ajute stăpânul.

Afară, o împletitură de roşu zmeură, galben lămâie şi portocaliu se răsuci pe ceruri, traversând o constelaţie pe care localnicii o numeau *Iepurele Prostuţ*.

Niciunei fiinţe gânditoare care putea vedea nu i-ar fi putut păsa mai puţin decât lui Vuffi Raa.

* * *

Rokur Gepta plutea într-o beznă totală nici pe jumătate atât de întunecată precum contemplaţiile secrete ale sufletului său. Adânc în subteran, unde ultimele urme ale minusculei gravitaţii naturale a asteroidului erau anulate, el atârna suspendat în centrul unei caverne artificiale, momentan lipsit de orice senzaţie, lipsit de neplăcerile legate de suferinţa incompetenţei subalternilor săi, lipsit de prezenţa constantă şi măcinantă a căldurii şi agitaţiei vieţii.

Planurile lui erau bine puse în mişcare. *Wennis* se afla la o oarecare distanţă, echipajul său executând exerciţii după exerciţii nesfârşite, nu atât pentru a-şi ascuţi abilităţile – la urma urmei, erau cei mai buni dintr-un lot fără speranţă – cât pentru a-i ţine departe de genul de probleme pe care individualitatea necontrolată reuşea întotdeauna să le genereze. Gepta îşi spunea satisfăcut că şansa favoriza minţile

pregătite: o întorsătură fericită a sorții îl plasase pe duşmanul său, Lando Calrissian, în custodia oficialităților de pe Oseon. Din moment ce acele oficialități erau un guvern, iar el era cine era, Calrissian se afla deja pe trei sferturi din drum în mâinile sale. Aveau să fie mâini crude, odată ce îşi primeau prada.

Şi pe bună dreptate. Cine îl împiedicase pe vrăjitor să obțină şi să folosească *Harpa Minții* creată de *Sharu*, un instrument de control mental total asupra celorlalți? *Lando Calrissian*. Cine deținea acum vechiul robot enigmatic care părea *cheia* pentru încă o mulțime de întrebări tentante fără răspuns – şi o putere nelimitată? *Lando Calrissian*. Cine evitase capcană după capcană, inclusiv cea pregătită pe Dilonexa XXIII şi dispozitivul plantat la bordul acelei epave blestemate, *Şoimul Mileniului*? *Lando Calrissian*.

Cât de mult ura acel nume! Cum l-ar fi făcut pe proprietarul lui să se răsucească şi să se zvârcolească până când ar fi aflat secretul norocului său ciudat sau al celorlalte puteri ascunse pentru care era un paravan! Cum avea să zdrobească viața – încet, foarte încet – din trupul fragil al lui Lando Calrissian, după ce îi va distruge mai întâi cea mai mare parte a minții – dar nu suficient pentru ca proprietarul să nu poată *gusta* ultimele clipe. Gepta se gândi la vremuri mai vechi, mai fericite, ca adept al *Vrăjitorilor Tund*. Cum îi înşelase pe proştii ăia bătrâni, chiar în timp ce le fura învățăturile ezoterice şi secretele. Aşa cum intenționase, îl confundaseră cu un tânăr ucenic şi nu fuseseră în stare să-i penetreze deghizarea. Deja fusese, chiar şi cu mii de ani în urmă, mult mai bătrân decât cei mai bătrâni vrăjitori, iar ei ştiau cum să prelungească viața!

Ah, da. Galaxia încă mai credea că undeva pe planeta ascunsă Tund se afla misteriosul Ordin. Doar Gepta ştia că era doar o minge sterilă. Nu mai rămăsese nici măcar un mic os de deget. Gândul – amintirea a ceea ce făcuse în acea ultimă zi – îl umplea de încântare şi satisfacție. Într-o zi avea să o facă întregului univers!

Între timp, acel univers nu era suficient de mare pentru Rokur Gepta şi Lando Calrissian. aşa cum Lando Calrissian avea să descopere foarte curând.

Încet, cu o precizie elaborată, vrăjitorul îşi răsturnă corpul – întors pe dos pe axa sistemului digestiv ca o formă de relaxare meditativă – şi îşi reluă adevărata înfățişare doar un pic mai puțin dezgustătoare decât cea pe care o avusese cu câteva secunde înainte. Nicio ființă nu-l mai văzuse vreodată astfel, nici nu avea să-l vadă vreodată – şi să trăiască pentru a povesti oroarea. Îşi relaxă nenumăratele apendice extraterestre, le întinse, se relaxă, apoi se înconjură de înfățişarea vrăjitorului umanoid, îmbrăcat în gri, pe care îl cunoştea lumea. Invocând o putere de care universul era la fel de ignorant, pluti încet, deliberat, spre podeaua cavernei. Avea treabă de făcut şi trebuia să se ocupe de ea. Şi da... trebuie să-şi hrănească animalul de companie.

* * *

Klyn Shanga îşi ascundea durerea. An după an, nu devenea mai uşor de suportat. Acum, Colonelul Kenow, vechiul şi valorosul său tovarăş, era mort. Mort şi dus. Pentru totdeauna. Luptaseră împreună în *Bătălia de la Rood* când erau băieți. Fusese un spectacol secundar nesemnificativ într-un război mult mai mare, dar pentru ei fusese un moment crucial care le schimbase viața. Supraviețuiseră, întăriți de experiența îngrozitoare şi transformați din băieți de fermier în soldați. Şi prieteni.

Iar acum, Colonelul Kenow era mort. Cel mai rău era că fusese o moarte fără sens, fără scop, provocată de o impetuozitate pe care Shanga nu ar fi crezut-o posibilă la un om de vârsta lui Kenow şi cu experienţa lui de luptă. Legile stricte ale bogaţilor de pe Oseon îl obligaseră pe veteran să renunţe la arma cu care era obişnuit în favoarea unei ţevi rudimentare. Apoi fusese împuşcat de un străin implicat doar tangenţial cu inamicul pe care îl căutau, un spectator accidental, dar nu chiar nevinovat.

Dacă măcar Kenow ar fi ascultat...

Fulgerele se aprinseră, zguduind întreaga ţesătură a ciudatului ansamblu de nave de luptă. Menţinerea poziţiei în afara asteroidului devenea din ce în ce mai dificilă. De-abia putea să vadă peste cele câteva sute de metri care îl despărţeau de cea mai îndepărtată navă din mica sa flotă, datorită vaporilor coloraţi care fumegau şi se agitau în jurul lor. Acele contorului de radiaţii creşteau inexorabil, în ciuda faptului că se aflau în umbra unui miliard de tone de rocă pe bază de fier.

Cât de mult mai puteau continua... Ei bine, în cele din urmă, nu mai conta. Motorul uriaş încă pulsa fiabil, cablurile care îl legau de navele de luptă fiind întregi. Trebuiseră să se reechilibreze pentru a compensa lipsa navei lui Kenow, dar asta fusese simplu. Dacă reuşeau să reziste suficient de mult pentru a-şi face treaba, nu avea să conteze câtuşi de puţin dacă supravieţuiau furiei *Vântului în Flacări*, dacă li se julea pielea şi dacă îşi pierdeau părul şi vomitau până la ultima picătură de viaţă.

Acele vieţi ar fi fost bine trăite, iar pierderea ar fi meritat.

Shanga, ca şi restul tovarăşilor săi, aştepta momentul oportun, ascunzându-şi durerea. Ploaia de energie din jurul lor făcea imposibilă chiar şi comunicarea prin linii de legătură. Cablurile acţionau ca o antenă uriaşă, adunând o cacofonie urlătoare care măcina nervii, erodând moralul şi hotărârea. Era ca şi cum toţi morţii pe care universul îi văzuse vreodată se adunau într-un cor profan o dată pe an în Oseon. Şi acum se auzea o voce nouă, cea a Colonelului Kenow, vechiul prieten al lui Klyn Shanga.

Ei bine, în curând aveau să apară şi alte voci, printre care şi cea a lui Shanga.

* * *

Lob Doluff nu era mai fericit decât oricine altcineva în acel sezon de carnaval. Privea tot spectacolul *Vântului în Flacări* ca pe o durere enormă şi inutilă în gât. Nu-i plăcuse niciodată, nu înţelesese niciodată de ce le plăcea celorlalţi.

Lob Doluff era daltonist.

De asemenea, era îngrijorat până la moarte. Îmbrăcat aşa cum era în haine uşoare de interior, cu capul descoperit, cu braţele grăsuţe descoperite în frigul din secţiunea specială a grădinii sale, stătea în picioare în mijlocul unei jumătăţi de hectar de zăpadă, iar mâinile îi transpirau.

Dizabilitatea vizuală a Administratorului Senior nu îi afecta plăcerea pentru plantele cu flori, deşi motivele pentru care le colecţiona erau poate puţin diferite de cele ale altora. El le iubea parfumul şi persistenţa. Pentru el, o buruiană care crăpa o alee de ferrocretă era un fel de miracol, iar aici, unde florile minuscule, aproape microscopice, îşi scoteau capetele mici şi curajoase prin zăpadă şi gheaţă, era ceva deosebit de miraculos.

Cu toate astea, acel lucru nu-l prea înveselea acum. Era într-o situaţie dificilă.

Spre deosebire de subalternul său, Bassi Vobah, el era unul dintre acei *puțini* care îi serveau pe cei *puțini*, făcând în același timp un efort neobișnuit de onest pentru a-i servi pe cei mulți. Era la fel de bogat ca oricine din sistemul Oseon și, cu toate astea, simțul datoriei civice și mândria personală, îl împingeau să stea în biroul Administratorului Senior și să încerce să guverneze milioane și milioane de mici lumi care alcătuiau sistemul. Menținea pacea. Menținea serviciile sociale minime. Acționa ca un tampon între locuitorii Oseonului și o galaxie care adesea le cerea atenția, fie ca răspuns la marea lor bogăție, fie la faima lor enormă – sau la reputația lor criminală.

La toate astea era foarte bun, iar bogăția sa îi permitea o anumită libertate pe care funcționarul public obișnuit nu o avea. Poate că nu era în stare să le spună *superiorilor* săi să facă un salt în flăcări în Nucleu, dar se gândise la asta de mai multe ori și le făcuse recomandarea multor reprezentanți ai acestora.

Din nefericire, cu această ocazie nu-și putea permite acest lucru. Presiunea – o presiune mai mare decât crezuse el că poate exista – era pusă pe el pentru a trăda multe dintre lucrurile pe care le reprezenta. Dacă se supunea, era foarte posibil ca nimeni să nu afle vreodată. Dar el, Lob Doluff, ar fi știut, iar acest lucru i-ar fi îndepărtat o mare parte din satisfacția din viața sa. La celălalt capăt al propunerii, risca să-și piardă poziția, averea, reputația, chiar și viața dacă insista să împingă lucrurile la extrem.

În plus, mulți, mulți alții ar fi avut de suferit. Era urât, iar el nu crezuse că astfel de lucruri se pot întâmpla într-un univers civilizat. Acum știa contrariul.

Se întoarse de la contemplarea absentă a florilor din zăpadă, dintr-o sută de sisteme, trecu printr-o perdea invizibilă de aer într-o zonă semitropicală a domului, se îndreptă spre o buturugă de copac și îi smuci capacul în sus. Întinzându-se înăuntru, luă un comunicator și îl duse la buze.

— Aici Administratorul Senior, spuse el după ce apelase numărul corect al postului. Căpitanul Calrissian să fie adus la mine în birou într-o oră.

Mâinile îi transpirau din nou. Nu mai trimisese niciodată pe cineva la moarte sigură.

Capitolul 8

Era înalt de doi metri şi jumătate, avea un cioc portocaliu şi picioare solzoase cu trei degete. Era acoperit cu pene de un galben strălucitor, vorbea cu o voce efeminată enervantă şi ascuțită, în ciuda masculinității sale respingător de evidente, şi răspundea la numele Waywa Fybot. Era, de asemenea, agent sub acoperire de la poliția antidrog.

Lando nu aflase încă nimic din toate acestea când o pereche de roboți, vopsiți în aceeaşi culoare cu uniforma lui Bassi Vobah, îl târâră din celula sa confortabilă pentru a se confrunta cu Administratorul Senior.

— Acuzația este *port de armă letală*, Căpitane Calrissian, iar sentința obişnuită, după condamnare, este moartea prin expunere.

Lob Doluff păşea înainte şi înapoi prin fața ferestrei de la podea la tavan din biroul său. Afară, *Vântul în Flacări* umplea cerul cu strălucirea sa, dar cea mai mare parte a acestuia era ascunsă de zecile de plante suspendate care transformaseră fereastra într-un covor vertical de verdeață pletoasă. Alte plante erau împrăştiate în ghivece, în jardiniere lungi şi înguste, în acvarii, ba chiar pluteau în aer pe aripi palide şi dantelate. O frunză blândă îi atinse obrazul lui Lando când o plantă zburătoare îi trecu pe deasupra capului.

Lob Doluff nu avea un birou propriu-zis. Nu avea nevoie de unul. Ascuns într-un alcov se afla o conexiune de date cu ecranul şi tastatura sa, iar o pereche de secretare aşteptau chemarea lui într-o anticameră. Ceea ce avea el erau câteva scaune confortabile, dintre care niciunul nu-i fusese oferit lui Lando, şi uriaşei făpturi de care niciuna dintre plantele mobile nu se apropia. Şi nici lui Bassi Vobah însăşi, care arăta elegantă, scrobită şi puternic înarmată.

Lando se întinse în jos pentru a-şi băga mâinile în buzunarele pantalonilor, descoperi încă o dată că nu le avea şi îşi încrucişă brațele la piept. Se uită de la Bassi la Administratorul Senior, se uită o clipă la creatura ciudată din colț, apoi iar la oameni.

— Să înțeleg, deci, că nu mă acuzați de crimă.

Bassi Vobah aprobă din cap.

— Asta ar fi irelevant. În primul rând, există numeroase dovezi că l-ai ucis în legitimă apărare. În al doilea rând, nu avem nicio înregistrare că ar fi ajuns pe Oseon pe căi legale şi, prin urmare, cel puțin din punct de vedere legal, el nu există – nu a existat niciodată.

Lando clătină din cap.

— Frumos guvern aveți aici. De ce este purtarea unei arme o infracțiune capitală şi ce trebuie să fac ca să scap de ea? Să înțeleg că nu m-aş fi aflat aici dacă nu mi-ați fi oferit o alternativă mai plăcută decât aceea de a fi împins printr-un sas.

Jucătorul se mai aflase în această situație, de mai multe ori. Ciudat, cum oamenii guvernamentali aveau nevoie de alți oameni guvernamentali care să le facă treaba murdară. Lucrurile pe care i se ceruse să le facă, însă, cu greu puteau fi încadrate în descrierea posturilor din administrația publică.

Bassi Vobah se crispase la răspunsul lui Lando, şi doar nervii de oțel şi

antrenamentul îi ținuseră mâna departe de blasterul militar gigantic care îi atârna la şold. Lob Doluff, însă, părea uşurat. Arătă din cap spre observatorul non-uman, prezentându-i creatura lui Lando. Waywa Fybot îşi flutură brațele scurte în semn de salut, îşi ciufuli penele şi rămase din nou în tăcere.

— Într-un sens, Căpitane, vă înşelați. Ați fost arestat şi în curând veți fi judecat şi condamnat corespunzător pentru această infracțiune.

Administratorul Senior făcu un gest. Roboții de pe fiecare parte a lui Lando făcură un pas înapoi. Lui Lando îi făcu semn să se aşeze pe un scaun în fața celor în care stătea Lob Doluff, iar Bassi Vobah rămase în spate, într-un fel lejeritate de paradă.

— Aşa cum am spus, pedeapsa prevăzută de lege este expunerea la căldura, frigul şi vidul spațiului interplanetar. Cu toate astea, nu există nicio prevedere cu privire la metoda precisă care trebuie folosită, iar eu sunt îndemnat, băiete, să-ți sugerez un mijloc prin care legea poate fi respectată şi totuşi să te scutească de neplăcerile pe care o astfel de experiență le aduce de obicei.

— Am înțeles. O să mă împuşti înainte să mă arunci prin sas. Apropo, domnule Administrator Senior, ai văzut vreodată pe cineva după ce a fost ejectat în spațiu?

Nici Lando nu văzuse, dar avea o imaginație bogată şi spera că şi Doluff avea.

— Este destul de murdar.

Făcu o figură, cu ochii ieşiți din orbite şi limba lăsată în colțul gurii. Lob Doluff făcu o grimasă dureroasă, înghiți şi îşi puse o mână protectoare pe stomacul său mare.

— Este exact ceea ce încercăm să prevenim, băiete. Din câte ştiu eu, nu a existat niciodată o execuție oficială în sistemul Oseon, iar nu doresc să fiu eu primul.

— Nici eu, fu de acord Lando. Presupun că aici intervine prietenul nostru aviar, nu-i aşa?

Îl indică pe Waywa Fybot, care ocupa mult loc în colț. Fybot făcu un pas în față.

— Spune-mi, Căpitane, guiță ridicol creatura, mai ales având în vedere mărimea ei, ai auzit vreodată numele Bohhuah Mutdah?

— Sună ca cineva care plânge după mămica lui.

Lando se săturase să fie veşnicul țap ispăşitor. Ştia deja că aveau nevoie de el şi devenise hotărât să le facă viața cât mai dificilă.

Toată lumea prezentă pierdu din vedere umorul răspunsului – atât cât a fost –, iar Lando detectă chiar şi o mică tresărire din partea lui Lob Doluff. Administratorul Senior închise ochii, ştergându-şi palmele transpirate pe pliurile pantalonilor.

Pasărea mare mai făcu un pas înainte, înălțându-se deasupra lui Lando.

— Bohhuah Mutdah este un industriaş pensionar, un triliardar. Participațiile sale în Oseon sunt cele mai mari din sistem ale unui singur individ şi este posibil să fie cea mai bogată persoană din galaxia civilizată. De asemenea, este dependent de *lesai*.

Lesai. Lando îşi scoase din minte pentru o clipă ființa-pasăre, invocând ceea ce ştia despre drogul rar şi extrem de ilegal. Produs al unui mucegai care creştea doar pe spatele unei singure specii de şopârle din sistemul Zebitrope, *lesai* avea multe calități dorite. În primul rând, elimina nevoia de somn, prelungind astfel durata de viață a oamenilor cu o treime. Spre deosebire de alte stimulente care consumau ceva

vital din creierul uman, *lesai* furniza el însuşi acel ceva vital, ceea ce însemna că putea fi luat la nesfârşit. Cu toate astea, nu era lipsit de costuri. Transforma utilizatorul într-o maşină de calcul fără emoţii, amorală. În cele din urmă, familia şi prietenii, vieţile a mii sau milioane de alte persoane – cel puţin aşa susţineau autorităţile – nu mai contau deloc, în comparaţie cu obiectivele pe care şi le stabilise mintea dependentă.

Trebuia să fii atent; cei aflaţi la putere minţeau adesea în legătură cu lucruri precum efectul drogurilor, şi chiar şi Lando, care era puternic predispus împotriva oricăror substanţe care modificau mintea, lua ceea ce spunea guvernul ca fiind ceva *aproximativ real*. Cu toate astea, unele dintre aceste lucruri aveau sens.

Putea înţelege cum puteau fi asociaţi *lesai* şi cel mai bogat individ din universul cunoscut. Nu exista niciun truc anume pentru a deveni bogat – atâta timp cât cineva îşi dedica întreaga viaţă acestui lucru, excluzând orice altceva. Lando nu era capabil de aşa ceva; pentru el, banii erau un mijloc pentru atingerea unui scop. Deveneau lipsiţi de sens atunci când erau scopul în sine.

Dar nu toată lumea simţea la fel. Poate că Bohhuah Mutdah era un astfel de caz.

— Bine, întrerupse el creatura aviară, deci avem un dependent de *lesai* fabulos de bogat, iar tu eşti poliţist antidrog. Care e problema, nu şi-a plătit la timp banii de protecţie?

Waywa Fybot se ridică şi mai drept decât înainte, iar penele i se ciufuliră drept în afară, ca şi cum ar fi fost şocat.

— Căpitane Calrissian, uiţi cu cine vorbeşti! Eu, la urma urmei, sunt...

— Un agent al unui guvern pe deplin la fel de corupt ca orice guvern care a existat vreodată. Nu mă păcăli, *respiraţie cu miros de viermi*. Legile moravurilor sunt întotdeauna scrise pentru a fi aplicate selectiv şi pentru a servi altor scopuri. Ce aveţi voi împotriva acestui Mutdah, pur şi simplu nu vă place mărimea contului său bancar?

Creatura-pasăre clipi, începând să tremure de furie. Îşi deschise ciocul pentru a răspunde, îl închise, îl deschise din nou şi se lăsă într-un colţ, fără cuvinte. Lando rânji la Administratorul Senior şi la poliţista sa, întinzând o mână într-o jumătate de ridicare din umeri.

Bassi Vobah era aproape la fel de scandalizată ca şi colegul ei de profesie. Lob Doluff, însă, chicoti şi păru să se relaxeze pentru prima dată de când începuse interviul. Zâmbetul său se transformă într-un zâmbet pe măsura celui al jucătorului, apoi se preschimbă într-un râs total. Se uită, la început cu vinovăţie, la creatura cu pene, apoi scutură din cap şi râse din nou, de data asta fără scrupule.

— *Pe Nucleu*, Căpitane Calrissian – Lando, dacă-mi permiţi – chiar te admir! Eşti un jucător până la capăt, nu doar la masă. Te rog să-mi permiţi să fac această neplăcere ceva mai confortabilă. Ai mâncat ceva?

Lando aprobă din cap.

— Cea mai bună mâncare pe care am avut-o vreodată în închisoare. Mi-ar prinde bine nişte cofeină, totuşi, şi poate un trabuc.

— Şi *pe Nucleu*, le vei avea! Bassi, ai grijă de asta imediat!

Ofiţerul de poliţie îşi privi şeful cu indignare, apoi decise că vorbea serios şi ieşi din cameră pentru a se ocupa de treburi. Doluff pocni din deget către unul dintre roboţii de pază care se retrăseseră în colţurile camerei, în spatele lui Lando.

— Adu-i acestui domn hainele sale, chiar în acest moment! *Pe Eterni*, dacă trebuie să merg până la capăt cu şarada asta, o voi face în felul meu!

Lando stătuse liniştit în tot acest timp. Acum stătea un pic mai drept, în timp ce Administratorul Senior se lăsa în spate, complet relaxat.

Cofeina şi tutunul sosiră la momentul potrivit, livrate de Bassi Vobah, care era furioasă. Un robot de poliție adusese bunurile personale ale lui Lando, pe care jucătorul le ignora deocamdată, pentru că îi ocupau atenția lucruri mai interesante.

— Acum, spuse Lob Doluff, când toată lumea fu din nou instalată.

La insistențele lui, un robot adusese un suport cu aspect ciudat, de mărimea şi forma unei scaun, iar Waywa Fybot îşi făcu curaj – la insistențele Administratorului Senior – să se urce pe el. Pasărea căpătă o privire visătoare, penele i se netezîră din nou şi tăcu.

— Acum, domnule, am să vă spun adevărul simplu – atât cât mi s-a spus, în orice caz – şi vom înțelege cu toții. Ai perfectă dreptate, desigur. Inamicii corporatişti şi rivalii de afaceri ai lui Bohhuah Mutdah se pregătesc să-i răstoarne imperiul comercial. Dar se tem foarte mult de el, domnule, aşa cum m-aş teme şi eu în locul lor, şi, în consecință, caută să-l îndepărteze personal şi fizic din drumul lor. Mai degrabă cred că speră că va rezista arestării, oferindu-le o scuză pentru a rezolva *permanent* lucrurile. Dar asta e doar o presupunere. Ideea este, Lando, că trebuie să te rog să mă ajuți să fac toate astea posibile, şi nu am cum să refuz să o fac. Am ordine directe – pe zei, ce bine e să spui adevărul! Dacă ar fi doar poziția mea, le-aş spune – ei bine, dețin această funcție destul de voluntar – că este destul de inutil dacă ar fi să spun adevărul. Îmi place, dar nu atât de mult încât să trădez un coleg pasionat de *sabacc* şi gentleman aventurier pe care îl admir.

Bassi Vobah se zvârcoli incomod pe scaunul pe care i se ordonase să-l ocupe.

— Atunci de ce am sentimentul că vei găsi un alt motiv să mă trădezi, bătrâne birocrat? întrebă Lando. La asta vrei să ajungi, nu-i aşa?

Administratorul Senior suspină.

— Mă tem că da, dragul meu prieten. Nu ofer nicio scuză. S-au găsit mijloace de a se exercita asupra mea o pârghie la care scrupulele mele nu pot rezista. Nu cer nici măcar să înțelegi poziția mea. Încerc să aranjez lucrurile astfel încât să minimizez daunele pe care situația ni le provoacă amândurora. Îți mulțumesc pentru că mă crezi, cel puțin atât.

Lando ridică din nou din umeri, fără să se implice.

— Cât de mult contează scuzele unui călău, domnule Administrator Senior?

Doluff făcu o grimasă incomodă, apoi aprobă din cap.

— Ai perfectă dreptate, domnule. Dar ascultă, iată cum sunt pregătit să-mi respect partea mea dintr-o afacere proastă. Se întoarse spre Waywa Fybot. Ascultă-mă, creatură ridicolă, şi ascultă bine...

— Domnule Adminis..., îl întrerupse Bassi Vobah, şocată şi indignată.

— Taci, copilă! O să mă ocup de tine imediat. Mă asculți, colecție absurdă de pene ce nu pot zbura?

Agentul antidrog Imperial clipi prosteşte. Se pare că poziția pe care fusese forțat să o adopte declanşase o reacție reflexă de somn. Scutură din cap, se uită la Administratorul Senior, dar nu spuse nimic.

— Foarte bine, atunci, şi îți poți informa *sponsorii mercantili* că ți-am dat direct acest ordin: îl puteți aresta pe Bohhuah Mutdah, nu am puterea să vă opresc. Dar

mi-l veți înapoia, viu şi în stare să fie judecat în sistemul Oseon, sau voi pune să fii jumulit şi prăjit pentru *Ziua Fondatorului*. M-am făcut înțeles?

Creatura-pasăre aprobă din cap, cu o privire de ură latentă în ochii ei mari şi albaştri. Doluff se întoarse spre Bassi Vobah.

— Cât despre tine, draga mea, aminteşte-ți pentru cine lucrezi. Ordinele tale sunt să te asiguri că ordinele mele sunt executate. Iar tu trebuie să-ți foloseşti *țepuşa aia de rotisor supradimensionată* – arătă spre pistolul ei – dacă ocazia o cere, asupra oricui merită.

Înclină semnificativ din cap spre Waywa Fybot.

— Acum, Căpitane Calrissian – Lando – iată ce trebuie să faci. După cum probabil ştii, este extrem de periculos şi, de asemenea, ilegal ca navele să călătorească de la un asteroid la altul în sistemul Oseon în timpul *Vântului în Flacări*.

Ca şi cum ar fi subliniat cuvintele Administratorului Senior, un fulger străluci pentru scurt timp în afara ferestrei, spălând culorile de pe fiecare obiect din încăpere.

Apoi, fulgerul se potoli.

— Cu toate astea, sunt nevoit să te instruiesc să duci această pereche de ofițeri ai legii pe Oseon 5792, casa şi moşia lui Bohhuah Mutdah, pentru ca ei să poată efectua arestarea.

Lando scutură din cap.

— Eu nu înțeleg. De ce nu...

— Pentru că, dragul meu Căpitan, se pare că trebuie să fie prins în flagrant. Duşmanii lui nu au suficiente dovezi în acest moment, şi nici măcar ei nu îndrăznesc să se mişte fără ele. Tu eşti țapul ispăşitor din cauza meseriei tale de căpitan al unui cargobot *vagabond*. Trebuie să pară că îi duci transportul regulat de droguri; se pare că se aprovizionează în fiecare an sub acoperirea *Vântului în Flacări* şi...

Lando se ridică brusc în picioare.

— Aşteaptă o clipă, domnule Admin...

Birocratul îşi trânti mâinile mari pe brațele scaunului său.

— Aşteaptă *tu* o clipă, Căpitane! Nu am nicio putere în această privință; instrucțiunile mele sunt clare, detaliate şi inevitabile. Îți vom furniza o cantitate mare de *lesai*, care a fost confiscată de la conexiunea obişnuită a lui Mutdah. Vei tranzita următoarea centură interioară, până la stânca deținută de Bohhuah Mutdah, şi îi vei vinde drogul. Ofițerul Waywa Fybot şi reprezentantul poliției sistemului Oseon, Bassi Vobah, vă vor observa în timp ce faceți acest lucru, vor confisca atât transportul de droguri, cât şi plata şi îl vor lua pe Mutdah în custodie. Aşa a fost rânduit; aşa va fi.

Doluff se potoli din nou şi respiră adânc de două-trei ori. Lando rămase liniştit pentru o clipă, gândindu-se, apoi puse o întrebare.

— În regulă, deci suntem încolțiți, dacă e să te cred pe cuvânt. Dar... Ei bine, am câştigat destul de mulți bani aici în Oseon în ultimele câteva zile, aproape două sute de mii de credite. Pot anticipa că ar conveni anumitor interese dacă aş fi arestat în acelaşi schimb ilegal, nu-i aşa?

În ochii lui Bassi Vobah deveni vizibilă o strălucire de prădător.

Lob Doluff, pe de altă parte, se mulțumi să zâmbească trist.

— Lando, te avem deja sub acuzația de posesie de arme; repet, un delict capital. Cei ale căror interese le servesc doresc ca nimeni în afară de ei să nu posede mijloace de autoapărare letale, iar ei aplică destul de sever regulile – sau se aşteaptă ca eu să o fac, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru. În plus, deşi ai fost destul de

norocos – trebuie să-ți recunoaştem îndemânarea – la masa de joc, te asigur că nimeni cu care ai jucat, cu excepţia domnişoarei Vobah de aici, care a fost *subvenționată* în mod corespunzător, nu va pretinde nici măcar un micro din câştigurile tale. Suntem nişte persoane bogate. Cu toate astea, dacă te va face să te simți mai confortabil, îți amintesc faptul că ți-am oferit o asigurare suplimentară a bunăvoinței mele în această problemă ciudată. Iată la ce mă gândeam: le transporți pe aceste două persoane şi le ajuți să facă arestarea. În schimb, voi avea grijă să-ți iei câştigurile cu tine, împreună cu orice alt obiect al proprietății tale, şi poți părăsi sistemul direct de pe proprietatea lui Bohhuah Mutdah. Acesta deține un număr mare de nave mici inter-asteroidale şi cred că *Vântul în Flacări* s-ar putea să se fi liniştit suficient încât Bassi, aici de față, şi ofițerul Fybot să-şi poată croi drum cu dovezile şi prizonierul înapoi în acest loc fără să aibă nevoie de asistență. E destul de corect?

Lando se gândi la asta, aprobând din cap cu reticență.

— Şi tu, draga mea, m-am făcut suficient de clar? Dacă te opui voinței mele în această privință, dacă îl deranjezi în vreun fel pe Căpitanul Calrissian, mă voi aştepta să părăseşti sistemul direct de pe asteroidul lui Mutdah, în locul lui.

Polițista înghiți vizibil în sec şi aprobă din cap la fel de reticentă ca Lando. Încă o dată, Lob Doluff se încruntă la Waywa Fybot.

— Cât despre tine, *cocostârc hipertiroidian*, dacă intervii în dorințele mele cu privire la bunul căpitan, aici de față, după ce vei fi jumulit şi prăjit, voi umfla o pernă cu penele tale şi îmi voi odihni fundul pe ea pentru tot restul vieții mele. Ai înțeles?

Pasărea aprobă din cap, adăugând o a treia porție de repulsie la atmosfera generală din încăpere.

Doluff îşi încrucişă mâinile peste burtă, cu o expresie satisfăcută pe față.

— Foarte bine, atunci. Suntem de acord şi totul este stabilit. *Pe Nucleu*, este bine să faci afaceri cu un grup atât de direct şi înțelegător cum sunteți voi toți. Mă simt extrem de ataşat de voi trei. Ne putem ocupa să luăm prânzul?

Capitolul 9

În sistemul Oseon, în timpul *Vântului în Flacări*, locuitorii şi oaspeţii lor nu aveau altceva de făcut decât să petreacă şi să privească focurile de artificii. Dar chiar şi cea mai spectaculoasă *etalare* din universul cunoscut începea să pălească după suficient timp, iar participarea la petreceri avea limitele ei – şi consecinţele ei, de asemenea.

Astfel, este un fapt demografic interesant faptul că, deşi majoritatea Oseonilor, din cauza a ceea ce li se cerea pentru a-şi atinge locul înalt pe scara generală a societăţii galactice, depăşiseră de mult vârsta fertilă, totuşi rata natalităţii în sistem creşte inevitabil în fiecare an, la nouă luni după *Vântul în Flacări*.

Un motiv pentru această creştere este pericolul de a călători în timpul *Vântului în Flăcări*. Ploaia mortală de radiaţii care însoţea *etalarea* accelera foarte mult degradarea componentelor electronice care controlau echipamentele de navigaţie şi de menţinere a vieţii. Chiar şi călătoria pe suprafaţa unui asteroid este periculoasă.

Şi totuşi, Lando Calrissian, odată resemnat cu călătoria, era nerăbdător să pornească. Libertatea în Oseon, descoperise el rapid, avea dezavantajele ei grave. Nu vor mai exista jocuri de *sabacc* din mai multe motive: curăţase efectiv talentele disponibile, nu atât privându-le de fondurile lor discreţionare, cât convingându-le că era inutil să i se opună la masa de joc. În acest sens, fusese, dacă nu chiar neglijent, măcar prea entuziast. Nu era o greşeală pe care ar fi făcut-o într-un mediu mai puţin opulent; încă nu apreciase pe deplin cu câtă tenacitate se agaţă bogaţii de ceea ce au.

Dacă ar fi fost chelner sau hamal, nu ar fi avut nevoie să-i spună nimeni.

Bogaţii sunt cunoscuţi pentru faptul că nu dau bacşişuri.

Mai rău, având în vedere nivelul de trai local, faptul că erau atât de mulţi locuitori înstăriţi şi că toate cheltuielile comerciale erau atât de mari, îşi vedea încă o dată banii – câştigurile – devoraţi. Totul era scump, de la o simplă masă în cel mai umil restaurant până la echipamentul şi proviziile de care nava sa avea nevoie pentru călătoria care urma. Ca de obicei, norocul lui Lando, atât cel bun, cât şi cel rău, funcţiona la maximum. A doua zi după conferinţa sa revelatoare din biroul Administratorului Senior, el şi Vuffi Raa înşurubau suportul scaun de formă ciudată care fusese trimis pentru Waywa Fybot.

— Încă o tură ar trebui să fie de ajuns! mormăi Lando. Aş vrea să fie loc pentru o cheie automată în colţul ăsta!

Capul şurubului se răsucise şi se smulsese. Asta însemna că trebuiau să desfacă toate celelalte şuruburi şi să mute totul în timp ce Vuffi Raa avea să găurească şurubul rupt şi îl va înlocui pentru a doua încercare.

— Stăpâne, de ce este necesară instalaţia? Am putea anula câmpul gravitaţional din această parte a navei şi să-l lăsăm pe ofiţerul Fybot să-şi petreacă călătoria în imponderabilitate. Ar fi mult mai confortabil.

După ce făcu o gaură prin metalul moale al şurubului, introduse un demontator de şuruburi rupte, răsucirea filetelor sale fiind opusă celor ale şurubului, şi îl strânse, scoţând cu grijă şurubul rupt din placa punţii.

— Ce, şi să plutească peste tot mâncarea lui de pasăre? Nicio şansă. În plus, fiziologia lui ar trebui să fie delicată sau ceva de genul ăsta, ca a unui canar. Nu mă întreba de ce au făcut pe cineva ca el poliţist – asta ar implica presupunerea că logica funcţionează la un anumit nivel al guvernului.

Mutară împreună scaunul deformat înapoi la locul lui, peste găurile făcute în punte. Cumva, gândi Lando, părţile responsabile pentru acest lucru – ultima picătură care îi stricase nava frumoasă şi îngrijită – aveau să fie trase la socoteală.

Primele trei şuruburi intrară perfect. Din nou. Lando şi Vuffi Raa se uitară unul la celălalt cu expresii resemnate – Lando citind din postura corpului micului droid, deoarece acesta nu avea faţă –, apoi aşezară al patrulea şurub în gaura sa şi blocară cheia în jurul capului său hexagonal.

— Dacă nu merge de data asta, unealtă electrică bătrână, o să cerem să ne aducă o cuşcă mare de sârmă!

* * *

Adânc în structurile alveolate ale Oseonului 6845, acolo unde ţevi enorme cu diametrul de înălţimea unui om transportau aer şi apă şi alte substanţe vitale de la maşinăriile alimentate cu fisiune la hoteluri, birouri, magazine şi alte locuri frecventate de fiinţe, acolo unde nimeni în afară de un robot ocazional nu-şi făcea rondurile superficiale, avea loc o întâlnire.

— Deci ai venit, şopti o siluetă îmbrăcată în gri.

Îmbrăcămintea avea aspectul unei uniforme, deşi era lipsită de însemnele de grad sau ale unităţii. Faţa de deasupra gulerului ţeapăn, sub şapcă, era tânără. Era primul ofiţer de pe *Wennis*, ascuns în umbra unui transformator de putere de mărimea unei nave, vocea lui fiind înecată la un metru sau doi de zumzetul titanic al acestuia. Cealaltă siluetă era şi mai puţin vizibilă, ascunsă mai adânc în umbră, învăluită pentru anonimat în mai mulţi metri de ţesătură vaporoasă. Era mai înaltă decât secundul lui *Wennis* şi stătea acolo în tăcere, recunoscând salutul cu o mişcare a capului.

— Bine, şuieră ofiţerul. Şi înţelegi ce trebuie să faci când ajungi la 5792? Nu trebuie să existe nicio greşeală, nicio ezitare. Administratorul Senior a găsit un mijloc legal de a eluda intenţiile noastre în această problemă, dar nu trebuie să funcţioneze! Ordinele vin de foarte de sus. Încă o dată, silueta înaltă deghizată aprobă din cap. În regulă, atunci. În schimb, vei fi răsplătit din plin. Conducătorul nostru înţelege valoarea pragmatică a recunoştinţei. Asiguraţi-vă că înţelegeţi consecinţele unui eşec.

Silueta camuflată tresări uşor, dar poate că era din cauza frigului. Chiar şi cu maşinăriile în plină funcţionare, aerul era rece, transformând respiraţia amândurora în nori de vapori abia vizibili. Tremură din nou şi acum ar fi putut să nu fie frigul.

Ofiţerul în uniformă gri plecă fără vreun alt cuvânt. Se grăbea. Înainte să se întoarcă pe *Wennis*, mai avea o întâlnire, chiar mai adânc în miezul planetoidului, şi nu era una pe care o aştepta cu nerăbdare deosebită.

În spatele lui, silueta înaltă şi învelită plecase şi ea, lăsând în urmă o singură pană galbenă, moale, care tremură pe podea în curentul rece, apoi rămase nemişcată.

* * *

Cu sentimente amestecate, după cum era de înțeles, Lando își vârî mini pistolul proaspăt reîncărcat în centura costumului său.

Simpla posesie a obiectului în sistemul Oseon era o infracțiune capitală, iar modul de execuție făcea ca spânzurarea, gazarea, poate chiar prăjirea nervilor să pară modalități de dorit pentru a termina totul. Pe de altă parte, opera sub ordinele verbale directe ale Administratorului Senior Lob Doluff, a cărui preocupare pentru existența continuă a lui Lando, se părea, era sinceră şi rivaliza doar cu dorința sa ca Bassi Vobah şi Waywa Fybot să ducă la îndeplinire misiunea exact aşa cum le ordonase el. Pistolul lui Lando era o garanție mică, dar suplimentară, asupra căreia insistase.

Pe de altă parte – Lando se uită la Vuffi Raa, ale cărui tentacule capabile mişcau întrerupătoare, învârteau butoane şi făceau alte lucruri impuse de lista de verificare dinaintea zborului –, Administratorul Senior refuzase categoric să-i elibereze tânărului jucător un permis scris pentru a purta arma, temându-se, probabil, că influența sa inițială asupra lui Lando ar fi fost slăbită astfel.

Ei bine, gândi Lando, dacă lucrurile mergeau conform planului – şi nu avea prea mare încredere că vor merge, fiind un cinic prin înclinație şi trăind suficient de mult încât să-şi vadă suspiciunile naturale confirmate de cele mai multe ori –, el şi Vuffi Raa aveau să părăsească sistemul acesta confuz în câteva zile, iar întreaga problemă ar fi fost irelevantă. Îşi luase el însuşi unele măsuri pentru a se asigura de acest lucru.

Intenționa să ia şi mai multe.

În timp ce Lando şi partenerul său mecanic încălzeau lucrurile în cabina de pilotaj a *Şoimului Mileniului* – luminată prin cupola din față de strălucirea multicoloră şi de sclipirile *Vântului în Flăcări* – pasagerii lor se aflau în zona de relaxare, fiecare păstrând pentru sine neliniştile legate de viitoarea călătorie. Bassi Vobah, după ce abandonase cu reticență protecția psihologică a uniformei de poliție, stătea într-un fel de cabină semicirculară cu o masă electronică în centru, uitându-se cu tristețe la o casetă de divertisment din biblioteca sărăcăcioasă a *Şoimului*.

Era saga unor călători de demult prin spațiu, izolați pe o lume aspră şi stearpă în urma eşecului navei lor în timpul unei furtuni magnetice. În prezent, personajele trăgeau la sorți pentru a stabili care dintre ele îi va mânca pe ceilalți.

Cumva, acest lucru nu reuşea să îi ridice moralul.

Waywa Fybot era în esență o pasăre în anatomia şi fiziologia sa, deşi nu era mai legat de caracteristicile acelor creaturi decât erau oamenii de originile lor primordiale. Deşi era nervos, îşi putea aminti că ceea ce urma să îndure era în conformitate cu datoria, ceea ce Împăratul şi Imperiul aşteptau de la el şi era în concordanță cu viitoarele promovări şi creşteri salariale. Deşi era teribil de furios pe administratorul local care îl agresase verbal – semenii lui Fybot aveau o mulțime de remarci tăioase aplicabile speciilor de mamifere în general şi celor asemănătoare omului în special, dar biroul lui Doluff nu i se păruse locul potrivit pentru a le scoate la iveală –, perspectiva unui joc mai mare şi a unor recompense viitoare îl ajuta să îşi liniştească penele iritate.

La naiba! Şi-o făcuse singur de data asta.

Sub penajul lung şi gros al brațului său stâng butucănos – o aripă vestigială inutilă pentru zbor cu mult timp înainte ca poporul său să-şi cioplească primele

unelte de piatră rudimentare – Fybot purta un mic proiector de energie care era un fel de asigurare faţă de blasterul purtat în mod deschis de Bassi Vobah. De două ori mai mic decât arma militară, avea o putere de şase ori mai mare, apropiindu-se, în teorie, de unul dintre modulele tunului cu patru ţevi al navei lui Lando. Proiectorul era un serviciu special şi un secret bine păzit, chiar şi de militarii obişnuiţi. Nu era nevoie să fie tras pentru a putea fi folosit, ceea ce era o binecuvântare, deoarece natura nu le dăduse semenilor lui Fybot cele mai rapide sau mai abile membre.

Se uită la Bassi Vobah, care încerca din răsputeri să-şi menţină atenţia asupra filmului de divertisment. Nu era uşor. Calrissian şi robotul său treceau motoarele *Şoimului* printr-o serie de teste care scuturau nava ca pe o frunză la intervale neregulate şi lăsau tăceri uluite între ele. Prudenţa cu care se asigurau de starea de funcţionare a navei nu făcea decât să redea cu tristeţe riscurile pe care urmau să şi le asume cu toţii.

Ceea ce îl aducea din nou pe Waywa Fybot la nervozitatea sa. Se aşeză mai bune în scaunul său de odihnă, bucurându-se de reflexul de somnolenţă care venea odată cu acţiunea, şi îşi dorea ca specia sa să mai aibă suficientă flexibilitate pentru a-şi băga capul sub aripi. Dacă se gândea mai bine, nu ar fi făcut decât să se învineţească cu arma pe care o purta.

Un sforăit blând începu să iasă din nările mici şi rotunde găurite prin ciocul ofiţerului de la antidrog.

* * *

— Punctul o sută nouăzeci şi şase, citi Lando din manual, receptoarele de navigaţie să fie pregătite. Ei bine, bătrâne deschizător de conserve, putem sări peste asta. Cum a ieşit programul ăla al tău de *navigare estimativă*, sau nu vrei să spui?

Vuffi Raa făcu o pauză, un tentacul trecând peste un comutator de pe panoul din faţa lor.

— Aş vrea, stăpâne, să existe un alt nume pentru el. Sună îngrozitor de final, nu-i aşa?

Apăsă pe întrerupător, privi indicatoarele înnebunind în timp ce ionizarea *Vântului în Flăcări* ataca receptoarele de navigaţie. Apoi opri iar comutatorul, ambii parteneri simţindu-se uşuraţi.

— Punctul o sută nouăzeci şi şapte, zise Lando, ignorând sensibilitatea retorică a lui Vuffi Raa. Acesta începe o sub-serie de treisprezece elemente intermediare înainte de a ajunge la punctul o sută nouăzeci şi opt. Primul element: verifică temperatura miezului reactorului principal, care ar trebui să fie la nivelul optim până acum. Verificat. Al doilea: asiguraţi-vă că fluidul moderator circulă liber în schimbătoarele de căldură. Verificat – cel puţin conform instrumentelor. Al treilea punct...

* * *

Administratorul Senior Lob Doluff acceptase cu stoicism umilinţa de a ordona ca legătura de date, în mod normal ascunsă într-un alcov şi protejată de o ferigă atârnată, să fie desfăşurată în centrul a ceea ce trebuia să fie biroul său şi care era, în realitate, o miniatură a casei sale din seră. Prin intermediul liniei fixe de

comunicații i se transmitea o priveliște a portului spațial de la polul nord, mai precis a zonei centrale unde *Șoimul Mileniului* vibra în așteptare.

Poate, gândi el, că nu avea tăria intestinală necesară pentru a fi un administrator de prim rang. I se părea extrem de dificil să le ordone acelor ființe, lui Lando Calrissian și micului său droid de *Clasa a Doua*, să intre în furia *Vântului în Flăcări* în cel mai colorat și periculos moment al său. Știa că inima lui va călători cu ei, și s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la locul ei. Le ură toate cele bune.

Totuși, știa un leac pentru anxietatea și vinovăția cu care se confrunta. Într-o altă nișă, vizavi de camera în care era exilată în mod normal planta, ținea un terariu plin cu excrescențe spongioase ciudate de pe o planetă aflată la un sfert de galaxie depărtare. Chiar și pentru el, marele iubitor al lucrurilor verzi, care creșteau, erau absolut respingătoare. Dar erau necesare pentru a hrăni și ascunde un specimen și mai respingător de șopârlă care trăia în simbioză cu ele și care trăia pe Zebitrope IV.

Pe spatele șopârlei, un alt simbiot, creștea un mucegai mov destul de dezgustător. Lob Doluff își încuie ușile biroului, scoase o mică spatulă de plastic de sub consola de date, se îndreptă spre terariu, luă șopârla și răzui un pic de mucegai de pe spatele acesteia. O frecă cu degetul mare și arătător în cavitatea de la baza gâtului, acoperind pata rezultată, care semăna mai degrabă cu o vânătaie, cu o pudră de culoarea cărnii pe care o păstra tocmai în acest scop. Se așeză înapoi în scaunul său. Se înșelaseră acei *experți*, gândi guvernatorul. Se uită la *Șoim* cum se desprinde de tubul acordeon de sub el și închide trapa. *Lesai* nu te împiedica să-ți pese.

Lob Doluff își dorea să o poată face.

* * *

La câteva mii de kilometri depărtare, un proiectil trecu pe lângă un conglomerat ciudat de nave de luptă ponosite și vechi, atașate cu cabluri lungi și pulsând luminos la miezul motorului unei nave stelare. Era un semnal, singurul mijloc de a transmite informații prin spațiu în timpul *Vântului în Flăcări* al Oseonului. Klyn Shanga îl privi cum șuieră pe lângă cupola sa, apoi începu să apese pe butoane pentru a se plasa în comunicație prin fir cu tovarășii săi.

— Asta e, oameni buni, spuse el cu o voce sumbră și hotărâtă. Acum începe și nu se va termina până când nu vom termina noi. Anunțați-vă statutul când vă spun numele. Trebuie să sincronizăm bine mizeria asta blestemată sau vom sfârși prin a ne izbi de o stâncă undeva între aici și acolo. Den Salt Glass!

— Pregătit, veni răspunsul.

— Glee Jun!

— Pregătit, de asemenea!

— Stec Eddis!

— La ordin!

— Mors Eth!

* * *

— Punctul două sute douăzeci și trei, citi Lando. În sfârșit. Trenul de aterizare, pregătit pentru ridicare.

— Trenul de aterizare este ridicat, răspunse Vuffi Raa. Zero greutate pe cricurile de aterizare, greutate negativă, suntem liberi! Uşor înainte cu acceleraţia, motoarele subluminice sunt activate la trei la sută din putere. Altitudine – dacă acesta este cuvântul potrivit – douăsprezece mii de metri şi în creştere.

— Bine! răspunse jucătorul-căpitan al navei. Apăsă pe un buton, apoi vorbi spre o mică grilă din braţul scaunului său de acceleraţie. Vă vorbeşte Căpitanul Calrissian. Sper că voi doi nu vă simţiţi deloc confortabil acolo. Ne-am ridicat de la sol şi ne îndreptăm spre Centura a V-a. Dacă vom ajunge întregi, nu va fi din *vina* voastră!

Capitolul 10

Franjurii mov se năpustiră asupra *Şoimului*, flăcările purpurii lingându-i fuzelajul, în timp ce fulgere de culoarea lavandei străluceau pe un cer infinit de mov.

— Vuffi Raa, conform acestor instrumente, ne învârtim şi urmăm un curs care este, în esenţă, o uriaşă cifră opt!

Lando clătină din cap. Strălucirea de culoarea prunei prin cupola carlingii îi acrise stomacul, iar vidul dur al spaţiului, care se presupunea că nu era capabil să transmită unde sonore, se zguduia parcă de râsul unor giganţi răuvoitori.

Abia dacă auzi răspunsul droidului.

— Îmi pare rău, stăpâne, dar nu avem ce face. Trebuie să avem încredere în programul pe care l-am introdus în motoare şi în controalele de zbor. Nu văd niciun instrument de pe panou care să fie de încredere.

Chiar şi vocea robotului avea o foarte slabă urmă de isterie. Sau poate erau urechile lui Lando de vină, lovite de ţipetele unui univers care se rupea în bucăţi.

* * *

În salonul pasagerilor, Waywa Fybot fu trezit dintr-un somn neobişnuit de adânc chiar şi pentru specia sa care visa adânc. Se agită, îşi simţi penele de pe gâtul său lung zburlindu-se şi încercă să închidă din nou ochii. O privire spre un mic orificiu rotund din cealaltă parte a camerei îi atrase atenţia. Privirea i se fixă involuntar pe el, în timp ce, una câte una, penele i se ridicară, rămânând perpendiculare pe corpul său.

Bassi Vobah îşi acoperi ochii cu mâinile. Dacă ar fi fost capabilă de un singur gând liniar, şi-ar fi dorit o a doua pereche de mâini pentru a-şi acoperi urechile. I se părea că însuşi Nucleul galaxiei ţipa la ea pentru un lucru teribil pe care îl făcuse şi pe care cumva îl uitase. Cu un plânset, se prăbuşi pe o parte pe canapeaua curbată, strângându-se într-o minge ghemuită, cu genunchii până la bărbie şi cu ochii bine închişi, care se înnegreau încet sub presiunea autoprovocată. Mâinile îi erau peste urechi, acum, astfel încât urletul titanic al unui soare înnebunit şi al tovarăşilor săi orbitali rezonanţi se transmitea acum prin oasele ei. Sub faţa ei, perna canapelei era îmbibată cu lacrimi.

Când va veni sfârşitul nebuniei?

* * *

Pe flancul drept, în cabina de pilotaj, Vuffi Raa opri un alt banc de instrumente inutile. Îi distrageau atenţia şi, prin urmare, erau mai rău decât inutile. Cu un umor la fel de nemulţumit şi din motive identice, îşi oprise şi auzul, dar nu-i făceea prea mult bine. În timp ce oamenii aveau un mic grup de simţuri, cel mult şapte sau opt, el avea aproape o sută, iar în acest moment, fiecare dintre ele părea să-i fie duşman.

Spre deosebire de Lando, care putea suferi efectele dar nu simţea niciodată împroşcarea de mitralieră a particulelor ionizante prin corpul său, o parte a

senzorilor lui Vuffi Raa era un contor sofisticat de scintilaţii. Putea simţi densitatea şi frecvenţa cu care îl străbăteau o duzină de tipuri distincte de particule. Pentru prima dată în lunga sa existenţă, îşi dorea sincer să aibă aceleaşi limite ale conştiinţei ca şi stăpânul său. Pentru prima dată într-o existenţă foarte lungă, întreţinu ideea că ceea ce nu ştia nu putea să-i facă rău.

Lando nu mai era bolnav – sau cel puţin nu mai avea cum să fie bolnav. Din fericire, unitatea de igienizare a carlingii încă funcţiona. Desigur, nu era electronică şi nu avea aproape nicio piesă în mişcare. Lando, dorindu-şi imposibilul ca oricine altcineva, îşi dorea să nu aibă părţi mobile, pentru că, de fiecare dată când mişca ceva, trimitea valuri de greaţă în sus prin orice membru se întâmpla să fie – valuri care se fixau pe plexul lui solar şi îl agitau înainte şi înapoi până când trebuia să inspecteze din nou unitatea sanitară. De aproape.

Nu credea că mai voia să vadă vreodată ceva purpuriu atâta timp cât trăia. Dacă va trăi. Sau dacă voia să trăiască.

Un albastru care era mai mult decât albastru se infiltra prin fiecare port, fereastră, cupolă, bulă şi ecran de pe navă. Cu aceeaşi ironie încântătoare care determina orice alt eveniment cotidian dintr-un univers răuvoitor, singurele dispozitive electronice de pe navă care funcţionau perfect erau receptoarele vizuale exterioare şi ecranele lor din interiorul fuzelajului.

Albastru marin, albastru ca oul lui Robin, albastrul cerului – cerul unui milion de planete diferite, toate amestecate fără discernământ în vârtejuri de agat –, albastru pudră, albastru denim, albastru catifea, albastru adevărat.

Lando îşi suflă nasul. Stomacul părea să i se fi liniştit puţin. Îi aruncă o privire lui Vuffi Raa, care se crispase de vigilenţă, cu tentaculele pe comenzi şi cu marele său ochi roşu fixat pe transparenţa carlingii.

— Cum te simţi, stăpâne? Mai bine?

— Nu-mi mai spune *stăpâne*. Da, mă simt mai bine. Tu cum te simţi, bătrâne compactor de gunoaie?

Lando se gândi să-şi aprindă o ţigară – şi imediat trebui să se aplece din nou spre unitatea de salubritate. Alarmă falsă, dar fusese cât pe ce să-l facă să nu mai fumeze pentru tot restul vieţii.

— Nu ştiu, stăpâne. Mă tem că a trebuit să-mi opresc sentimentele pentru a putea funcţiona. Te rog să mă ierţi dacă nu voi fi eu însumi pe durata acestei călătorii.

Lando râse.

— Eu nu voi mai fi niciodată *eu însumi*! Ce pot să fac ca să te ajut? Arăţi de parcă ai tentaculele destul de ocupate.

— Chiar nu putem face nimic niciunul dintre noi, stăpâne. Cursul e înregistrat şi – cred – urmat. Eu doar monitorizez sistemul de susţinere a vieţii şi alte funcţii de menaj. Şi mă întreb cât de fiabili sunt chiar şi aceşti indicatori.

— Am putea oricând să ne ducem şi să ne uităm – tu sau eu, vreau să spun, cum crezi tu că e mai bine.

El îşi strânse puţin hamul scaunului, trăgând de el. Întotdeauna se întrebase de ce tristeţea era descrisă ca fiind *albastră*. Acum ştia: mult mai mult de atât şi ar fi

căutat ceva ascuțit cu care să-şi taie venele. Nu ştia că există atât de multe nuanțe de albastru, toate urâte.

— Nu cred, stăpâne. Dacă ceva nu merge bine aici sus, cred că va fi nevoie de atenția amândurora pentru a corecta. Totuşi, ai putea încerca să întrebi unul dintre pasagerii noştri cum stau lucrurile în altă parte pe navă.

— Bună idee. Apăsă un buton de interfon. Alo, acolo! Ascultă cineva? Vrem doar să ştim dacă aerul, lumina şi căldura funcționează. E cineva acolo? Mă auziți? Bassi? Fybot?

Nu se auzea nimic peste zgomotul de statică din sistem.

Lando se uită la Vuffi Raa şi ridică din umeri. Instrumentele spuneau că totul era în regulă în salon şi în restul navei. Alte instrumente, însă, spuneau că acum călătoreau într-o spirală, făcând bucla ca şi cum ar fi coborât pe spiralele unui tirbuşon cosmic.

Afară totul era albastru. Lando simți o lacrimă coborându-i pe obraz şi, pentru prima dată, după mult, mult timp, se gândi la un câine pe care îl avusese cândva.

Fusese omorât de un vehicul plutitor.

* * *

Bassi Vobah se simțea verde pe dinăuntru.

De fapt, se simțea verde şi pe dinafară. Radiațiile de culoarea frunzelor care se abăteau atunci asupra hublourilor *Şoimului* păreau să pătrundă până în măduva ei, înverzind-o şi pe ea şi sângele pe care îl producea.

Nu avea sens. Nimic nu avea sens, iar asta o alarma mult mai tare decât lumina sau radiațiile. Ea era o persoană a anumitor limite, a liniarității, a raționalității, a regulilor. Era o persoană – o susținătoare, o păstrătoare – a legii şi a ordinii.

Acum, uite ce se întâmpla cu ea. Lumina verde pătrunzătoare îi permise să facă exact asta. Îşi putea vedea propria inimă bătând, fibrele musculare de un verde intens pompând sânge de un verde strălucitor către țesuturi şi organe de un verde mediu – pe toate le putea vedea funcționând – şi întorcându-se, gri-verde, pentru a fi oxigenat în plămânii ei verzi spongioşi. Cu oxigen verde transparent.

* * *

Vuffi Raa îşi examina tentaculele unul câte unul. Reflectând lumina galbenă strălucitoare din cupola carlingii, ele îi străluceau ca şi cum ar fi fost făcute din aur. Fusese argintiu toată viața lui. Acum era un droid auriu, strălucind la fiecare articulație. Îi plăcea asta.

Un bip pe panoul de control indică un alt set de instrumente înnebunite. Iritat, le închise, apoi reveni la contemplarea satisfăcută şi fascinată a sinelui său extrem de lustruit. Poate că atunci când se va termina, se va placa cu aur. Cu gust şi atenție – nimic ostentativ. Cum va arăta auriul şi roşul ochiului împreună? *Destul de bine*, gândi el.

O lumină galbenă începu să clipească pe consolă. Nu se potrivea cu galbenul care pătrundea prin ferestre, aşa că droidul coborî un tentacul şi o strivi. Se auzi un pocnet, o pâlpâială şi – la naiba, avea funingine pe vârful tentaculului! Căută în jur

ceva cu care să o curețe, găsi un șervețel sub panou şi începu să facă ordine. *Trebuie să fiu perfect curat, dacă nu vreau să se dezlipească placarea pe mine, şi asta ar fi atroce!* Absent, se aplecă să oprească încă o jumătate de duzină de întrerupătoare şi deveni brusc conştient de faptul că o stea de mare rozalie sălbatică stătea chiar pe bordul din fața lui. *Viermele! Cum în numele*...

— Vuffi Raa! Ce faci, bătrâne cybernaut ?

— Cum mi-ai zis, măi...

— Vuffi Raa, ascultă-mă! Ai stricat interfonul şi începeai să opreşti monitoarele de susținere a vieții. Controlează-te, droidule! Ce s-a întâmplat?

Cu un efort considerabil, Vuffi Raa se forță să revină la ceva ce semăna cu un cadru de referință normal.

— Vai, îmi pare rău, stăpâne, cred că am fost afectat de radiații! Totuşi, nu ştiu ce să fac în privința asta; mi-e atât de greu să gândesc. Ți-ar plăcea mai mult de mine dacă m-aş placa cu aur, sau ar fi prea strident?

Lando se uită uimit la prietenul său.

— Poți să te opreşti temporar? Dacă ți-ai scoate tentaculele, te-aş putea pune în seif – cel de sub panoul unde îmi țin trabucurile. Ar merge?

— *Ce?* Ce vrei să fac, melc organic, vierme orb şi pipăitor, plângăcios – *hei!*

Lando smulse robotul din scaunul pilotului şi, cu tentacule cu tot, îi înghesui corpul pentagonal în seif.

— Sper că apreciezi ceea ce fac, contor geiger bătrân. Mi-am distrus întreaga rezervă de trabucuri, zdrobindu-le... Vuffi Raa, eşti bine?

Robotul răspunse amețit.

— Cred că da, stăpâne. Chiar ți-am spus toate lucrurile alea?

Seiful antic din oțel veritabil şi greu – lăsat de un proprietar anterior al *Şoimului* – îl înconjura din toate părțile, mai puțin una, şi părea destul de eficient în a-l proteja de radiații. Lando închise uşa cât de mult îi permiteau tentaculele robotului şi chicoti.

— Cred că asta e cea mai mare îndrăzneală pe care ai arătat-o de când te-am cunoscut. Mi-a plăcut destul de mult – dar nu-ți face un obicei din asta. Şi nu-mi mai spune *stăpâne*!

— Stăpâne, încă simt efectele radiațiilor. Poți să te descurci fără mine pentru o vreme? Îmi voi deconecta manipulatoarele şi te voi ruga să închizi uşa. Îmi pare teribil de rău, dar...

— Nu te mai gândi la asta. Bine, o să am eu grijă de picioarele tale. Acum închid uşa. Somn uşor. Te trezesc când se termină.

Închise uşa, simțindu-se brusc foarte singur, şi aşeză cu grijă tentaculele micului robot pe scaunul pilotului, legându-le. Aruncă o privire la instrumente, decise că nu prea avea ce să facă în privința lor şi rămase nemişcat pentru o vreme, dorindu-şi să aibă o țigară.

* * *

Waywa Fybot se trezi brusc cu cea mai ciudată senzație că era acasă. O lumină portocalie familiară se revărsa de undeva şi, dintr-o dată, lumea se simțea mai bine, arăta mai bine decât o făcuse de când îşi părăsise planeta natală, cu decenii în urmă, pentru a se alătura poliției.

Da! Acolo era oraşul său natal, un loc minunat, nu prea mare, dar nici atât de mic încât să nu aibă toate facilităţile pe care şi le poate dori o fiinţă. Îl putea vedea, clătinându-se puţin la orizont în timp ce soarele îl străjuia. Continuă să meargă...

Petrecuse un timp lung şi singuratic printre toate acele rase extraterestre ciudate. Peste tot pe unde mergea, se făceau glume despre păsări. Avea el vreo vină că poporul său evoluase – cu mândrie – din păsări? Îşi dorea doar ca undeva de-a lungul timpului să nu-şi fi pierdut îndemânarea de a... Dar ce era asta? El... *zbura!* O privire în ambele părţi îl asigură că braţele i se lungiseră, i se lărgeau, i se întăreau cumva. Ei bine, presupuse că totul se afla undeva în gene.

Viră abrupt, bucurându-se de senzaţie, apoi viră în direcţia opusă pentru a se îndrepta spre dreapta şi trecu peste acoperişurile oraşului până la casa în care fusese eclozat, un loc mare din ciment şi grinzi de oţel cu un acoperiş de paie. Vedea acum că acoperişul era din paie adevărate. Părinţii lui erau foarte eleganţi. Cecurile pe care le trimitea acasă mergeau pentru o cauză bună!

Sări peste gard, stârnind *păduchii de peluză* cu puterea aripilor sale şi făcându-i să se plângă pe tonul lor mieunat. Erau mii, desigur. Era un gazon bine întreţinut, de o nuanţă frumoasă de magenta, plin de picioare târâtoare şi foşnitoare.

Apoi intră în casă.

* * *

Şoimul părea să zboare în triunghiuri, în timp ce *Vântul în Flacări* trecea de la portocaliu la roşu. Lando îl prinse în flagrant de data aceea, clipind în timp ce fulgere cu multe ramificaţii explodau în jurul navei. Se împotrivi impulsului de a apuca comenzile în timp ce geometria aparentă a traiectoriei de zbor a *Şoimului* se schimba odată cu culorile, de la triunghiuri la ceva indescriptibil, care ar fi provocat greaţă oricui. *Ei bine, să fiu al naibii*, gândi el, *călătorim pe suprafaţa interioară a unei sticle de Klein*. Sau cel puţin aşa se simţea.

Mulţumit că nava zbura cu cursul corect – sau cel puţin resemnat să aibă încredere în computer –, se aplecă şi îşi puse capul lângă seif.

— Vuffi Raa?

— Da, stăpâne? răspunse docil robotul, vocea fiindu-i puternic înăbuşită de uşa metalică şi abia auzindu-se peste urletul titanic al *Vântului în Flacări*.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine, spuse cutia. Ţie cum îţi merge?

— Mă distrez de minune, aş fi vrut să fii aici. Eu... *Pe Galaxia însăşi!* Aşteaptă, o să mă întorc la tine dacă supravieţuim!

Chiar în faţa *Şoimului Mileniului* se afla o viziune desprinsă dintr-un coşmar. Dar nu era o iluzie. Cu o lăţime de jumătate de kilometru, chestia se ivea din ceaţa stelară şi din strălucirea roşie ameninţătoare ca un păianjen imposibil, cu prea multe picioare.

Părea să fie un motor de navă stelară ataşat la un număr mare de nave de vânătoare vechi, cu un singur om. În timp ce privea, navele mai mici se desprindeau şi săreau spre cargobot, tunurile lor energetice aruncând distrugeri. Acestea nu erau drone pirat cu telecomandă. Acestea erau adevărate. Şi erau gata şi dornice să ucidă.

Capitolul 11

Escadrila pestriță de nave de vânătoare se apropia de *Şoimul Mileniului*. Cu instrumentele sale nesigure, legat de un curs prestabilit, cargobotul transformat era o țintă neajutorată. Lando se întinse fără ezitare spre panou, apăsă pe o serie de întrerupătoare, tăind gravitația artificială şi amortizoarele inerțiale. Obiectele libere din carlingă se învârtiră şi plutiră în timp ce apăsă pe comanda de rezervă şi prelua controlul navei de la computer. Nu putea să vadă – nu cu cadranele şi indicatoarele acționând aşa cum o făceau – dar putea să simtă. Putea să păcălească. Dacă ajungeau sau nu la destinație era de importanță secundară; supraviețuirea era pe primul loc.

Două nave de vânătoare trecură pe lângă, scuipând foc. Scuturile *Şoimului* străluciră şi pulsară, absorbind energia şi introducând-o în reactoare.

Existau limite în ceea ce priveşte cantitatea care putea fi absorbită în acest fel – caz în care reactorul s-ar fi dezmembrat, luând cu el nava şi tot ce se afla pe o rază de o mie de kilometri – dar, deocamdată, fiecare trecere nereuşită alimenta motoarele *Şoimului Mileniului*. Şi armele sale.

Rostogolindu-se pentru a evita o nouă cursă a navelor de luptă, lovi comutatorul interfonului.

— Bassi Vobah, încearcă să ajungi la tunul din flancul drept! Am nevoie de ajutor la tragere!

Tăcere.

Plonjând abrupt şi terminând cu o răsturnare care lăsă patru nave de luptă zburând neputincioase pe lângă cargobot, Lando îşi dădu seama că Vuffi Raa, într-un moment de frustrare dementă, distrusese interfonul. Era pe cont propriu, pentru prima dată de când achiziționase micul robot.

Nu-i plăcea prea mult.

O pereche de arme mai mici de pe partea superioară a fuzelajului puteau fi controlate din cockpit. Lando începu să tasteze până când stabili controlul focului prin intermediul unei perechi de pedale auxiliare de sub consolă. Apoi, virând brusc – şi simțind pentru prima dată stresul accelerației care îi îngrămădea sângele în părți ciudate ale corpului – călcă pe pedale, împuşcând trei inamici pe măsură ce treceau. Ei continuară să treacă. Fie Lando îi ratase, distras de manevrarea navei, fie nu avea puterea de foc necesară pentru a-şi face treaba. Era ca un coşmar în care îl împuşti pe tipul cel rău şi el nu cade jos.

O jumătate de duzină de nave de luptă depăşiră *Şoimul* din spate, tunurile lor energetice zguduindu-l. Nava se cutremură, clătinându-se. Lando o readuse sub control, trecu peste unda de şoc şi continuă să tragă asupra unui inamic pe care îl vedea – dar fără niciun efect.

Învârti nava, enervându-se, şi descoperi că se confrunta cu cel puțin o duzină de nave mici, rapide şi vicioase, care veneau din față. Alese liderul, îl luă în vizor şi apăsă pe ambele pedale. Fiecare mişcare pe care individul o făcea, el o egala, menținând nava de vânătoare centrată, şi armele în funcțiune. Învelişul nasului inamicului se dezintegră brusc, iar nava mică izbucni în flăcări, împrăştiind resturi

peste *Şoim* şi peste camarazii săi de escadrilă. Una dintre navele însoţitoare şovăi brusc şi viră, lăsând în urmă scântei şi fum împrăştiindu-se rapid. Doi dintr-o singură lovitură – mai degrabă una prelungită, recunoscu Lando.

Şoimul se clătină, ca şi cum ar fi fost ridicat brusc din spate, apoi se stabiliză în momentul în care Lando îi aplica contraputere. Ceva solid o lovise în vecinătatea părţii inferioare a rampei de îmbarcare, întotdeauna un punct slab. Patină într-o buclă orizontală largă, îi dădu o jumătate de ruliu în timp ce se întorcea, şi iat-o: o altă navă de vânătoare, cu fuzelajul încreţit şi cu motoarele din care izvorau flăcări.

Tamponare? În secolul ăsta? Trebuiau să fie destul de disperaţi. *Şi cu siguranţă nu sunt piraţi*, gândi Lando în timp ce se lupta cu nava pentru a avea o atitudine mai bună din care să tragă. Nu era niciun profit în tamponare. Bombardiere, atunci?

Omul pe care îl omorâse pe 6845 ar fi putut fi pilot de vânătoare. Ce făcuse de se supărase pe el o întreagă escadrilă de piloţi de vânătoare?

Şoimul sări din nou. De data asta, instrumentele – dacă se puteau baza pe ele – arătau că se trăgea puternic în fuzelaj cam în locul în care fusese izbit de nava de vânătoare. În mod sigur, scuturile, care nu fuseseră niciodată cele mai puternice acolo, se deteriorau constant. Rostogoli nava, doar pentru a fi atacat în acelaşi loc de un alt grup de nave de luptă. Treaba devenea serioasă. În regulă, atunci: nu avea pe nimeni care să-l ajute, iar o luptă prin uzură era o propunere pierzătoare. El avea o singură navă de pierdut. Luase măsura puterii navelor de luptă atacatoare. Erau manevrabile şi rapide – mai manevrabile decât cargobotul, ceea ce era firesc. Dar nu la fel de rapide, nici mâcar pe un curs drept. Încrezător în simţul direcţiei, ieşi din cercul pe care îl făcuse, efectuă trei sferturi de viraj pentru a ajunge paralel cu ecliptica Oseonului şi împinse toate manetele de acceleraţie până la capătul traseului.

În spatele lui, propulsoarele subluminice eclipsară *Vântul în Flacări* pentru o clipă. Apoi, din punctul de vedere al navelor de luptă, *Şoimul* dispăru, pierdut în ceaţa multicoloră. Lando ştia că duşmanii lui – oricine ar fi fost ei, la naiba! – n-ar fi întârziat să-l urmeze. Aveau motorul acela gigantic de navă de luptă antică pe care îl foloseau pe post de propulsor colectiv. Trebuia să se gândească la ceva inteligent şi trebuia să o facă repede.

Vântul în Flacări păli momentan. Ieşiseră din *Centura a Şasea*, locul de unde porniseră, şi acum traversau spaţiul îngust dintre aceasta şi *Centura a Cincea*, destinaţia lor. Ori asta, ori se îndreptau de la *Şase* la *Şapte* – Lando nu avea încredere în capacităţile sale de navigaţie nici în cele mai bune momente, darămite acum. Nu, se îndreptau spre soarele Oseonului. Mâna lui mătură comutatoarele instrumentelor.

Ecranele încă arătau o harababură indescifrabilă, dar apărând puţin spre dreapta era un mic grup de asteroizi, neregulaţi, care îşi urmau propriul curs prin centură. Îşi modifică cursul pentru a-i întâlni. Când opri din nou instrumentele, putu vedea mica flotă de nave de luptă din spatele său. Ecranul îi arătase o jumătate de sută de asteroizi. Ochii lui îi arătau încă o jumătate de sută, toţi mici – niciunul mai mare de câţiva kilometri – foarte strâns grupaţi. Luându-şi un mare risc, Lando trecu drept printre ei până când văzu un fel de *miracol* în faţă. Fie că fusese o singură stâncă, lovită şi nu chiar despicată în două, fie că fusese o pereche de asteroizi mici plutitori care, în urma coliziunii, nu fuzionaseră în întregime, dar exista o crăpătură clară în jurul circumferinţei sale, lungă de şaptezeci sau optzeci de

kilometri şi lată de cel mult douăzeci de metri.

Folosindu-se de tot ce avea la dispoziție pentru a o ține pe curs – fără a-i murdări pe toți cei de la bord cu jeleu de mure, în absența amortizorului inerțial –, se îndreptă spre fisură, orientându-se corect şi stabilind un curs tangent la asteroidul dublu. În ultimul moment, opri totul, cu excepția comenzilor de atitudine şi a jeturilor de andocare, şi opri uşor în adâncul fisurii. Ferestrele din stânga arătară o jumătate de duzină de nave de vânătoare care trecură pe lângă el fără să observe unde se ascunsese. Suflând mici rafale de reactant de atitudine, aduse *Şoimul* uşor pe loc. Tunurile pe care le putea controla erau îndreptate spre cerul liber. *Vântul în Flacări* pulsa cu putere, arătând ca un foc de artificii îndepărtat. Atunci privi instrumentele unul câte unul, pe măsură ce le verifica, majoritatea lor părând să devină din nou fiabile. Presupuse că ascunzătoarea sa era un asteroid de fier-nichel care acționa ca un scut împotriva furtunii de radiații. Protecția nu era perfectă, dar electronica navei era în măsură să o corecteze.

Îşi aplecă capul sub panou, vorbind tare şi distinct.

— Vuffi Raa, ieşi de acolo! Pauza de cafea s-a terminat!

* * *

Reconectarea tentaculelor micului robot nu fu la fel de uşoară ca în circumstanțe obişnuite. Ele însăşi erau mecanisme sofisticate, egale cu droizii complet echipați care conduceau autobuze şi scriau articole în redacțiile de ştiri de pretutindeni din galaxie. Chiar şi dezactivate, primiseră o mulțime de radiații, iar circuitele lor de autoreparare, puse în mişcare odată ce erau ataşate de *stăpânul* lor, aveau să necesite câteva ore pentru a le aduce la eficiență maximă.

Lando îl lăsă pe Vuffi Raa în carlingă, ca să urmărească inamicii rătăciți, şi se îndreptă pe coridor spre salonul pasagerilor... Unde fu întâmpinat de un haos total.

Arăta de parcă o turmă de animale de mărimea unei case ar fi intrat înăuntru. Eliberat de constrângerea gravitației artificiale, împins de schimbări bruşte de direcție fără amortizare inerțială, tot ce era liber în încăpere se ciocnise cel puțin o dată cu tot ce era staționar. Poate mai mult de o dată.

Şi asta îi includea şi pe Waywa Fybot şi Bassi Vobah.

Firele atârnau libere de tavan şi de pereți. Obiecte mici de mobilier ajunseseră în locuri extrem de ciudate. Femeia ofițer de poliție începuse să se agite. Gemând din toată inima, se ridică pe un cot şi scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat? Unde ne aflăm?

— Două întrebări foarte bune, răspunse jucătorul. Am fost atacați – nu ştiu de cine – şi am scăpat. Dar nu ştiu unde suntem. Eşti în regulă?

Se opri lângă ea, ajutând-o să se redreseze. Ea respiră adânc, făcându-şi o autoexaminare sumară.

— Nu cred că s-a stricat nimic, deşi uitându-mă la această cameră, ar fi nevoie de un mic miracol. Ohhh, capul meu!

— Ia-o uşor, nu eşti aşteptată nicăieri prea curând. Ăsta sunt eu: Lando Calrissian, miracole făcute la comandă. Rămâi acolo, eu mă duc să mă uit la ghemul nostru de pene.

Se ridică şi păşi peste dărâmături spre scaunul de dormit al lui Waywa Fybot. În cazul ființei-pasăre, se petrecuse ceva mai puțin decât un miracol. Ambele picioare

ale creaturii erau rupte, exact în acelaşi loc, aparent acolo unde se întâlniseră cu o bară a scaunului. Dispozitivul nu fusese conceput pentru cădere liberă şi accelerație mare.

Cu toate astea, ofițerul aviar părea să aibă o expresie fericită pe față, dacă Lando se putea baza pe interpretarea sa. Jucătorul simți o prezență lângă cotul lui. Bassi Vobah reuşise să se ridice în picioare şi să traverseze camera. Stătea puțin nesigură, dar nu se sprijinea de nimic sau de nimeni.

Lando o plăcu un pic mai mult pentru asta, dar nu mult.

— Ce se întâmplă cu ofițerul Fybot şi de ce, în numele *Eternilor*, zâmbeşte în felul acela idiot?

— Şoc, poate, răspunse Lando. Şi-a rupt ambele picioare – mai degrabă, eu i-am rupt ambele picioare. Mi-e greu să regret prea mult, având în vedere circumstanțele. Deşi aş fi vrut să ştiu cum să-l examinez pentru a vedea dacă mai are şi alte răni. Nu ştiu nici măcar unde ar trebui să se îndoaie, darămite unde nu.

Bassi păru un pic isterică dintr-o dată, iar Lando îi scăzu câteva din punctele pe care i le dăduse.

— Ei bine, nu poți să faci ceva? Nu-l putem lăsa să zacă acolo!

El clătină din cap.

— Exact asta vom face, după ce-i voi atela picioarele. Nu cred că ar fi bine să-l mutăm.

Creatura ca o pasăre se ridică brusc, îşi deschise ochii mari şi albaştri şi spuse încântată:

— Da, mamă, mai vreau un miriapod, dacă nu te superi!

Capitolul 12

— Şi asta valorează optsprezece negativ – m-am făcut înțeles, până acum? întrebă robotul.

Giganticul aviar galben care se înălța deasupra lui la masa din salon aprobă din cap, încercând să se mute într-o poziție mai confortabilă. Lando îşi ridică privirea din farfuria aflată în imponderabilitate care conținea mâncarea sa mult aşteptată şi chicoti, întrebându-se cine pe cine va păcăli atunci când pasărea şi droidul vor învăța cum trebuie regulile *sabaccului*. Mentalitatea literală a lui Vuffi Raa putea fi un handicap; pe de altă parte, Waywa Fybot era cam preocupat în prezent, între rănile sale şi ceea ce văzuse în timpul atacului *Vântului în Flăcări*.

Ofițerul antidrog fusese reparat bine: până la urmă, undițele de pescuit din lemn de *tinkle* se dovediseră bune la ceva. Lando nu reuşise niciodată să vândă blestematele alea pe Dilonexa. Încă mai avea o grămadă stivuită într-una dintre magaziile auxiliare.

Ei, bine. Lucrurile ar fi putut fi mai rele. Puteau fi morți cu toții.

Ridicând din nou privirea, îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi lui Bassi Vobah, care se hrănea şi ea dintr-o tavă aflată în imponderabilitate. Le luase aproape o oră să manevreze pasărea într-o poziție în care picioarele sale rupte puteau fi tratate, chiar şi în imponderabilitate. Apoi, dintr-o dată, li se păruse că aveau un milion de lucruri de făcut şi abia mai târziu se gândiseră la mâncare.

Primul lucru de care se ocupaseră fu *Şoimul* însuşi. Fusese destul de zdruncinat de zborul disperat prin *Vântul în Flacări* şi de bătălia cu acele nave vagaboande – Lando încă nu ştia cine naiba erau sau de ce îl atacase. Nava nu fusese construită pentru catastrofe cu amortizoarele inerțiale închise. Tensiunile asupra fuzelajului şi cadrului trebuie să fi fost titanice. În plus, fusese împuşcată şi chiar lovită, deşi de o navă monopost mică şi uşoară, cu o masă insuficientă pentru a face prea multe pagube, cu excepția supraîncărcării momentane a scutului dinamic. Asta fusese cheia, desigur: câmpurile ei de forță o ținuseră unită în toate momentele; era practic o grămadă de şuruburi şi piulițe ținute la un loc de chestiile acelea electromagnetogravitaționale.

Dar o iubea în continuare.

* * *

— Stăpâne, ar trebui să fie încă un centimetru spre dreapta, cred.

Vuffi Raa era pe cealaltă parte a carenei – pe interior – măsurând efectele muncii istovitoare a lui Lando pe exterior. În partea de dedesubt a rampei de îmbarcare era o adâncitură uriaşă şi urâtă – dar nu mai mult de atât – acolo unde fusese lovită de nava de luptă. Lando râse pentru sine. *Trebuia să-l fi văzut pe celălalt tip!*

Nu putea face nimic acum în privința loviturii pur mecanice. Sigiliile erau intacte, rampa funcționa perfect – deşi va exista o uşoară umflătură de care să se împiedice la ieşirea din navă –, iar ceea ce conta cu adevărat era scutul.

Mută microantena cu încă un centimetru spre dreapta, aşteptă confirmarea robotului şi apoi o sudă. Nu înțelegea de ce operatorii anteriori ai *Şoimului* nu făcuseră asta cu mult timp în urmă. Aveau piesele în magazine... Poate că erau doar leneşi. Când avea să termine, densitatea efectivă a sistemului de apărare avea să se dubleze – bineînțeles, cu o creştere corelativă a ceea ce scuturile scoteau din centrala electrică. Poate că asta explica lucrurile.

Era cald şi transpirat în costumul de vid şi îi era din nou foame. Mai rău, era extrem de claustrofobic să lucreze în spațiul mic dintre burta *Şoimului* şi fața crevasei asteroidului. Ei bine, pentru asta nu putea da vina decât pe el însuşi: secționase o jumătate de duzină de antene senzoriale şi de comunicare când se mişcase acolo, elemente care, prin natura lor, trebuiau să iasă în evidență prin sistemul de apărare pentru a putea funcționa. Faptul că nu funcționaseră deloc, din cauza *Vântului în Flăcări*, îl ajutase să-şi ghideze decizia instantanee. Asta şi cele douăzeci şi ceva de nave spațiale ostile hotărâte să distrugă *Şoimul*.

Începu să se retragă din zona aceea strâmtă.

— Acum hai să vedem ce e cu punctele moi de pe coca superioară. Apoi va trebui să renunț pentru o vreme. Mă tem că e destul de obositor.

Răspunsul micului droid fu încărcat de accente de scuză.

— Stăpâne, dacă ar fi fost posibil, aş fi făcut asta pentru tine chiar acum. Eu...

— Vuffi Raa, măcar o dată taci şi lasă pe altcineva să facă treaba. Dacă ieşi aici, soarele ăsta blestemat o să înceapă să-ți prăjească din nou creierii. E ca seiful ăla din carlingă: suntem protejați de asteroid, dar nu perfect. Ai nevoie de protecția suplimentară a carenei.

— Da, stăpâne. Ce noroc pentru noi că această crăpătură este perpendiculară pe direcția *Vântului în Flăcări*. Dacă ar fi fost cu câteva grade în direcția opusă, ar fi funcționat ca o pâlnie sau un ghid care ar fi concentrat...

— Da, spuse Lando cu o tresărire, ştiu foarte bine!

Nu se gândise la toate astea când băgase *Şoimul* acolo. Încercase pur şi simplu să scape de navele de luptă. Zburase şi luptase din instinct. Chiar şi acum îi dădea fiori să se gândească la asta.

— În regulă, am ieşit de dedesubt. Porneşte ciclul de blocare. Mă voi odihni cinci minute şi apoi mă voi duce pe carena superioară.

S-ar putea să fie o muncă grea, gândi Lando, *dar când voi termina, nava şi pasagerii mei – şi eu! – vor fi la fel de bine protejați de Vântul în Flacări ca acum. Fără să fim nevoiți să ne ascundem în interiorul unui asteroid şi să mergem oriunde are el chef să ne ducă*.

* * *

— *Sabacc!* strigă Vuffi Raa, arătând cărțile sale păsării dezorientate. Vezi tu, asta intră sub incidența unei reguli speciale: ori de câte ori ai *Idiotul* – care valorează zero, să ştii – atunci un Doi din orice şi un Trei din orice sunt considerate un douăzeci şi trei automat.

Deprimat, Waywa Fybot îi înmână câteva credite.

— Dar asta e ridicol, spuse el cu vocea lui ciudată. Nu are sens. Doi şi trei fac cinci, nu douăzeci şi trei, şi în plus, adăugarea unui zero...

— De aceea se numeşte *Matricea Idiotului*, bătrâne porumbel călător, completă

Lando.

Dacă lucrurile continuau să meargă aşa, avea de gând să piloteze nava şi să-l lase pe Vuffi Raa cu jocurile lui de noroc. Lando deschise o clapetă de la farfuria sa, luă o ultimă îmbucătură din ceea ce era acolo şi strecură recipientul în reciclator.

— De ce nu joci cu ei, Bassi? Un joc cu trei mâini e mai interesant.

— Nu în viața ta! Ea clătină din cap cu regret. Am jucat destul *sabacc* cât să-mi ajungă o viață întreagă, mulțumesc.

* * *

— Stăpâne, ar fi îndrăzneț din partea mea să spun că pilotajul navei de mai devreme a fost foarte competent?

— Doar dacă nu-mi mai spui *stăpâne*.

Lando nu ar fi putut fi mai mulțumit de această laudă modestă. Fusese un pilot groaznic când îl luase Vuffi Raa în mâinile lui – mai degrabă, în tentacule. Acum, cel puțin uneori, era ca şi cum ar fi pilotat *Şoimul Mileniului* în loc să fie pasager în el.

Micul droid fusese îngrozit de eşecul său de a rezista la ploaia de radiații, de iresponsabilitatea sa irațională de moment. Dar Lando îi atrăsese atenția că până şi un diamant, supus stresului potrivit din unghiul potrivit, se va sparge.

* * *

Sudă o altă microantenă, de data asta pe suprafața superioară a *Şoimului*, şi trecu la următoarea locație desemnată. Nu era de mirare că nava era atât de vulnerabilă; existau o duzină de puncte în care câmpurile nu se suprapuneau corespunzător.

Îşi scoase cu grijă brațul din mâneca costumului, trăgând de mănuşă cu cealaltă mână, îşi strecură degetele prin guler până în cască şi îşi şterse transpirația de pe nas.

Ai crede că, după atâtea secole în care oamenii purtaseră costume de presiune, cineva ar fi inventat... O lumină roşie se aprinse chiar sub bărbia lui. Acum ce naiba însemna asta? *Pe Nucleu!* Însemna o supraîncărcare a radiatorului! Se cocea până la moarte! Examină afişajele de pe brațul stâng; totul părea nominal acolo. Care era problema, atunci? Tastă pe transmițătorul costumului.

— Vuffi Raa, ar fi bine să porneşti încuietoarea sasului. Trebuie să ies din acest costum. E ceva în neregulă!

Niciun răspuns.

— Vuffi Raa, mă auzi?

Tot fără răspuns.

Verifică din nou indicatoarele de pe panoul încastrat în mâneca sa. Lumina comunicatorului era aprinsă constant. Spera ca micul său prieten să fie bine.

Dificultatea consta în faptul că punctul cel mai înalt al fuzelajului *Şoimului* se afla exact la sasul superior. Fusese nevoit să se târască, cățărându-se pe marginea navei, pentru a ajunge unde se afla. Acum, cu un costum aparent defect, trebuia să repete procedura în sens invers, fără nicio garanție că o va putea face la timp pentru a nu fi fiert în cochilie. Vuffi Raa îi putea salva câteva minute critice – *dacă ar fi*

răspuns!

— Căpitanul către *Şoimul Mileniului*, mă recepţionaţi?

Nimic. Stătea cât se poate de nemişcat, gândindu-se cât de rapid putea. În interiorul costumului părea să se facă din ce în ce mai cald.

Deodată, se uită la pistolul de nituire pe care îl ţinea în mână şi la roata sasului prinsă de stânca care forma un acoperiş deasupra capului său. Târându-se încet înainte cu un metru, bătu în tija roţii. Zăngănitul, transmis de carenă, reverberă în costumul său. Apoi încercă din nou. Şi din nou. Câteva clipe mai târziu, în costumul său se auzi un alt fel de reverberaţie.

— Stăpâne, tu eşti cel care face acest zgomot? Nu te pot contacta pe comunicator.

Nefiind sigur dacă Vuffi Raa îl auzea, izbi din nou, o dată, în roată.

— Ai vreo problemă, în afară de faptul că sunt căzute comunicaţiile?

Ai ghicit bine, Vuffi Raa. Clank!

— O să vin să te iau...

Clank! Clank!

— Dar, Stăpâne...

Clank! Clank!

Câteva minute transpirate mai târziu, o altă siluetă costumată se căţăra spre Lando pe marginea navei. Bassi Vobah – cu pistolul legat de partea exterioară a costumului de vid împrumutat – se târî lângă el, punându-şi casca în contact cu a lui.

— Odată poliţist, întotdeauna poliţist, spuse Lando înainte ca ea să aibă ocazia să deschidă gura.

— Nu fi idiot. Ce e în neregulă cu costumul tău?

Îşi scutură sudoarea din ochi. Acum plutea în picături minuscule în interiorul căştii, distrăgându-i atenţia.

— Un fel de defecţiune a lichidului de răcire. Îmi făceam griji pentru când o să iau cina; acum se pare că eu sunt cina...

— Oh, taci din gură! Relaxează-te şi stai nemişcat. O să te trag eu de aici. Micul tău prieten cu cinci braţe şi ofiţerul Fybot sunt chiar acum la sasul de jos, aşteptându-ne.

— Nu şi pasărea, e predispusă la accidente!

— Tu vorbeşti!

Lando se apropia de inconştienţă când trecură prin ecluză. Vuffi Raa îi smulse practic casca stăpânului său – şi urechile odată cu ea. Suflul de aer proaspăt rezultat în faţa lui Lando fu ca o vijelie arctică.

— Ei bine, încă o mică aventură, observă jucătorul în timp ce cei trei îl dezbrăcau până la chiloţi şi îi dădeau o pungă de plastic cu apă, tocmai când ceea ce îi trebuia cu adevărat erau câteva zile într-un rezervor de deprivare senzorială. Ăsta e universul. S-a gândit cineva să bage ceva în mixerul de mâncare?

Bassi Vobah pufni şi ieşi cu paşi mari din zona sasului, lucru deloc uşor de făcut în absenţa gravitaţiei.

— Cu plăcere! spuse ea peste umăr.

Ofiţerul extraterestru o urmă, şchiopătând stângaci pe picioarele sale sprintene şi bandajate. Vuffi Raa se uită la Lando de unde examina minuţios costumul de vid.

— Stăpâne, spuse el cu precauţie şi cu o voce foarte scăzută, ţi-ai scos acest

costum între momentul în care ai lucrat jos şi cel în care te-ai dus sus?

Lando plutea pe spate lângă trapa ecluzei, gândindu-se – dar numai gândindu-se – să se ridice şi să meargă înainte. Metalul rece îl făcea să se simtă extrem de bine în acel moment.

— A trebuit, răspunse el, sperând că robotul nu se îndrepta unde credea el că se îndreaptă. *Chemarea naturii*.

— Deci atunci a fost făcut. Stăpâne, cineva...

— A sabotat costumul când nu eram atent, nu-i aşa?

— Mă tem că da. A încrucişat programarea comunicatorului cu sistemul de răcire. Destul de ciudat, dar dacă ai fi continuat să încerci să mă apelezi radio, te-ai fi salvat de la prăjire.

Lando scutură din cap, apucă un stâlp şi rămase drept în picioare.

— Asta e puțin cam obscur, chiar şi ca glumă proastă. Care dintre ei crezi că a fost?

— Bassi Vobah a ajutat la salvarea vieții tale.

— Când n-a putut s-o evite. Haide, vreau o țigară. Crezi că aş putea rula o țigară din unul dintre trabucurile zdrobite din seif?

— De ce ai vrea asta, stăpâne?

— Pentru că e acolo.

* * *

După ce mâncară ceva, următoarea problemă era să afle unde se aflau. Lupta continuă a lui Lando cu escadrila de vânătoare îl purtase prin multe curbe şi răsuciri şi nu putea ghici pe ce distanțe. El şi Vuffi Raa petrecură o bună bucată de timp meditând la toate astea deasupra computerului de navigație.

— Dispozitivul este inutil, stăpâne. Radiațiile l-au terminat. Asta îmi dă un sentiment sinistru, trebuie să recunosc. Totuşi, catalogul are câteva informații: acest asteroid este nelocuit, dar nu este necartografiat.

Pe scaunul de lângă robotul din carlingă, umerii lui Lando tresăriră surprinşi.

— Ce? Vrei să spui că ştii unde ne aflăm?

— Ştiu numărul de catalog şi alte câteva caracteristici ale asteroidului pe care ne aflăm – sau în care ne aflăm, dacă preferi. Configurația sa este unică şi a fost remarcată în trecut. Pe de altă parte, nu pot spune exact unde se află asteroidul în acest moment. Am elementele sale orbitale, dar totul în acest sistem este supus la orice altceva, din punctul de vedere al gravitației...

— *Din punctul de vedere al gravitației?*

— Da, stăpâne, iar a prezice unde se va afla orice lucru la un moment dat se ridică la o problemă de geometrie a unui miliard de corpuri. În orice alt moment decât *Vântul în Flacări*, există inventare continue de senzori cu rază lungă de acțiune, iar bazele de date ale sistemului sunt actualizate din oră în oră, dar vezi tu...

— Înțeleg.

Lando roti un buton, activând plăcile punții la cea mai mică intensitate, astfel încât să aibă suficientă gravitație pentru a-şi rula o țigară. Şi-o aprinse, le dezactivă din nou şi se înclină în scaun, cu mintea lucrând febril.

— Odată ce ieşim din nou în mizeria aia, nu vom mai putea naviga, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru robot.

Vuffi Raa fu de acord, adăugând:

— Cu toate astea, voi fi de mai mare ajutor, acum că ai mărit puterea scutului, stăpâne. Problema este că nu ştim unde să mergem.

— Încă mai avem acel program al tău de *navigare estimativă*?

În mod reflex, aruncă scrumul de pe ţigară. Aceasta pluti în derivă prin cabină, aşezându-se în cele din urmă pe carcasa lui Vuffi Raa. Droidul, la fel de absent, îl îndepărtă. Resturile se desprinseră şi amândoi le pierdură din vedere.

— Da, stăpâne – cu ceea ce seamănă cu o *minge* mare de mâzgăleli ciudate la capătul ei, acolo unde ai evitat acele nave de luptă.

— Poţi estima cât de mare este mingea?

— Da, cu siguranţă. Din consumul de energie, dacă nu altceva.

— Atunci asta este marja noastră de eroare. Pur şi simplu urmăm cursul ca şi cum nu ne-am fi abătut niciodată şi vânăm o sferă în spaţiu de aceeaşi mărime care să fie moşia lui Bohhuah Mutdah.

— Mă tem că nu, stăpâne, dacă nu din alt motiv decât acela că sfera nu rămâne de aceeaşi dimensiune. Aceasta creşte în funcţie de eroarea probabilă pe măsură ce călătorim spre soare. În timpul *Vântului în Flăcări*, nu există nicio modalitate de a estima cu exactitate deriva, şi...

— Catalogul acela al tău dă detalii despre asteroidul lui Mutdah?

— Cinci mii şapte sute nouăzeci şi doi? Da, stăpâne, eu..

— Atunci ar trebui să ne dea câteva indicii despre ceilalţi asteroizi de acolo; trebuie raportat la forma ciudată a acestuia. Să ne apropiem cât de mult putem, apoi să ne croim drum, piatră cu piatră, până când îl găsim pe cel potrivit.

— Foarte bine, stăpâne, nu văd altă alternativă.

— Nici eu. Acum, cât timp suntem încă aici sus şi avem puţină intimitate, vom vorbi despre cine încearcă de data asta să mă omoare.

* * *

— Suntem cu aproape o zi în urma programului! protestă Bassi Vobah.

Stăteau din nou în salon. Lando pornise gravitaţia, asigurându-se în prealabil că pasagerul său cu picioarele rupte era instalat confortabil, şi îi ceruse lui Vuffi Raa să pregătească încă o masă înainte să pornească.

— Vă daţi seama, continuă femeia ofiţer în faţa unui public nepăsător în general şi în special a lui Lando, care era din ce în ce mai iritat, că, în condiţii normale, această călătorie ar fi necesitat puţin peste două ore?

— Ca locuitor al sistemului Oseon, draga mea, ar trebui să apreciezi mai bine decât oricine altcineva inaplicabilitatea expresiei *condiţii obişnuite*. Este o furtună acolo şi, deşi nu sunt cu totul lipsit de dorinţa de a mă aventura din nou în ea, este esenţială o anumită pregătire.

— Căpitane, pot să vă reamintesc că decizia în această chestiune nu vă aparţine în totalitate...

— Domnişoară ofiţer, pot să-ţi reamintesc că eu sunt căpitanul şi că, dacă vei continua să mă cicăleşti, îţi voi lua blasterul şi ţi-l voi băga în nas?

Poliţista clipi, lăsându-se în spate, uluită de indignare. Nici măcar superiorii ei nu-i vorbiseră vreodată aşa! Lando rânji – nu tocmai ironic – şi impuse legea:

— Acum ascultaţi aici: unul dintre voi a încercat să mă ucidă când eram în

afara navei. Vom fi destul de ocupați când vom părăsi acest refugiu, atât Vuffi Raa cât şi eu, şi nu vreau să fiu nevoit să-mi păzesc spatele. Prin urmare, până când vom ajunge la o înțelegere privind aranjamentele, vom sta chiar aici. Înclinația mea – şi dacă voi credeți că glumesc, vă înşelați amarnic – este să vă încătuşez pe amândoi până ajungem la 5792. Dacă nu vă gândiți la o alternativă care să vă convină mai mult – şi care să mă satisfacă şi pe mine – asta vom face. Sau vom staționa aici până când va îngheța Nucleul.

Bassi Vobah stătea într-o tăcere furioasă, cu brațele încrucişate la piept şi cu o expresie acră pe față. Waywa Fybot clipi din ochii lui albaştri uriaşi, păru gânditor, dar în cele din urmă nu spuse mai mult decât colega lui.

În cele din urmă, Lando continuă:

— Ascultați, voi doi, nu glumesc! Încă nu mi-am dat seama cine ce face cu cine şi de ce, dar se întâmplă ceva – posibil mai multe lucruri deodată. Îmi fac un obicei din a evita să fiu ucis. Unul dintre voi să scoată cătuşele şi să se lege imediat de celălalt, sau...

— Stăpâne! se auzi un strigăt prin interfon. Avem probleme – probleme mari! Am nevoie de tine pe puntea de zbor!

Ridicându-se rapid, Lando se uită de la un polițist la altul, îşi zdrobi un pumn frustrat în palma celeilalte mâini, apoi se întoarse şi se grăbi spre carlingă.

— Ce este, Vuffi Raa? Chiar acum am...

— Priveşte înainte, stăpâne, spre marginea crevasei.

Lando se aşeză în scaun, se legă şi, cu un fericit ultim gând, ridică gravitația locală din salon la aproximativ de trei ori mai mare decât forța de atracție normală.

— Asta ar trebui să-i țină într-un singur loc! Eu... Oh, nu!

— Oh, da, stăpâne. Poți distinge reflexiile din carenele lor. Escadrila de nave de vânătoare ne-a găsit. Vor trage în acest canion – fără nicio şansă de a rata – în foarte puține secunde.

Capitolul 13

— Stăpâne, te-am dezamăgit din nou! Nu putem scăpa, abilitățile mele de pilot sunt deci inutile. Şi nici nu pot folosi tunurile – programarea mea îmi interzice asta!

Lando se agita înainte şi înapoi la comenzi, eliberând *Şoimul* din cuibul său stâncos. Îşi dorea să poată pune la bătaie tunurile cvadruple, dar asta era prea mult.

— Cu toții avem limitele noastre, Vuffi Raa, aminteşte-ți ce ți-am spus despre diamante. Doar...

Diamante? Asta îi dădu o idee jucătorului – o idee de *jucător*, cu siguranță, dar era tot ce avea în acel moment.

— Ieşi de acolo, bătrâne automaton, prinde-te în scaunul de salt din spatele nostru şi avertizează-mă dacă vine cineva prin tunelul care duce la carlingă. Poate că voi reuşi să ne scot din încurcătura asta, dar vreau să-mi protejez spatele şi să-mi dezmorțesc coatele.

De îndată ce droidul se fixă în scaun, Lando începu să apese pe întrerupătoare. Avea ceva timp la dispoziție: crevasa era adâncă, compusă în cea mai mare parte din rocă metalică. Inamicului i-ar fi luat ceva timp să găsească *Şoimul*, mai ales că se aflau în acea furtună imposibilă.

Asumându-şi primul risc, tăie gravitația în salon. Acul unui indicator de consum de energie coborî uşor spre stânga. Apoi, începu să fure energie din toate celelalte sisteme. Se stinseră toate luminile din navă. Apoi opri sistemul de menținere a vieții – vor fi cu toții bine pentru câteva minute fără el şi, dacă planul său nu funcționa, oricum nu ar mai fi avut nevoie de el. Nu reactivă amortizarea inerțială; o puse în aşteptare, în funcție de ce se va întâmpla în continuare. Când termină, doar luminile de pe panou străluceau, împreună cu marele ochi al lui Vuffi Raa din spatele lui. Nava era mortal de tăcută. Cu o reticență enormă, tăie energia de rezervă din fiecare armă de pe navă. Asta îl făcea să se simtă gol, dar erau inutile pentru ceea ce avea în minte.

— În regulă, Vuffi Raa, totul e liniştit acolo în spate?

— Îi aud pe cei doi întrebându-se ce se întâmplă, stăpâne.

— Lasă-i să se întrebe.

Întinse mâna peste panoul de instrumente şi activă scuturile. Luminile se aprinseră, făcându-l să se simtă mai bine. Apoi desfăcu un capac metalic peste un buton gradat. În mod normal, acesta era setat la o valoare minus mică, plasând forța principală a scuturilor imediat sub primele molecule ale *pielii* navei. Existau motive întemeiate pentru asta, dar lui Lando nu-i păsa de ele acum. Roti butonul, încet, foarte atent. Structura navei gemu pe măsură ce scuturile se extindeau, mai întâi la un milimetru, apoi la un centimetru distanță de suprafața fuzelajului. Tensiunile se transmiteau prin elementele fuzelajului către carcasa puternic întărită a generatorului de câmp. Lando mai roti puțin butonul.

Şoimul era strâns prins în stâncă, roata trapei superioare a sasului zgâriind o parte a crăpăturii, iar partea de jos a fuzelajului fiind brutalizată de cealaltă. Nu mai rămăsese niciun milimetru. Acum Lando cerea mai mult spațiu, extinzând scuturile împotriva substanței asteroidului. Roti din nou butonul; ceva gemu ca o ființă vie –

sau muribundă – la pupa carlingii, dar luminile panoului încă arătau totul intact.

O jumătate de duzină de nave de luptă trecură pe lângă buza crevastei, căutând, cercetând, sondând. Unul dintre ei trase un foc experimental. Acesta pătrunse şi ricoşă de o jumătate de duzină de ori în interiorul pereţilor înainte să se stingă. Un alt grup de nave de luptă trecu pe acolo. Şi încă unul.

Se învârteau în jurul asteroidului, cercetând canionul lung de sute de kilometri, în căutarea cargobotului ascuns care arsese cel puţin doi dintre ei de pe *cerul* multicolor al Oseonului. Zborurile lor deveneau din ce în ce mai frecvente pe măsură ce restrângeau căutarea. Lando învârti butonul un pic mai mult, apoi încă un pic. O rază strălucitoare de energie trecu în cascadă peste scuturile frontale.

Din întâmplare sau intenţionat, inamicul îşi găsise prada.

Acul de putere sări. Lando răsuci butonul la dreapta cât de mult putu. Se auzi o explozie asurzitoare. Lumina multicoloră se revărsă asupra lui Lando şi a robotului, în timp ce asteroidul exploda sub presiunea scuturilor, iar *Vântul în Flacări* îi învăluia din nou. Explozii secundare punctară spaţiul din jurul lor: una, trei, cinci – Lando pierdu socoteala pe măsură ce fragmentele de rocă explodate zdrobeau şi împrăştiau escadrila de vânătoare – şapte, opt. Poate mai multe, nu era sigur. Nimeni nu se întoarse să lupte. Redirecţionă puţină energie către amortizoarele inerţiale, readuse scuturile la nivelul normal, apoi porni motoarele şi programul de navigare.

Erau din nou pe drum. În final, mări gravitaţia în salon. Chiar şi el auzi loviturile şi înjurăturile lui Bassi Vobah. Rânji şi scutură din cap.

* * *

Scuturile îmbunătăţite păreau să ajute considerabil. Vuffi Raa îşi păstrase raţiunea, Bassi Vobah era la fel de emotivă ca întotdeauna. Waywa Fybot dormea în scaunul său, îngrijindu-şi rănile cu ajutorul unui aparat electronic de sudat oase din trusa medicală a *Şoimului*. Ar trebui să fie complet refăcut în câteva ore, exact la timp pentru a-l aresta pe triliardarul dependent.

Grozav.

Lando, în cea mai mare parte, rămase în cabina de pilotaj. Se săturase să aibă poliţia drept companie, prefera compania lui Vuffi Raa. Micul robot se agita, făcea ordine şi reparaţii minore. Apoi raportă că fuzelajul era perfect *sănătos*, în ciuda torturii care i se aplicase, şi, într-o oră liberă, verifică monturile generatorului de scuturi pentru urme de tensiuni. Nu era niciuna.

* * *

Acum, că avea timp să se gândească din nou la asta, Lando îşi dădu seama că viaţa lui devenise foarte complicată. Avusese multe dintre aceste gânduri în închisoare, pe Oseon 6845, dar lucrurile fuseseră mai simple, chiar şi atunci. Era un om simplu, îşi spunea el, un jucător relativ cinstit care de obicei trişa doar pentru a evita să câştige prea vizibil. Cu toate astea, cineva – mai multe persoane, se pare – încerca din răsputeri să-l omoare. Mai întâi cu o bombă. Apoi cu o altă bombă. Apoi, ca să arate puţină versatilitate, cu o bucată mare de ţeavă de titan. În cele din urmă, cel mai recent, cu un costum spaţial ingenios aranjat. Nici măcar nu punea la

socoteală atacul piraților sau cele două întâlniri cu escadrila de vânătoare, deşi acestea din urmă păreau să aibă o legătură cel puțin tangențială. Pur şi simplu nu ştia unde se încadra totul.

Toată lumea are duşmani, mai ales un jucător care îşi face un obicei din a câştiga. Dar răzbunarea era ridicolă. Pentru a suta oară, îşi trecu în revistă viața din ultimii ani, încercând să descopere orice persoană pe care o cunoscuse şi pe care o *rănise* suficient de rău pentru a merita o asemenea atenție. Era un om îndemânatic şi norocos cu cărțile şi, în ciuda eşecurilor sale ca şi căpitan negustor, devenise şi un pilot de nave destul de bun. Dacă o spunea el însuşi. Dar Vuffi Raa o spusese şi el.

Din nefericire, când era analizată îndeaproape, priceperea lui era un talent fără valoare practică. Tot ce părea să facă era să-l bage în belele. Locul lui era pe o navă interstelară de lux, ca pasager, educându-i pe ceilalți pasageri despre nebunia de a încerca să adune o mână câştigătoare la cărți. Rutina de mercenar începea să pălească.

Ei bine, dacă printr-o şansă infimă ieşea din încurcătura asta, avea să se gândească să-şi reorganizeze viața. Ajunsese să iubească *Şoimul*, dar era o afacere periculoasă, una care amenința să-l omoare în orice moment. Vuffi Raa era cu totul altceva, un bun prieten şi partener, un sfătuitor isteț... Dar treaba asta cu căpitanul...

* * *

Cu inima grea, Klyn Shanga inspectă rămăşițele grupului său de luptă. Unul pierdut la Oseon 6845. Iar acum, între *Vântul în Flacări* şi asteroidul care explodase, mai rămăseseră doar cinci nave de luptă. Era posibil ca să fi supraviețuit mai mulți, să fi încercat chiar acum să-şi găsească drumul înapoi spre escadrilă prin furtună şi radiații. Unii dintre ei puteau supraviețui chiar şi după acea aventură, tocmai pentru că pierduseră legătura cu camarazii lor.

Cinci nave de luptă minuscule, toate diferite, cu excepția mărimii generale, a razei de acțiune şi a puterii de foc. Se alimentau din motorul de crucişător de luptă, refăcându-şi propria putere chiar în timp ce acesta îi trăgea prin golul de coşmar. Ei bine, fiecare dintre ei ştiuse de la început cu ce se confrunta: un inamic crud şi viclean; o ființă care se delecta cu mizeria oamenilor; o creatură dispusă să sacrifice culturi întregi, planete întregi, pentru a satisface orice obiectiv malefic şi neştiut pe care şi-l propusese. Şi fiecare dintre ei înțelesese, atunci când îi adunase în sistemul său de origine din rândurile unei duzini de armate, cât de mici erau şansele de a supraviețui misiunii. Pentru ei, meritase.

Mai erau cinci din douăzeci şi patru. Încă merita.

* * *

Bohhuah Mutdah lenevea într-un fotoliu cu gel, urmărind un spectacol de o obscenitate desăvârşită. Pe peluza din fața lui, se amestecau tot felul de ființe gânditoare, trecând prin toate permutările de activitate posibile pentru ele. El îi angajase – peste trei sute de ființe – tocmai cu acest scop precis. Urmau instrucțiunile sale detaliate. Dar lui i se părea plictisitor.

Bohhuah Mutdah găsea aproape totul plictisitor.

Puține lucruri îl interesau în mod direct, fie din motive de securitate – chiar şi acum era înconjurat de un câmp de forță discret care îl proteja de potențialii asasini din rândul angajaților săi –, fie din cauza condiției sale fizice. Văzuse prea multe în viață şi avusese prea multe în viață. Totuşi, se agăța de ea, deşi nu ştia de ce.

Să spui că Bohhuah Mutdah era obez însemna să subestimezi. Începuse, cu o sută de ani în urmă, cu o statură mare, puțin peste doi metri înălțime, umeri largi şi picioare lungi. Acesta fusese doar începutul, o armătură pe care modelase o parodie grotescă a sculpturii eroice. Era *eroic* de obez, *monumental* de obez, *cosmic*...

Pe o planetă adevărată, cu atracție gravitațională reală, ar fi cântărit trei sute de kilograme, poate trei sute cincizeci. Nu mai intrase pe un astfel de *teren* de un sfert de secol. În jurul taliei era mai mare decât puteau cuprinde doi bărbați mari şi se îndrepta spre trei. Brațele lui păreau butucănoase, picioarele ca nişte conuri răsturnate pe labe de copil absurd de mici. Fața lui era un coş plin cu seu, presărat cu trăsături extrem de mici: o pereche de ochi ca nişte mărgele, o pereche de nări mici şi o miniatură de gură. De cinci ani nu-şi mai folosise propriile mâini în niciun scop. Îşi putea permite să folosească mâinile altora. Nu avea nicio idee reală despre cât valora. Nimeni cu adevărat bogat nu avea. Auzise spunându-se că era cel mai bogat din galaxia cunoscută. Nu era sigur nici de asta, şi nici nu-i păsa. Nu-i păsa de absolut nimic – în afară, poate, de *lesai*.

Poate că drogul era cel care îl ținea în viață, care menținea interesul uşor pe care îl simțea în a rămâne în viață. Orice altceva, lumea, întregul univers, semăna cu o câmpie cenuşie şi sumbră pentru el. *Vântul în Flacări*, biciuind şi urlând deasupra domului său puternic protejat, i se părea incolor, deşi *mercenarii* de pe peluză se opreau din când în când, suficient de mult, pentru a se uita în sus, uimiți de spectacol.

Nu faptul de a fi bogat îi făcuse asta. De când se ştia, de când era copil şi trăia în condiții mai degrabă obişnuite, se gândise la expresia *dorința de a trăi* şi se întrebase ce îi împingea pe alții la extremele bizare la care ajungeau uneori în timp ce se luptau doar să rămână în viață. Bogăția lui Mutdah fusese rezultatul întâmplător al unui deceniu de aplicare neglijentă a incredibilei sale inteligențe, îndreptându-şi substanța modestă către o cale de creştere inevitabilă, automată. Această inteligență nu îi oferise niciun răspuns la adevărata sa problemă. Cunoştea idioți – mulți dintre ei lucrau pentru el – a căror capacitate de a se bucura de viață era infinită în comparație cu a sa. El pur şi simplu trăia, fie că-i păsa sau nu, ca o maşină – nu, chiar şi maşinile care lucrau pentru el păreau să savureze simulacrul de viață pe care îl posedau cu mai multă fervoare şi satisfacție decât stăpânul lor. Era o enigmă. Din fericire, nu-i păsa îndeajuns de mult de rezolvarea ei încât să se îngrijoreze prea mult. Se uită la cer, apoi se uită la interpreții lui. Privea reflexiile tuturor acestor lucruri prin *cristalul* Rafa de mărimea unui pumn pe care îl purta la gât cu un metru de şnur de mătase, întrebându-se de ce se deranjase să obțină acel lucru.

Filosoful acela, oricine ar fi fost el, avusese dreptate: cel mai mare mister al vieții era viața însăşi. Iar întrebarea care spunea cel mai bine acest lucru era: *de ce să te deranjezi?* O lacrimă se rostogoli pe obrazul ca o pernă al lui Bohhuah Mutdah, dar el era mult prea amorțit ca să o observe.

* * *

Într-un loc ascuns, Rokur Gepta se gândea la arta înşelăciunii. Cât de ironic era, şi totuşi cât de potrivit, că cea mai sigură cale de a-i minţi pe alţii este să te minţi mai întâi pe tine însuţi. Dacă reuşeşti să convingi un singur suflet care ştie că minciuna este adevărată, atunci toţi ceilalţi sunt o ţintă uşoară. Vânzătorii cunoşteau de zece mii de ani această înţelepciune simplă, dar Rokur Gepta nu cunoscuse niciodată un vânzător.

Politicienii ştiau şi ei, iar politicienii erau prada naturală a lui Gepta şi, deşi păianjenul cunoaşte în multe privinţe căile *muştelor*, nu le întreba niciodată ce părere au. Gepta, izolat de nevoie acum, de crucişătorul său, de subalternii săi, chiar şi de iubitul său animal de companie – ar fi bine să aibă grijă de el cum se cuvine, altfel se vor confrunta ei înşişi cu apetitul său mare! –, nu regreta rigorile pe care le presupunea îndeplinirea planurilor sale.

Cu multe secole înainte ca bebeluşul Bohhuah Mutdah să geamă că viaţa nu înseamnă nimic, Gepta devenise mistuit de o poftă copleşitoare pentru tot ceea ce însemna viaţa pentru el: putere; putere plină de foame; umilirea duşmanilor; putere.

Se lăsă încălzit, în ascunzătoarea sa sufocantă, de amintirile triumfurilor trecute, de extrapolarea victoriilor viitoare. Se vedea călare pe univers, biciuindu-l până la epuizare în slujba sa. Într-o progresie liniară, va face împăraţii săi fie vasali, servitori ai zeului. Nimic nu era dincolo de ambiţia sa, nimic.

Iar distrugerea sigură a lui Lando Calrissian nu va fi decât o notă de subsol microscopică, un semn de noroc, un trifoi cu patru foi într-un câmp infinit. Pentru Rokur Gepta era doar un exerciţiu de determinare, un exemplu de eforturi minuţioase pentru a se asigura că totul, absolut totul, era corect.

* * *

Subiectul unei microscopice note de subsol din istoria viitoare a spaţiului intergalactic era mulţumit. Îşi mai rulă o ţigară şi o aprinse în timp ce Vuffi Raa verifica referinţele cu *efemeridele* sistemului Oseon. Exact aşa cum anticipase, ajunseseră, la sfârşitul programului, într-un grup de asteroizi bine catalogaţi şi identificabili.

Şi nu prea departe de Oseon 5792.

O viaţă de jucător îl învăţase să se bucure de succes fără să fie încrezut sau să devină neglijent. Cu mult în afara razei de acţiune a celor mai cunoscute sisteme de detectare a navelor, şi în ciuda faptului că *Vântul în Flacări* care urla afară orbise orice astfel de dispozitiv, îi ordonase lui Bassi Vobah şi colegului ei cu pene să se ascundă. Examinând schiţele *Şoimului*, îi trecuse prin minte că sub puntea coridorului exista un spaţiu perfect pentru instalarea unor dulapuri ascunse. Contrabanda era doar un interes minor pentru el; într-o bună zi, ar putea ajunge suficient de sus printre priorităţile sale pentru a deveni un hobby. Între timp, nu-şi făcuse încă timp şi nu cheltuise bani pentru a construi dulapurile. S-ar putea să nu apuce niciodată s-o facă.

În consecinţă, cei doi ofiţeri de poliţie se simţeau extrem de inconfortabil în acel moment, îmbrăcaţi în costumele lor spaţiale şi băgaţi sub punte. Se agăţau de stâlpi, blestemându-l pe Lando şi slujbele lor, şi dorindu-şi să fi devenit dactilografe sau vânzători de pantofi.

Ceea ce i se potrivea *şoferului* lor până în pânzele albe.

— Cinci mii şapte sute nouăzeci şi doi se apropie, stăpâne. Cred că e pata aia mare de acolo, din dreapta.

— Ăla este *tribordul*, carcasă bătrână de busolă de navigație; să nu-i dezamăgim pe turişti. *Yo-ho-ho şi o sticlă de*... Ai pregătit pachetul?

Micul robot se întoarse de la comenzi, se întinse în spatele său cu abilitate şi luă un pachet învelit în vid de pe bancheta de salt.

— L-am inspectat şi l-am analizat aşa cum ai cerut, deşi nu prea înțeleg de ce a fost necesar. Este *lesai* autentic, în forma sa cea mai puternică, suficient pentru şase luni de utilizare chiar şi de către cel mai obişnuit dependent, şi valorează mai mult decât...

— Bine, bine. Motivul pentru care am vrut să îl verifici este că nu am vrut să fiu prins livrând un transport de marfă falsă. Destinatarul ar fi găsit, probabil, o cale de a mă *mustra*. *Definitiv*. De asemenea, nu am vrut să fiu eu însumi expus la chestia aia. Nu ştiu cât de multă dependență crează, dar este puternică dacă este aplicată pe piele.

Lando îşi verifică costumul uşor de vid pe care îl purta, asigurându-se că mini pistolul îi era la îndemână într-un buzunar exterior. Urma partea din misiune care îl îngrijorase încă de la început. Înțelepciunea sa de jucător îi spunea că era un pariu prost: atunci când stăpânul unei proprietăți mari şi bine apărate va afla că adusese reprezentanții legii în fața lui, era inevitabil să existe unele repercusiuni.

Şoimul se apropie de Oseon 5792.

La aproximativ o sută de kilometri mai departe decât s-ar fi aşteptat Lando în actualele *condiții meteorologice*, fură salutați de o navă de croazieră. Era mică, la fel ca navele de vânătoare cu care se luptase Lando, dar era nou-nouță şi aproape la fel de bine înarmată ca a lui. Radioul fiind în afara discuției, folosea un laser modulat pentru a comunica. Din păcate, Lando nu avea un de-modulator.

— Ei spun că ar trebui să ne oprim aici, zise Vuffi Raa. Spun că ne vor prăji dacă nu oprim pentru a fi verificați. Doamne, stăpâne, acum ne enumeră armele pe care le are! Dacă mint chiar şi în privința a nouăzeci şi cinci la sută din ele, suntem pierduți.

— E în regulă, bătrâne. Cum le spunem că ne oprim pentru inspecție?

Lando avea o parolă, dar – cu toate celelalte detalii din mintea lui din ultimele zile – nu-i trecuse prin cap că ar putea fi o problemă cu folosirea ei.

— Pot să le spun eu, stăpâne.

Robotul se aplecă în față, îşi îndreptă ochiul mare cu fațete roşii spre nava de securitate şi, emise o rază de coerență stacojie prin cupolă.

— Spune-le că parola este *dubesor* – am înțeles că este o insultă nativă pe Antipose XII.

Lando trase un ultim fum, nu tocmai relaxat, din țigară şi o stinse. Raza laser a lui Vuffi Raa se stinse aproape în acelaşi moment, iar el se întoarse spre stăpânul său.

— Spun că am întârziat. Le-am spus că cine n-ar fi întârziat având în vedere *Vântul în Flacări* şi restul, şi le-am dat o versiune puțin editată a problemelor noastre cu navele de luptă – presupuşi a fi pirați. Am acționat corect, stăpâne?

— Mai întâi *sabacc*, iar acum blufezi ca să treci de bodyguarzi. Nu sunt sigur dacă să fiu mândru de tine sau îngrijorat. Cred că sunt o influență negativă. Ce au spus?

— Că suntem aşteptaţi şi că ar trebui să ne aşezăm pe câmpul mic din faţa complexului conacului de la suprafaţă, dar să nu încercăm niciun truc murdar. Mi-au dat o altă listă de arme de distrugere pe care le pot folosi cu precizie împotriva unei ţinte terestre.

— Tipul ăla trebuie să fi fost *toboşarul* unei companii de armament. În regulă, hai s-o aşezăm. O faci tu, da? Eu sunt un pic prea nervos ca să risc, având în vedere statutul meu de pilot amator.

— Foarte bine, stăpâne.

Mă întreb ce fac nativii de pe Antipose XII în seara asta, gândi Lando. *Se distrează în cârciuma locală şi îşi spun unii altora dubesor?*

Era mai bine decât ceea ce era pe cale să facă el.

Capitolul 14

Oseon 5792 nu era un asteroid deosebit de mare spre deosebire de alții dîn sistemul Oseon. Avea poate cincisprezece kilometri pe cea mai mare lățime, fiind o acreția aplatizată în formă de disc a multor corpuri mai mici sau un fragment ciudat dintr-o planetă sfărâmată. Pentru Lando semăna mai degrabă cu o insulă, plutind pe o mare de un albastru imposibil – aceasta fiind culoarea pe care se concentra *Vântul în Flacări* în acel moment.

Totuşi, era o insulă cu două personalități. Partea de sus, aşa cum se gândea jucătorul la ea – poate pentru că era prima privelişte pe care o avea – era o grădină mitologică, presărată cu lacuri mici, având peluze ondulate şi punctată ici şi colo de crânguri de copaci, toate ținute de cupole înalte transparente şi gravitație artificială. Pe măsură ce *Şoimul* se apropia, Lando putu distinge grupuri de ființe pe iarbă, care făceau ceva, în fața unui palat imens de modă veche. Nu reuşea să înțeleagă exact ce era. Partea inferioară a lui 5792 era un impresionant port spațial în miniatură, o parcare aglomerată pentru o flotă enormă şi pestriță de nave, aproape ca şi cum ar fi fost o colecție de hobby-uri, mai degrabă decât un câmp de aterizare funcțional.

Portul era înconjurat, la marginea asteroidului, de armament greu; Lando începu să ia mai în serios laudele navei de securitate. Aceşti oameni credeau în puterea de foc şi aveau armamentul care să le susțină convingerea.

Vuffi Raa aşeză *Şoimul* într-o dană desemnată pentru el, cu o baliză pulsantă. Când picioarele de aterizare ale cargobotului intrară uşor în contact cu suprafața, iar robotul începu să plesnească comutatoarele de dezactivare, Lando îşi desfăcu centura de siguranță.

— Mă duc să termin de îmbrăcat. Înțelegi ce trebuie să faci?

Îşi trase o mănuşă spațială uşoară şi mai verifică o dată mini pistolul. Nu trebuia să pară prea evident. Nu avea rost să uşureze lucrurile pentru adversari.

— Da, stăpâne, trebuie să mă ascund în conducta principală de cabluri de control dintre aici şi zona motoarelor. Mă voi conecta la liniile de acolo şi voi menține *Şoimul* în funcțiune pentru o evadare instantanee. Micul droid făcu o pauză, ca şi cum ar fi fost reticent să continue. Trebuie să rămân aici, orice s-ar întâmpla, şi să plec în spațiu adânc dacă nu te întorci în opt ore. De ce îmi ceri să repet lucrurile astea ca un copil? Ştii că am o memorie perfectă.

— Da? Ei bine, m-aş simți mult mai bine dacă ți-ai aminti să nu-mi mai spui *stăpâne*. În plus, eşti cunoscut pentru faptul că improvizezi.

Robotul se gândi la asta cu seriozitate.

— Ai putea avea dreptate, stăpâne. Cu siguranță nu voi pleca aşa cum m-ai instruit. Nu fără să te caut mai întâi.

Deşi era mulțumit în sinea sa de răspuns, Lando se încruntă.

— La naiba cu tine atunci, mârâi el. Ți-am înregistrat eliberarea în memoria *Şoimului*, în caz că nu mă mai întorc. Vei fi o maşină liberă, micul meu prieten, fie că-ți place sau nu, cu o navă comercială complet operațională, doar a ta.

Era la jumătatea drumului spre uşa din spate a cabinei când se întoarse şi vorbi din nou.

— Apropo, te-am făcut şi moştenitorul meu legal. Îți doresc să ai mai mult noroc cu această colecție de resturi spațiale decât am avut eu.

Droidul nu spuse nimic, dar ochii i se întunecară foarte uşor, într-un mod care arăta că fusese atins emoțional. Apoi:

— Mult noroc şi ție, stăpâne. Te voi aştepta...

Dar Lando plecase deja. Îşi urmă stăpânul în afara micii cabine. În pasaj, robotul desfăcu un panou din tavan, se ridică înăuntru şi trase panoul în poziție sub el. În câteva secunde, era o parte din *Şoimul Mileniului*, una independentă, foarte scumpă, şi extrem de neconvențională şi morocănoasă – pentru moment, cel puțin.

* * *

Ducându-şi casca sub un braț şi pachetul de *lesai* sub celălalt, Lando ajunse într-un anumit punct al coridorului principal al navei unde, transferând stângaci ambele poveri într-o singură mână, se aplecă şi lovi, nu foarte uşor, în podea.

O secțiune a punții rudimentar tăiate se desprinse în sus şi Bassi Vobah îşi ridică supărată capul cu cască şi având un aspect inconfortabil.

— O să-mi iau banii acum, spuse Lando.

Propria lui cască începu să alunece dintre degetele lui înmănuşate. Îi dădu o lovitură iritată. Oricum, se îndoia că ar fi avut nevoie de ea, dar era un om care îşi lua măsuri de precauție. Acum îşi lua una.

— Poți să te dai peste cap pentru asta, gunoiule!

Costumul spațial al lui Bassi Vobah servea unui scop diferit şi mai sigur. Era o practică obişnuită de carantină să inunzi o navă vizitatoare cu gaz toxic. Dur cu insectele, germenii şi târâtoarele blănoase dintr-un milion de specii, descurajând de asemenea contrabanda de anumite tipuri şi imigrația ilegală acolo unde astfel de fenomene erau considerate o problemă de către autorități.

— Eu nu fac înțelegeri cu infractorii!

— Atunci de ce lucrezi pentru politicieni? Îi întinse o mână hotărâtă. Dă-mi banii, sau voi descoperi brusc şi spre nevinovata mea uimire o pereche de pasageri clandestini. Exact la timp pentru ca gorilele de securitate ale lui Bohhuah Mutdah să îi ia în custodie.

— N-ai face asta!

Lando zâmbi dulce.

— Încearcă-mă.

Respirând greu şi mai mult din cauza efortului, Bassi Vobah se zbătu printre țevile şi firele din spațiul îngust şi dezorganizat de sub ea. Apoi ridică un pachet şi îl aruncă la picioarele lui Lando.

— Ia-l atunci, mercenar anarhist!

— Ăsta sunt eu, încuviință el fermecător, numărând creditele.

O sută şaptezeci şi trei de mii, patru sute optzeci şi şapte. Ei bine, cel puțin Lob Doluff era un infractor cinstit. Mai mult decât atât, returnându-i lui Lando tot câştigul, Administratorul Senior acceptase, de fapt, plata cheltuielilor misiunii jucătorului.

— Mulțumesc, jucărie de pluş. Încearcă să înțelegi că e nevoie de toate tipurile de oameni. Eu cu siguranță înțeleg asta.

Bassi Vobah se prăbuşi înapoi în spațiul din podea, trântind capacul

improvizat peste ea. Lando făcu un pas furios înainte, călcând pe lespede, aparent pentru a o aşeza la acelaşi nivel cu restul podelei, dar mai mult ca şi cum s-ar fi temut că vreun spirit răzbunător se va ridica din mormânt pentru a-l bântui. Apoi râse de propria sa enervare faţă de femeia poliţist, o lăsă baltă şi continuă pe culoar. Câţiva metri mai încolo, se aplecă din nou, bătu pe punte începutul unei melodii, primi ultimele două note de la Waywa Fybot, apoi se îndreptă şi merse mai departe. Aproape de intrarea principală a navei, folosi cu succes o şurubelniţă, ascunzând teancul de bani în spatele unui panou de interfon. Apoi coborî rampa de îmbarcare şi păşi pe *solul* asteroidului Oseon 5792.

* * *

Bohhuah Mutdah îl întâmpină la jumătatea drumului.

Planetoidul privat al triliardarului, deşi avea mai mult de 12 kilometri în diametru, grosimea lui era mai mică de trei kilometri. Ca aproape orice altă stâncă dezvoltată de oameni în sistem, în decursul deceniilor în care fusese ocupat, fusese împodobit constant cu magazii, camere de locuit, zone utilitare şi spaţii pentru orice altă utilizare imaginabilă.

Două gărzi înarmate, în ţinută elegantă – şi cu veste protectoare grele – îl întâmpinară pe Lando la piciorul rampei de îmbarcare, fiecare postându-se la unul dintre coatele jucătorului. Pentru ceea ce păruse a fi o instalaţie portuară plină de viaţă de la câteva mii de metri distanţă, locul părea remarcabil de pustiu în acel moment. Nu mai era nimeni în jur, organic sau mecanic, din câte putea vedea.

Gărzile îl însoţiră pe Lando pentru o plimbare rapidă pe platforma de ferrocretă, într-o clădire de servicii din plastic ondulat, prin uşa unui lift industrial şi până în măruntaiele asteroidului. Nu fusese nevoie să se deranjeze cu casca. Exista suficientă atracţie gravitaţională artificială pentru a menţine o atmosferă generoasă.

Bula transparentă a căştii era un recipient şi o geantă de transport nu foarte convenabilă pentru pachetul de *lesai*.

— Ei bine, băieţi, spuse Lando pe un ton conversaţional la jumătatea călătoriei cu liftul, toată lumea de aici se bucură de *Vântul în Flăcări*? Apropo, unde este toată lumea?

Urmă o tăcere mormântală, în timpul căreia jucătorul petrecu câteva clipe zadarnice încercând să privească prin vizorul reflectorizant de pe casca antirevoltă a gardianului de la cotul său stâng. În schimb, văzu imaginea umflată şi deformată a unui jucător cu mustaţă, care încerca lamentabil să facă conversaţie. Liftul se opri cu o promptitudine care îi îndoi genunchi, uşa se deschise brusc, iar gardienii îl escortară pe Lando în ceea ce părea a fi o bibliotecă titanică. Camera sferică, de o jumătate de kilometru de la un perete la altul, era căptuşită cu orice varietate cunoscută de carte produsă de orice rasă sensibilă de oriunde din galaxie: cipuri, stickuri de memorie, casete şi benzi de diferite compatibilităţi, publicaţii cu coperţi cartonate şi moi, legate şi învelite, pergamente, folii, tablete de lut, lemn şi bambus, pietre, oase, piei întinse larg pe stâlpi de lemn, mănunchiuri de frânghii înnodate şi o mulţime de alte artefacte a căror identitate tânărul căpitan putea doar să o deducă din prezenţa lor alături de acele alte obiecte pe care le recunoştea. Singurele lucruri care lipseau erau bibliotecarii şi browserele. Locul părea complet lipsit de viaţă.

Bohhuah Mutdah, presupuse Lando, era dependent de cuvântul tipărit – scris,

perforat sau scris cu hieroglife – la fel de mult ca de *lesai*. Ori asta, ori dusese nebunia la o nouă extremă. Poate că era o scutire de taxe.

Lando şi *semnele lui de carte personale*, fură purtaţi de un fir monofilament fluorescent – unul dintre sutele care străbăteau încăperea cavernoasă – până în centru, unde se odihnea un obez uriaş.

Triliardarului i se citea ceva de către un servitor fragil, în vârstă, îmbrăcat într-o robă albă lungă. Mutdah însuşi nu purta nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurţi mov care ar fi ajuns pentru un costum în trei piese pentru Lando, cu o pereche de pantaloni în plus.

— Ah, Căpitane Calrissian, şuieră fiinţa enormă care plutea fără efort în aer. Carnea i se umfla în timp ce făcea orice gest uşor. Am înţeles că ai o livrare pentru mine şi că ai înfruntat pericolele unei furtuni solare pentru a-ţi îndeplini rapid misiunea, este corect?

Lando, înfuriat de condescendenţă, îşi drese glasul şi aprobă din cap într-un mod pe care cineva prost l-ar fi putut interpreta ca o uşoară plecăciune. Apoi întinse mâna peste pieptul său îmbrăcat în echipament spaţial pentru a extrage *lesaiul* din cască.

— Opreşte-te! Stai pe loc!

Asta veni din partea unui tip care nici măcar nu discutase cu el despre vreme. El şi tovarăşul său aveau blasterele scoase şi îndreptate spre capul jucătorului. Primul gardian se uită la Mutdah. Angajatorul său aprobă microscopic din cap. Gardianul luă drogurile, cu cască cu tot, le examină cu o singură mână fără să-şi mişte arma, apoi i le dădu înapoi lui Lando. Al doilea gardian întinse o palmă.

— În regulă, dă-mi-l!

Lando clipi din ochi.

— Despre ce vorbeşti?

Un chicotit şuierat emană de la triliardar.

— Pistolul tău, Căpitane. Dă-i pistolul tău. Ai fost scanat amănunţit în lift.

Cu o expresie nemulţumită, Lando îşi extrase cu grijă mini pistolul, înmânându-i-l omului de la securitate.

— Şi celălalt, la fel, te rog, Căpitane.

Lando ridică din umeri, îi zâmbi lui Mutdah, se aplecă şi scoase din cizmă o armă identică. Îndreptându-se, i-o dădu paznicului din dreapta sa, care avu probleme cu mânuirea a trei arme cu două mâini.

— Ce se întâmplă acum? întrebă blând jucătorul.

— Asta e tot, sergent, mulţumesc, zise vesel Bohhuah Mutdah, apoi, întorcându-se spre servitorul care rămăsese impasibil, adăugă: Poţi pleca şi tu, Ekisp.

Astfel, Lando şi triliardarul rămăseseră singuri, în centrul cavernei.

— Îţi mulţumesc sincer pentru necazurile pe care le-ai suferit în numele meu, Căpitane Calrissian. Te rog să ierţi grija pentru sănătatea mea continuă pe care angajaţii mei o manifestă adesea. Este mulţumitor din punct de vedere personal, dar uneori este o pacoste. Proprietatea îţi va fi returnată la plecare.

Neştiind ce să spună, Lando nu spuse nimic.

— Pe masa aceea, sub cartea lăsată de bătrânul Ekisp, vei descoperi un alt pachet. Te rog să-l deschizi şi să-l examinezi; asigură-te că întradevăr conţine ceea ce trebuie să conţină. Pachetul pe care l-ai adus poate fi apoi lăsat în locul lui. Vrei să

faci asta acum, te rog?

Trăgând uşor de o parte din firele monofilament care îi înconjurau, Lando pluti spre masă, genul de masă care se găsea de obicei la unul dintre capetele unei canapele, dar incongruentă acolo, în imponderabilitate. Cartea, o rolă dublă grea de pergament scrisă într-un alfabet pe care nu-l recunoştea, fusese ascunsă sub o bandă elastică care se întindea pe blatul mesei de la o margine la alta.

Sub bandă şi carte, aşa cum spusese triliardarul, era într-adevăr un pachet. Lando desprinse plasticul maro opac din el, încercând să-şi stăpânească sprâncenele când văzu teancul de certificate de o sută de mii de credite pe care îl conținea. Cu un deget experimentat, răsfoi teancul, estimând că erau cel puțin două sute.

Douăzeci de milioane de credite. Jucătorul îşi reprimă un fluierat. *Ce preț are mucegaiul de şopârlă?* Apoi puse pachetul de *lesai* sub banda de reținere, puse la loc pergamentul şi se împinse înapoi de la masă.

— Mulțumesc, domnule, spuse jucătorul. Dacă asta e tot, mă voi întoarce la...

Mutdah îşi deschise gura să răspundă, dar orice ar fi vrut să spună fu înăbuşit de un *BRAAAMM!* Sub ei, uşa liftului se umflă şi se despică, împinsă de o încărcătură explozivă direcțională. Două corpuri mutilate – oamenii de la pază care se aşezaseră de partea greşită a uşii – se învârteau prin marea bibliotecă. Printr-un nor de fum, două siluete coborâră în picaj pe jeturile costumelor, frânând până la o oprire în aer în centrul camerei, cu armele scoase şi îndreptate spre triliardar.

— Bohhuah Mutdah, declară oficial Bassi Vobah, eşti arestat sub autoritatea Administratorului Senior al sistemului Oseon, pentru trafic şi consum de substanțe ilegale!

Mutdah suspină. Explozia nu-l speriase. Nimic nu părea să-l ia prin surprindere pe obezul triliardar. Se uită la Bassi, se uită la Lando speculativ, apoi se uită la Waywa Fybot, ridicol în costumul său spațial supradimensionat în formă de pasăre.

Waywa Fybot se uită înapoi la el.

Mutdah aprobă din cap spre pasăre, iar Fybot schimbă direcția blasterului său, apăsă pe trăgaci şi trase în capul lui Bassi Vobah.

Capitolul 15

Corpul lui Bassi Vobah se înclină încet spre spate, picioarele sale rămânând rigide. Un braţ se prinse pentru scurt timp de un filament, învârtind cadavrul în timp ce se mişca. Apoi se îndepărtă pentru a se alătura celor ale gărzilor în golul căptuşit cu cărţi.

Bohhuah Mutdah îşi îndreptă atenţia uşor amuzată din nou spre reprezentantul legii rămas:

— Raportul tău, ofiţer Fybot, te rog.

Creatura îl salută.

— Ordinul de a vă aresta, domnule, a venit de la cele mai înalte eşaloane. Cele mai înalte posibile. În plus, cu puţin timp înainte de a fi trimis în acest sistem, mi s-au dat instrucţiuni pur verbale, domnule, că nu trebuia să supravieţuiţi. Ca asigurare, s-au făcut presiuni asupra guvernatorului local prin intermediul familiei sale, al intereselor sale de afaceri şi în virtutea... ăăă...

Ochii de stafidă ai triliardarului sclipiră plăcut. Ridică o mână neglijentă, trimiţând valuri de mişcare obscenă prin carnea lui umflată.

— Te rog continuă, prietene, poţi să vorbeşti sincer. Adevărul nu ofensează o fiinţă raţională.

— Foarte bine, domnule: în virtutea consumului său de *lesai*. Cumva Lob Doluff a ştiut sau a ghicit care erau ordinele mele secrete şi a trimis-o pe ea – Fybot arătă cu degetul în direcţia aproximativă a corpului în derivă, aflat acum la câteva zeci de metri distanţă şi care se micşora rapid –, pentru a se asigura că acestea nu sunt executate.

Fiinţa-pasăre vorbise din ce în ce mai repede, o tentă isterică crescând în vocea sa deja ascuţită. Acum făcu o pauză, trăgându-şi răsuflarea înainte să continue.

— Căpitanul Calrissian a fost constrâns, sub ameninţarea unei acuzaţii capitale, să ne asigure transportul şi să ne ajute să vă prindem în capcană. Nimeni, însă, nici Administratorul Senior, nici şeful său de poliţie, nici Calrissian, şi sper din tot sufletul că nici superiorii mei, nu pare să fi fost la curent cu... ăăă, aranjamentul nostru, domnule.

Mutdah zâmbi.

— Un raport excelent, ofiţer Fybot. Foarte succint. În general, sunt foarte mulţumit de rezultat. Dar spune-mi: aţi ajuns cu aproape douăzeci de ore mai târziu decât am anticipat la început. Apreciez dificultăţile de a negocia *Vântul în Flăcări*, dar... douăzeci de ore, Fybot? Serios!

Extraterestrul clipi, gândindu-se în cele din urmă să-şi pună blasterul în toc. Apoi fixă clapeta.

— În drum spre acest loc, domnule, s-au petrecut multe evenimente ciudate. Eu însumi am suferit halucinaţii profunde, deşi se presupune că toată acea condiţionare Imperială m-a făcut rezistent la majoritatea... Ei bine, este posibil, domnule. În orice caz, am fost atacaţi de o colecţie de nave militare ciudate. Ne-am refugiat. Au fost necesare unele reparaţii.

Aici, extraterestrul ezită, vizibil nervos în legătură cu următoarea parte a

raportului său. Lando crezu că ştie de ce şi îşi strânse ambii pumni în aşteptare.

— Domnule, crezând din cauza urmăritorilor noştri că Lando Calrissian devenise o responsabilitate, am luat inițiativa de a încerca să scap de el prin sabotarea costumului său de vid. De asemenea, m-am gândit că poate acest lucru va perturba planurile lui Bassi Vobah atunci când va veni momentul arestării dumneavoastră. Eram destul de încrezător că pot aduce singur *Şoimul Mileniului* aici. Calrissian are un droid pilot care...

— Da, da, răspunse Bohhuah Mutdah, trădând pentru prima oară o urmă de nerăbdare.

Lando se relaxă, începând să respire din nou. Sperase ca micul său as cu cinci picioare din mânecă să nu apară în conversațiile lor ocazionale.

— Dar spune-mi mai multe despre aceşti răpitori, continuă Mutdah. Cine erau? Ce doreau?

— Domnule, nu au făcut nicio cerere, pur şi simplu... Habar nu am, domnule.

— Căpitane? Sigur trebuie să...

Lando ridică din umeri.

— Încerc să-mi dau seama singur de câteva zile. S-ar putea să fie vreo legătură cu o navă pirat cu care m-am luptat între Dilonexa şi Oseon. Pe de altă parte, s-ar putea să fie doar un alt pierzător supărat.

Mutdah contemplă răspunsul lui Lando pentru un timp mai lung decât ar fi putut Lando să vadă vreun motiv, apoi mormăi *Posibil...* mai mult pentru sine decât pentru altcineva, apoi *...şi posibil nu*. În cele din urmă îşi scutură capul masiv şi se întoarse foarte uşor pentru a-l privi din nou pe Lando.

— Aş putea explica faptul că ofițerul Fybot nu a fost niciodată deosebit de fericit în domeniul său de activitate. A fost, am constatat atunci când m-au informat sursele mele de informații despre acest plan, recrutat pentru a plăti tributul datorat prin tratat de sistemul său guvernului galactic central. Este o ființă blândă, Waywa al nostru; în suflet, nu nutreşte nicio ambiție mai mare decât aceea de a deveni bucătar gastronom. Bănuiesc că tu şi cu mine am găsi eforturile sale culinare destul de greu de suportat. Cu toate astea, în opinia colegilor săi aviari, are un talent deosebit şi îşi doreşte cu ardoare să îşi reia educația pe care a fost nevoit să o abandoneze după ce a fost înrolat în armată. Ți-am expus corect cazul, Waywa?

Ființa-pasăre ridică mâna, îşi întoarse casca cu un sfert de rotație, o desprinse de inelul de pe umăr şi o băgă sub un braț. Îşi încreți puținele porțiuni mobile ale feței într-o grimasă pe care Lando învățase să o recunoască ca reprezentând fericirea.

— Oh, da, foarte corect, domnule!

Triliardarul i se adresă din nou lui Lando.

— În schimbul cooperării sale, l-am asigurat personal pe Waywa că nu va mai fi nevoit să îndure sclavia involuntară în slujba guvernului. Intenționez să-mi onorez această promisiune, să-mi respect partea mea de înțelegere.

Brusc, Mutdah ridică un pistol micuț de unde îl ascunsese în faldurile adânci ale corpului său masiv, şi îl ținti pe Waywa Fybot în abdomen. Raza de energie străpunse atât costumul, cât şi pasărea. O expresie surprinsă îngheță pe chipul lui Fybot, în timp ce forma sa inertă se îndepărtă încet din centrul încăperii.

Asta înseamnă patru cadavre în bibliotecă. Lucrurile devin destul de încurcate pe aici, gândi jucătorul.

— Anatomia lui, spuse Bohhuah Mutdah cu indiferență, este aranjată oarecum

diferit decât s-ar putea anticipa. A fost – crezi sau nu – o împuşcătură curată direct prin inima creaturii.

Mâna lui grasă, care se presupunea că nu mai fusese folosită de ani de zile, vârî cu abilitate pistolul în centura pantalonilor scurţi ai proprietarului, apoi rămase acolo, gata să scoată arma şi să o folosească din nou într-o fracţiune de secundă. Lando observase că reflexele grăsanului erau incredibile. Acum observa altceva: o strălucire de satisfacţie crudă care învăluia chipul decadent al triliardarului. Omului îi plăcea să ucidă. Se uită la Lando evaluator.

— Întrebarea acum, dragul meu Căpitan Calrissian, este ce ar trebui să fac cu tine. După cum ştii, am eliminat – sau am făcut să fie eliminaţi – doi ofiţeri ai legii în toată regula. Fără îndoială, cineva le va simţi lipsi. Am cumpărat o cantitate destul de substanţială dintr-o substanţă extrem de ilegală. Am subordonat un agent al guvernului. Pe scurt, nimic din ceea ce nu aş putea plăti cu uşurinţă pentru a fi rezolvat.

Figura obeză arătă din nou spre masă.

— Există o cutie de trabucuri excelente în sertarul de sus al măsuţei. Te rog frumos să scoţi două dintre ele, să le aprinzi cu bricheta pe care o vei descoperi tot acolo, să-mi dai mie unul dintre ele şi să te bucuri singur de celălalt.

Mâna grasă rămase lângă pistol.

Lando îi urmă instrucţiunile – cu excepţia aprinderii trabucurilor. Îi înmână unul lui Mutdah, oferindu-se să i-l aprindă.

— Oh, haide, Căpitane. Presupun că îţi este teamă să nu fii otrăvit sau o prostie de genul ăsta. Poftim. Dacă nu te superi, voi pufăi eu ambele trabucuri în timp ce tu aprinzi flacăra – nu, nu lăsa flacăra să le atingă. Aşa, doar ţineţi-o acolo până când capetele încep să strălucească. Aşa se savurează un trabuc fin. Te rog să-l alegi pe oricare doreşti.

Lando era un jucător, un manipulator profesionist de cărţi. Ştia cum să *forţeze* o tragere la sorţi, să determine ce carte ia o altă persoană, în timp ce părea să încurajeze o alegere liberă. Mutdah nu făcea asta pentru el.

Luă un trabuc. Era foarte, foarte bun.

— Ei bine, spuse el după câteva pufuri satisfăcătoare. Îi lipsiseră trabucurile pe care le strivise din greşeală la bordul *Şoimului*, iar ţigările rudimentare pe care le rulase din tutunul lor nu fuseseră un substitut bun. Nu cred că poţi să mă laşi să merg pe drumul meu. Crede-mă, nu-mi pasă ce substanţe ţi se par plăcute, iar ăştia doi – făcu un semn larg cu mâna pentru a indica camera în care rămăşiţele lui Vobah şi ale lui Fybot pluteau undeva – nu erau prietenii mei.

Bohhuah Mutdah expiră încet fumul.

— Aş fi înclinat să iau asta mult mai în serios, băiete, dacă nu ţi-aş fi văzut expresia de pe faţă când au fost ucişi. Bănuiesc că te prefaci a fi un nenorocit de genul *Nu-mi pasă absolut deloc*, un pungaş care trăieşte şi îi lasă pe ceilalţi în pace, Căpitane. Dar în inima ta eşti un moralist şi ar trebui să mă uit mereu peste umăr după tine.

Îşi flutură umerii masivi şi umflaţi.

— După cum poţi vedea, mi s-ar părea o sarcină destul de împovărătoare.

Pieptul lui Lando începu să se strângă. Nu-şi făcuse iluzii cu privire la ceea ce urma să se întâmple, nu de când îl văzuse Waywa Fybot împuşcat, dar iată că se întâmpla, fără echivoc. În curând, cinci cadavre aveau să plutească în derivă pe

curenții de aer din cameră, iar următoarele câteva secunde aveau să determine dacă era strălucitor şi în uniformă sau scârbos şi aproape gol.

— Bănuiesc că nu putem face o înțelegere, atunci? întrebă Lando retoric.

Al doilea pistol nu fusese singura lui pregătire precautā, dar era al naibii de sigur că nu vedea la ce i-ar folosi acum celelalte.

— Mă tem că nu, răspunse Bohhuah Mutdah cu tristețe. Şi din mai multe motive. În al doilea sertar al măsuței din capăt, vei găsi o pereche de cătuşe. Scoase arma şi o îndreptă spre jucător. Aş vrea să ți le pui. Dacă nu o faci, te voi prăji încet cu această armă, mai degrabă decât să te ucid direct. Primul foc îți va străpunge partea inferioară a coloanei vertebrale, astfel încât vei fi neputincios să rezişti agoniei ulterioare. Ia cătuşele şi pune-le, te rog.

Lando se gândi la asta, se uită la țeava pistolului, se uită în ochii neclintiți ai lui Mutdah şi luă cătuşele. Erau cătuşe de forță, o pereche de brățări conectate de o rază tractoare miniaturală reglabilă. De primă clasă şi foarte scumpe. Asta era de aşteptat.

— Aşa, spuse triliardarul încurajator. Acum, pune-ți-le.

Ridicând din umeri, jucătorul îşi prinse brățările în jurul încheieturilor. Nu era complet resemnat; Mutdah avea ceva în minte. La urma urmei, nu-i încătuşase pe Bassi Vobah sau pe partenerul ei.

— Mulțumesc foarte mult, Căpitane. Acum pune cătuşele în această buclă de monofilament. Da. Vezi, am menționat că există mai multe motive pentru care nu te pot lăsa să pleci? Îți aminteşti asta?

Cu o expresie exasperată pe față, Lando întrebă:

— De ce ticăloşii ca tine trebuie să intre mereu în această rutină de teatru? Dacă ai de gând să mă omori, fă-o cu arma în loc să mă plictiseşti.

O roşeață se întinse pe imensitatea feței lui Bohhuah Mutdah. Cu un efort gargantuesc, acesta se forță să se ridice, îndreptând arma spre Lando.

— Primul motiv l-am explicat. Duşmanii mă hăituiesc şi ar vrea să-mi vadă puterea şi averea redistribuite. În paranteză fie spus, trebuie să-ți spun că nu-mi pasă deloc de nimic din toate astea. Continuarea imperiului lui Bohhuah Mutdah nu mă interesează deloc. Sunt incapabil din naştere să simt vreo îngrijorare în legătură cu asta. Adevăratul motiv, căpitane, este că nu vreau să te las să pleci.

Corpul obez al triliardarului începu să se estompeze, culorile sale învârtindu-se împreună şi conturul său dizolvându-se. Fu înlocuit de forma ceva mai mică a unui individ îmbrăcat în gri de sus până jos. Doar ochii lui nespus de flămânzi se vedeau prin învelişul de pe capul său.

— Pentru că eu sunt Rokur Gepta, şi am de gând să te torturez până când vei *implora* moartea!

Capitolul 16

— *Sabacc!*

Lando Calrissian trânti cărțile în semn de triumf – un triumf care se transformă în agonie ruşinată când văzu că ezitase prea mult între a-şi striga victoria şi a o sigila în câmpul de stază al mesei de joc. În scurtul interval dintre cele două acte, perfectul său douăzeci şi trei se transformase într-o mână pierzătoare.

Tânărul de şaptesprezece ani, jucător profesionist în devenire, se zvârcoli pe dinăuntru. Practic cerşise o şansă de a se alătura jocului în camera din spate a saloanelor locale. Îşi mințise familia, se eschivase de la şcoală, încălcase sau ocolise grav mai multe ordonanțe privind minorii şi mediile precum cel în care se afla acum.

Îşi dorea să fie acasă, în pat. Şi-ar fi dorit să fie *sub* patul lui. Şi-ar fi dorit să nu fi văzut în viața lui un pachet de cărți, să nu se fi antrenat niciodată cu ele, să nu-şi fi imaginat niciodată că este un pungaş şi un nemernic elegant.

Totul fusese un vis, un vis prostesc şi idiot.

* * *

— Totul este iluzie, Căpitane Calrissian!

Lando clătină din cap. Camera din spate a salonului sordid din oraşul natal dispăru şi, odată cu ea, amintirea stânjenitoare a umilinței şi a greşelii. De fapt, câştigase acel joc, luând acasă mai mulți bani decât strânsese vreodată într-un singur loc. De ce nu îşi amintise asta?

În locul salonului, în câmpul său vizual se afla o peluză largă şi bogată, cu copaci la orizont, *Vântul în Flacări* care se revărsa, se agita şi strălucea deasupra lui. Acolo îi văzuse pe toți acei oameni la apropierea de Oseon 5792. Unde s-au dus?

— Priveliştile pe care le vezi chiar în acest moment nu sunt mai reale şi nu sunt mai substanțiale decât amintirile pe care tocmai le-ai trăit atât de viu, băiete! Acesta este adevărul fundamental pe care universul ne învață, iar tu, ca aproape toată lumea, nu ai reuşit să-l înveți până la capătul extrem al vieții tale!

Şuieratul din acea voce era neplăcut de familiar. Lando îşi răsuci capul în jur – era legat! –, dar nu reuşi să găsească sursa. Raza lui vizuală era limitată de masa de picnic răsturnată, un fel de marmură rece şi sintetică, de care fusese legat. Tot ce putea vedea era grădina din fața lui. Şi *Vântul în Flacări*.

Se auzi sunetul moale al picioarelor alunecând pe iarbă şi o umbră trecu pe lângă masă – din unghiul pe care îl avea, Lando ghici că stătuse pe o bancă – şi se întoarse să-l înfrunte.

— Rokur Gepta!

Vocea era filtrată de un zâmbet în spatele înfăşurărilor turbanului.

— Şi tu credeai că sunt mort, o victimă a revoltei de pe Rafa IV. Nu, Căpitane, sunt în viață de mult mai mult timp decât ți-ai putea imagina. Sunt greu de ucis şi foarte reticent în a lăsa străinii să-mi curme existența.

Lando îşi muşcă un răspuns spiritual. În primul rând, nu era momentul pentru aşa ceva, nu când era înțepenit şi neajutorat. Cătuşele erau ancorate de

masă, raza de forță dintre ele aflându-se în contact strâns şi inseparabil cu suprafața de marmură de deasupra capului său. La fel, o altă pereche de cătuşe fusese adăugată la gleznele sale încălțate pentru deplasarea prin spațiu. El şi Gepta se mutaseră din peşterile cu bule din centrul imponderabil al asteroidului la suprafață, sub cupole.

Şi nu-şi amintea niciun moment din toate astea.

— Nicio observație? îl ironiză vrăjitorul. Văd că ai învățat măcar puțină discreție. Acesta nu este un moment pentru replică, ci un moment de contemplare. Eşti pe cale să experimentezi o agonie atât de chinuitoare, atât de fără precedent în istoria vieții inteligente, încât a fi unul dintre primii săi subiecți experimentali este un privilegiu şi o onoare deosebită. Ai avut parte de o mostră: tortura prin mâhnire.

Vrăjitorul flutură o mână cu mănuşi de piele.

* * *

O celulă pe Rafa IV, în zori. Camera cu fațada deschisă dădea spre o curte cu pietriş. Zgomotul era asurzitor: îi trezeau pe prizonieri pentru o zi de muncă ucigătoare în *livezile vieții*. Gardienii băteau în gratii. Lando se trezi cu o tresărire; acum frica de ceea ce urma să se întâmple îi umplea ființa până în măduva oaselor. Se dădu înapoi în celulă, încercând să scape de zgomot, respirația lui nesigură transformându-se încet într-un scâncet.

BLAAASSSST!

Furtunul de incendiu îl prinse nepregătit. Îl izbi de perete, apa înghețată trecând peste el, orbindu-l şi intrându-i cu forța în gură şi nas. Căzu în genunchi, izbindu-se cu capul de perete. Şi-l feri, încercând să respire. Încercând să rămână în viață împotriva forței ucigătoare a apei.

* * *

— Dar tu chiar protestezi – nu a fost deloc aşa?

Gepta păşea înainte şi înapoi prin fața lui Lando, savurând agonia jucătorului. În ciuda transpirației de pe fiecare centimetru al pielii sale, Lando îngheța, pur şi simplu din cauza amintirii. Dar Gepta avea dreptate: nu fusese deloc aşa.

— A... a durat doar câteva clipe, se bâlbâi Lando.

Poate că era un fel de capitulare, dar nu-i plăcea deloc să-i dea nebunului vreo satisfacție. Însă trebuia să înțeleagă ce se întâmpla aici.

— Nu am fost nici pe departe atât de speriat. Găsisem deja o modalitate de a scăpa. Şi a durat doar câteva secunde, nu orele pe care tocmai le-am...

Încetă, incapabil să continue din cauza tremurului. Tremura doar la amintirea unui lucru care nu-l deranjase atât de mult atunci când se întâmplase de fapt.

— Eşti un om curajos, Căpitane Calrissian. Nu-ți place să te gândeşti la asta aşa. Cum îi spui tu, *laşitate creativă*? Te consideri un pragmatic, unul căruia nu-i plac faptele eroice.

Vrăjitorul făcu o pauză, stând acum aproape nemişcat în fața jucătorului. În fundal, *Vântul în Flacări* se învârtea pe cerul dement, aruncând umbre multicolore. Lando îşi scutură capul pentru a-şi scoate sudoarea din ochi, încercându-şi legăturile. Aşa cum se aşteptase, acestea erau acolo ca să rămână.

— Şi totuşi, continuă Gepta, ce este curajul dacă nu capacitatea de a ne respinge temerile, de a le ignora şi suprima, apoi de a continua să facem ceea ce ne este frică să facem. Ceea ce experimentezi acum, dragul meu Căpitan, este frica pe care ai refuzat să o experimentezi prima dată. Acum nu ai de ales!

* * *

Atac surpriză!

Luptându-se cu *Şoimul* cu o mână, Lando încerca cu disperare să tragă cu cealaltă cu tunurile acționate din carlingă, în timp ce ciudata escadrilă de nave de luptă se prăbuşea asupra lui. Era un coşmar: erau prea bine protejați pentru ca armele lui neînsemnate să le poată deranja, dar nu putea acționa tunurile cvadruple fără să părăsească puntea. Vuffi Raa, nebun şi neajutorat, nu-l putea ajuta.

Trase din nou. Ar fi putut la fel de bine să tragă rafale de limonadă roz căci erau la fel de ineficiente ca focul palid pe care îl reuşea acum.

Flota inamică se prăbuşea asupra lui, se prăbuşea, se prăbuşea...

* * *

Lando termină de vomitat, tuşi, se înecă, apoi îşi drese glasul.

— Evident, şuieră vesel Gepta, ai supraviețuit pericolului pe care tocmai l-ai retrăit. Altfel, nu ai fi fost aici acum – este logic. Este o logică care ne permite să trăim cu amintirile noastre neplăcute, nu? O contextualizare integratoare, vindecătoare, de care avem cu toții nevoie pentru a supraviețui.

— Sigur, gâfâi jucătorul. Sigur, creatură putredă – orice spui!

— Ahhh! Rezistență în sfârşit! Aşa cum spuneam, însă, arta *torturii prin chagrin* constă în a refuza minții acea integrare, acea perspectivă. În timp ce retrăieşti ororile minore ale vieții tale, nu poți să-ți aminteşti că ai supraviețuit, că ai triumfat în cele din urmă. Vezi tu, chiar şi în momentele de pericol extrem, există apărări, distrageri, digresiuni care diluează pasiunile... Mai mult, metoda mea nu permite subiectului să experimenteze nimic altceva decât frica. Nu te poți gândi la nimic altceva. Experiența continuă şi tot continuă, în cercuri, până când ego-ul şi voința sunt complet zdrobite. Rezistența, continuă neîncetat Gepta, nu face decât să adauge *explozia*, cum să mă exprim, *zvâcul* care face posibilă zdrobirea personalității umane. Enervează-te, Căpitane, chiar te rog. Insultă-mă. Nu numai că asta va accelera procesul – fără ca eventuala ta agonie să dureze mai puțin, te asigur – dar o să savurez asta, după cum vei vedea cu consternare!

Respirația lui Lando era acră, gustul din gură îi era amar, dar reuşi să răspundă.

— Pun pariu că blufezi, Gepta. Pun pariu că minți în legătură cu partea asta. Ți-ar sta în fire. Cred că voi continua să-ți ripostez o vreme, doar ca o chestiune de principiu. Cred că îmi voi imagina cum mațele îți sunt smulse prin buric şi prăjite la foc lent...

* * *

Lumea lui Lando era o pădure de picioare uriaşe. Peste tot în jurul lui, adulții

care îşi făceau comisioanele lor private grăbite îl bruscau, ameninţând să îl doboare şi să îl calce în picioare. Nu putea face nimic. Avea doar trei ani. Şi îşi pierduse mămica.

Străzile înfricoşătoare ale oraşului extraterestru erau aglomerate de sărbători, umede şi murdare, întunecate de seara care coborâse devreme. Vitrinele luminate ale magazinelor uriaşe de pe trotuar nu îl ajutau. Se împiedică în noroi şi aproape căzu, lăsându-se în schimb să se sprijine de peretele de sub o vitrină plină cu jucării şi luptându-se cu lacrimile care îi curgeau pe feţişoara îngrozită.

— Mami!

Unde era? De ce nu venise să-l ia? Îl lăsase la una dintre ferestrele la care vroia să privească spectacolul animat – iar el promisese că nu se va mişca. Se săturase de interiorul magazinului; totul era prea sus; erau prea mulţi oameni; şi oricum nu fusese un raion interesant, în care doamna îi dăduse mămicii prea mulţi bani înapoi.

— Mami?

— Mămica ta nu e aici, Lando. Eşti singur şi întotdeauna vei fi.

— Cine-i ăla care vorbeşte?

— Eu sunt frica ta, micuţule Lando, eu sunt teroarea ta. Sunt o eternitate de chin şi am să te prind!

— Mami!

Cumva vocea îi suna cunoscută. Cumva ştia că vocea îl urăşte şi vrea să-i facă rău. Nu ştia ce erau acele cuvinte mari, *teroare*, *eternitate*, *chin*, dar nu sunau prea frumos. O voia pe mămica lui.

Dar era pierdut pentru totdeauna în pădurea aceea de picioare.

* * *

— Ahhh, asta a fost una profundă şi fundamental traumatizantă, nu-i aşa, micuţule Lando? Chiar şi eu abia am putut suporta.

Gâfâind, Lando îşi scutură lacrimile din ochi, încercând să îşi recapete respiraţia. Se simţea de parcă ar fi plâns o mie de ani. Îşi amintea foarte bine incidentul. Durase, în realitate, doar zece minute, dar, cumva, nu prea mai avusese încredere în univers după aceea.

— Cum adică *abia ai putut suporta*? strigă Lando. Tu! Tu ai fost vocea! Ce-mi faci?

— E doar începutul, dragul meu băiat, doar începutul. De când facem asta? De o jumătate de oră? Va dura zile întregi, Căpitane Calrissian, cu puţin noroc săptămâni întregi! S-ar putea să încerc să prelungesc totul... Dar văd că eşti nedumerit, Lando.

Gepta îşi reluase paşii. Lando se mişcă, încercă să se întindă şi descoperi că se rănise acolo unde îl ţineau cătuşele de forţă, acolo unde masa de marmură se sprijinea de spatele lui. Era în agonie fizică pură, nealterată. Prin comparaţie, îi făcea bine.

— Vezi tu, arta *torturii prin chagrin* cere ca practicantul ei să experimenteze ceea ce experimentează subiectul. El trebuie să ghideze mintea subiectului în ape tot mai adânci, tot mai terifiante. Trebuie să sufere el însuşi experienţele, pentru a asigura calitatea, profunzimea şi textura acestora. Şi în cazul tău, Căpitane, şi în cazul meu, pentru a se asigura că sunt potrivite ca răzbunare! Da, am un mod de a

trăi în capul tău, şi da, sunt dispus să sufăr fiecare durere pe care o suferi, ca să ştiu că te torturez suficient!

Deasupra capului, *Vântul în Flacări* acoperi cerul cu un curcubeu dement. Fulgerele interplanetare se descărcară pe traseele lor ionizate. Un uragan de culoare se învârtea în jurul asteroidului.

— Următoarea mică digresiune nostalgică se va referi la eşecurile tale în afaceri, Căpitane, şopti Gepta. Dar, înainte să încep, vreau să-ți spun că ele nu sunt în totalitate produsul unui univers răuvoitor sau al incompetenței tale.

Gepta păşise înainte şi înapoi câțiva metri în fața mesei înclinate unde Lando era imobilizat. Acum, pentru prima dată, vrăjitorul făcu un pas înainte până când ochii lui arseră în cei ai jucătorului.

— Te-am hăituit!

Lando clătină din cap, prea amețit de dureri de mai multe feluri pentru a înțelege pe deplin ceea ce îi spunea Rokur Gepta.

— Ți-am urmărit paşii! Oriunde te duceai, aveam grijă ca prețurile să fie un pic mai mari, tarifele la care puteai revinde să fie un pic mai mici! Am avertizat anonim autoritățile că eşti contrabandist, crescând numărul taxelor pe care trebuia să le plăteşti, crescând suma mitei! Te-am devorat prin uzură – şi apoi am aranjat să fii invitat în sistemul Oseon!

— Ce?

Nu avea sens. Nu cumva guvernul a vrut să-l distrugă pe Bohhuah Mutdah? Nu cumva....

— Am anticipat întrebările pe care ți le pui, Căpitane. Eu şi numai eu am aranjat ca acel leviatan decadent să fie hărțuit de guvern, apoi l-am ucis şi i-am luat locul. Totul pentru ca să fiu aici când ai sosit tu. Am avut grijă ca în mâinile tale să ajungă mai mulți bani decât ai avut vreodată până acum – zeci de milioane! – bani pe care acum nu vei avea niciodată şansa să îi cheltui.

Aici, Gepta se întinse în spatele mesei, luă teancul gros de bancnote şi îl aşeză pe jos, la picioarele lui Lando.

— Bucură-te, Căpitane Lando Calrissian, în modul limitat în care poți. Bucură-te de ele aşa cum te vei bucura de amintirile fiecărui eveniment dezgustător, umilitor şi dureros din viața ta – inclusiv de acesta! Mă voi bucura de toate astea împreună cu tine, le voi purifica, te voi ajuta să te concentrezi asupra lor, excluzând orice altceva. Şi vom vedea, aşa cum nu am avut niciodată ocazia să determin până acum, dacă un individ poate muri de ruşine...

Apoi ridică o mână, iar Lando simți cum ceva asemănător somnolenței îl cuprinde, la fel ca în fiecare clipă anterioară. Se împotrivi, zbătându-se în lanțuri, dar mintea îi devenea din ce în ce mai încețoşată, ochii refuzau să se concentreze pe orice altceva cu excepția de propriei realități interioare terifiante. Luptă împotriva senzației...

Dar pierdea.

Capitolul 17

Draperiile magenta tremurară pe o tapiserie staționară de stele palide în timp ce fulgerele explodau deasupra domului de cristal al lui Bohhuah Mutdah.

Şi explodară din nou. Speriat, Rokur Gepta se întoarse în mijlocul unui gest când un fulger albi împrejurimile pentru a treia oară în tot atâtea secunde. Undeva, departe, se auzi un tunet însoțitor – ceea ce ar fi trebuit să fie imposibil – şi o briză începu să se deplaseze spre sursa tunetului îndepărtat. Peluza largă a gazonului se undui ca blana unui prădător furios.

Vântul era la fel de imposibil ca tunetul. Cu toate astea, se înteți într-o clipită de la o fluturare inițială la o forță de vijelie, biciuind mantia gri a vrăjitorului şi aruncând praful şi hârtiile împrăştiate împreună cu ea. Lando îşi miji ochii. Arhitectura înaltă a triliardarului mort fusese străpunsă undeva aproape de marginea lumii. Atracția artificială a gravitației din această parte a asteroidului era mult mai blândă decât la portul spațial şi, prin urmare, insuficientă pentru a menține presiunea atmosferică actuală fără ajutor. Acest ajutor se îndepărta rapid. Uraganul avea să răcnească până când lucrurile aveau să se echilibreze. Spera să poată respira până atunci.

Bătut de curentul puternic, Gepta se zvârcoli împotriva forței acestuia, încercând să ajungă la Lando. Jucătorul îşi dădu seama că aceasta era singura lui şansă – şi că poate pregătirile pe care le făcuse, oricât de elaborate ar fi fost, până la urmă, ar fi meritat. Sub costumul său spațial, sub mânecile hainelor, purta propriul său set de atele din lemn de *tinkle*. De fapt, acea idee îi servise mai târziu drept inspirație atunci când Waywa Fybot îşi rupsese picioarele. În cazul lui Lando, intenția fusese de a preveni rănile. Erau o jumătate de duzină de tije de douăzeci de centimetri, cu diametrul de o jumătate de centimetru, care mergeau paralel cu fiecare dintre antebrațele lui, băgate prin mici bucle de stofă în trei rânduri circumferențiale ordonate, lângă cot, încheietură şi între ele. Vuffi Raa, încântat de şansa de a face, în sfârşit, pe valetul, le cususe într-o cămaşă grea pentru stăpânul său. Lando speculase că i-ar putea fi de folos să oprească o lovitură sau să pareze o lamă. Erau transparente la razele X, nemetalice şi nedetectabile de scanerele de securitate obişnuite. Spre deosebire de pistoalele sale.

Purta o armură brută similară în jurul picioarelor, de la genunchi până la gleznă. Mişcându-şi un cot, manevră unul dintre capetele tijei până când se eliberă de cătuşa de forță de la încheietura mâinii. Acesta ar fi fost un efort inutil în timp ce Gepta era în avantaj. Acum, luptându-se cu vântul incredibil care sugea totul în spațiu prin cupola spartă, vrăjitorul era prea ocupat pentru a interveni.

Baghetele adăugaseră suficientă circumferință încheieturii mâinii lui Lando, încât acesta reuşi – foarte dureros – să-şi tragă mâna prin manşetă chiar în momentul în care Gepta ajungea la el. Repede, îşi scoase una dintre tije din mânecă, apoi o înfipse prin fanta turbanului în ochiul vrăjitorului. Gepta țipă, îşi duse o mână la fața acoperită şi se împletici înapoi. Vântul îi prinse mantia voluminoasă şi îl luă într-o minge de blesteme rostogolită, acoperită de țesături. Apoi dispăru într-o livadă de *copaci Thorn* din apropiere, de unde se auziră şi mai multe țipete.

Eliberarea picioarelor fu mai dificilă. În cele din urmă, Lando își scoase cizmele costumului, își croi drum printre legături și începu să-și adune pantofii, curajul și banii lui Mutdah, când un șarpe argintiu apăru prin iarba din fața lui. Avea degete în loc de față și un ochi roșu sticlos în palmă. Nu putea mușca – era programat să nu o facă.

— Vuffi Raa, ar trebui să te aduni!

Nu primi niciun răspuns; apendicele independent nu putea vorbi, iar gesturile vulgare erau sub demnitatea robotului.

— Nu știu exact ce se întâmplă pe aici, dar asta-i șansa noastră să ieșim! Mișcă!

În spatele mesei înclinate, Lando își găsi casca costumului. De asemenea, găsi o grămadă complexă de echipamente electronice, cabluri care duceau la o bobină mare, plată, împletită complex, care se aflase la ceafa lui.

— Sunt un pic dezamăgit, îi spuse el tentaculului. Și eu care credeam că reușește să mă vrăjească doar prin simpla forță a personalității!

Cumva, apendicele de crom reuși să transmită nerăbdare în timp ce Lando zăbovea. Stătea pe jos și se agita în timp ce el își trăgea cizmele. Deasupra – direct deasupra – se auzi un muget răsunător. Foi zimțate de plastic curbat începură să cadă.

— Relaxează-te, bătrâne, *pedalez* cât de repede pot! Aș vrea să-mi poți spune ce naiba se întâmplă!

În timp ce-și împingea piciorul în cizmă, etanșând bine închizătoarele de vid, Lando văzu deasupra lor fulgerarea armelor energetice de mare putere.

Și câteva dintre navele de luptă cu care se luptase pe drumul spre 5792.

— La naiba, asta face lucrurile puțin mai clare!

Împreună, jucătorul și tentaculul neînsuflețit intrară în conacul părăsit al triliardarului decedat, apendicele robot fiind în frunte și părând să știe încotro se îndreaptă. Înăuntru, luară un lift și coborâră în planetoid. Chiar și în timp ce coborau, simțeau cum asteroidul se zguduia și tremura din cauza asaltului de deasupra lor.

Într-o clipită, liftul trecu pe lângă ușa în ruine a bibliotecii, se roti pe cardan, dând peste cap cel puțin un ocupant speriat, și porni mai departe în această nouă orientare. Mai mult, chiar, Lando aproape că fu trântit la podea când mașina se prăbuși și se opri în interiorul clădirii de servicii a portului spațial.

Mișcându-se pe căile distorsionate de avarii, ușa pneumatică se deschise pe jumătate, apoi îngheță. Jucătorul se strecură prin ea, cu șarpele cromat la picioarele lui, apoi săriră cu o fracțiune de secundă înainte ca liftul să se prăbușească în flăcări.

Focul și exploziile zguduiră portul în timp ce mai multe nave de vânătoare îl bombardau. O rază stacojie lovi *Șoimul Mileniului* care aștepta în timp ce se apropiau de el. Impactul aproape că îl prăji pe jucător. Dar scuturile navei rezistară.

Gâfâind, Lando urcă în fugă pe rampă, oprindu-se doar pentru a apăsa pe butoane ca să o retragă, apoi sprintă pe coridor, depășind momentan chiar și tentaculul care se grăbea să se întoarcă la proprietarul său. Vuffi Raa coborâse prin accesul din tavan și se fixase în scaunul pilotului. Lando luă poziția din dreapta fără să se plângă.

— Hai să plecăm naibii de aici! strigă el pe deasupra haosului de afară.

Reataşându-şi piciorul, Vuffi Raa îi acordă jucătorului o fracţiune de secundă de atenţie în timp ce îl ajuta să se conecteze.

— Eşti o fiinţă greu de salvat, stăpâne. Nu aştepţi ajutor. O să te întreb mai târziu cum ai scăpat de Rokur Gepta. Dacă vom trăi. Între timp, n-ar fi mai bine să te ocupi de tunurile cvadruple?

— Sugerezi un act agresiv? Cred că ai dreptate.

Lando plecase înainte să termine ultima propoziţie. Alunecând în scaunul cu arme, declanşă întrerupătoare şi apăsă pe butoane, apucând mânerele armei greoaie şi odihnindu-şi degetele neliniştite pe declanşatoare.

O navă de vânătoare trecu pe lângă nava mai mare în timp ce aceasta se ridica, cu propulsoarele strălucind alb-albastru. Lando avea de gând să le facă viaţa un iad.

Şoimul se înălţă pe cerul multicolor, două dintre navele de luptă hărţuindu-l ca nişte viespi furioase. Erau rapide, manevrabile şi cu piloţi buni. Prea buni: Lando nu avea la dispoziţie niciun as în mânecă, aşa cum avusese la asteroidul fisurat. Şi nici nu avea prea mult succes în a-şi lovi adversarii. Dar tirul său constant, precis şi uneori inspirat, îi împiedica să aibă prea mult noroc. O altă trecere frenetică, un alt schimb de proiectile cu energie, cu puţin efect, cu excepţia generării de adrenalină de ambele părţi.

Oseon 5792 se micşora rapid sub ei.

Apoi, cineva care manevra o navă de luptă făcu o greşeală, zburând în direcţia greşită. La bordul *Şoimului*, ţintele erau fixate pe mijlocul lui, aşteptând exact o astfel de eroare. Erau încă pe el când Lando apăsă pe ambele declanşatoare, urmărindu-l în tot acest timp, până la capăt. Nava de vânătoare explodă într-o minge de scântei şi fum unsuros. Vuffi Raa rostogoli *Şoimul*, derapând şi aducând din nou armele lui Lando în luptă. Îşi revărsară furia asupra navei de luptă rămase, care viră pentru a evita soarta însoţitorului său. Cargoboturile nu ar fi trebuit să fie capabile să facă asta!

Farfuria nefiresc de agilă efectuă brusc o manevră care, în alt loc şi în alt timp, s-ar fi numit *buclă*, plasându-se din nou pe spatele navei de luptă. Tunurile cvadruple loviră. Inamicul se mai feri o dată, dar făcu o eroare: se enervă. Virând într-o buclă largă, furioasă şi previzibilă, se întoarse ca să se răzbune. În schimb, primi patru fascicule paralele de producţie brută a reactorului de fuziune direct în vizorul căştii. Şi explodă, împroşcând spaţiul cu atomi incandescenţi.

Sub ei, se zări o dâră bruscă de lumină. Ceva părăsise asteroidul, îndreptându-se spre spaţiul interstelar. Aproape în aceeaşi clipă, cele trei nave de luptă supravieţuitoare, după ce se reconectară la motorul navei de luptă, se îndreptară direct spre lumea miniaturală a lui Bohhuah Mutdah, cu intenţia fanatică de a-şi lua victima cu ei – şi neştiind că, oricine ar fi fost, aceasta dispăruse. Desprinzându-se în ultima secundă, aruncară gigantica *centrală electrică* spre Oseon 5792. Unul dintre ei avu o defecţiune mecanică. Cablul său nu se mai eliberă. Fu tras în jos împreună cu motorul.

Ceilalţi doi se desprinseră frenetic.

Vuffi Raa îşi trecu vârfurile tentaculelor peste tastaturile *Şoimului*. Acceleraţia rezultată putu fi simţită de căpitan chiar şi prin puternicele amortizoare inerţiale. Scaunul armei sale se roti violent, izbindu-se şi lovindu-şi ocupantul puternic de stopuri, în timp ce armele se legănau sălbatic. Asteroidul se reduse la un vârf de ac şi înflori într-un nor incandescent, mistuind una dintre navele de luptă care credeau

că au scăpat şi răsturnând-o pe cealaltă.

Chiar şi *Vântul în Flacări* păli pentru un moment, în timp ce globul de foc se extindea, devenind tot mai strălucitor, tot mai incandescent. Apoi începu să se întunece din interior spre exterior.

Lando trase adânc aer în piept – descoperi că o făcuse deja, deşi nu îşi amintea – şi îl lăsă să iasă.

— Ține-te bine, stăpâne! strigă intercomunicația de lângă urechea lui.

BLANG! ZOONG! CRASH! Era ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul unei tobe de titan bătută de un trib de sălbatici. O ploaie de resturi trecu pe lângă *Şoim*, majoritatea ricoşând în scuturile sale, unele bucăți reuşind să pătrundă cu o viteză redusă şi inofensivă. Cargobotul se zgudui şi dansă, apoi se stabiliză. Lando eliberă o a doua respirație pe care nu şi-o amintea, se desprinse de scaunul tunului cvadruplu, îşi frecă câteva locuri dureroase de pe spate şi se îndreptă şovăitor spre carlingă.

* * *

În adâncul spațiului interstelar, departe de Oseon şi din ce în ce mai departe cu fiecare nanosecundă, o navă de vânătoare nou-nouță, cu un singur loc, rănită şi lovită de *Vântul în Flacări* şi de distrugerea unei lumi, îşi ducea acasă pilotul foarte zdruncinat.

Rokur Gepta râse amar. Cea mai bună înşelăciune este cea care îl păcăleşte mai întâi pe înşelător. Sângele păta veşmintele gri voluminoase pe care le purta, iar agonia îi pulsa prin ochiul distrus – o altă datorie pe care o avea față de Lando Calrissian.

Totuşi, Rokur Gepta era o ființă care îşi lua şi măsuri de precauție. De exemplu, nava sa privată de luptă, una dintre cele mai mici nave capabile de zbor interstelar construite vreodată. Îi salvase viața în sistemul Rafa; acum îi garanta din nou existența. Într-un univers care era numai iluzie, înşelăciunea era o sabie cu două tăişuri. Ca Bohhuah Mutdah, aproape că se scufundase în depresia acelui degenerat flasc – atât de bine absorbise rolul. Doar o pasiune mistuitoare pentru răzbunare îl ajutase să-şi păstreze adevărata identitate. În mod similar, atunci când fusese atacat de Calrissian, deghizarea pe care o purtase timp de secole fu aproape să îl distrugă.

Mai îndură durerea o vreme, ca o lecție pentru el însuşi. Nu exista niciun adevăr, nicio realitate obiectivă. Cu toate astea, ca stăpân al înşelăciunii, i-ar fi fost de folos să-şi păstreze iluziile mai bine sortate. Avea să mediteze la această lecție în timp ce aştepta în sistemul Tund sosirea programată a crucişătorului *Wennis*, care urma să se întâlnească cu el după ce se termina *Vântul în Flacări*. O lăsase pe ea şi echipajul ei pe Oseon 6845 şi zburase cu nava de vânătoare până la 5792 pentru a-şi asuma rolul de Bohhuah Mutdah. Un impuls de furie brută aproape că îl copleşi şi se concentră din nou asupra durerii pentru a-şi menține autocontrolul. Îşi pierduse animalul de companie pe 5792 – o altă datorie pe care o avea față de jucătorul vagabond, datorie pe care avea să i-o plătească cu dobândă atunci când i se va ivi din nou ocazia. Corecție: când *va face* să se ivească ocazia.

Ei bine, era de ajuns. Îşi puse micuța navă pe automat, lăsând deghizarea cenuşie pe care o lua de obicei să dispară. În sfârşit, ocupă scaunul pilotului în

adevărata sa înfăţişare. Bagheta din lemn de *tinkle* căzu pe podeaua micii cabine, petele de sânge de pe lungimea ei dispărând înainte să atingă podeaua. Durerea lui Gepta, la fel de iluzorie ca şi manifestarea sa lumească obişnuită, dispăru şi mai repede. Apoi urmă o altă rearanjare, o altă schimbare de forme şi culori. Din nou, entitatea cu mantie de culoarea cărbunelui şi mască misterioasă apăru, fără pete de sânge, fără durere. Tăie pilotul automat, puse mâna pe comenzile navei de vânătoare şi acceleră. Nava deveni o dâră estompată pe un cer înstelat şi dispăru.

* * *

— Uite-o, stăpâne! strigă Vuffi Raa, emoţionat.

Lando se uită prin cupola transparentă a carlingii *Şoimului*. Radarul şi indicatoarele de proximitate erau încă nefuncţionale şi aşa aveau să rămână atâta timp cât *Vântul în Flacări* răscolea sistemul Oseon. Tânjea după un telescop optic primitiv de pe vremuri. Lupa electronică de la bordul *Şoimului* era mai mult decât inutilă aici.

— Ai un ochi ascuţit, prietene. Dar ţine scuturile ridicate, nu ştim dacă e cu adevărat neajutorat sau doar se preface.

Lando mai trase un fum din ţigara rulată grosolan. Într-o zi avea să aibă ocazia să mai cumpere nişte trabucuri.

Şoimul se legănă şi plonjă, egalând viteza navei de luptă care se prăbuşea. Nu numai că droidul insistase să-i salveze ocupantul – dacă acesta supravieţuise bătăii pe care o primise nava sa –, dar şi Lando fusese de acord în speranţa că astfel ar fi putut răspunde la câteva întrebări sâcâitoare. Mai exact, pe cine ofensase suficient încât să merite fantastica vendetă care – spera el – se apropia de sfârşit chiar în acest moment. Cu siguranţă nu câştigase niciodată suficienţi bani de la o singură persoană pentru a face ca asta să fie de la sine înţeles.

Serpentinele *Vântului în Flăcări* şi fundalul înstelat începură să se învârtă nebuneşte în timp ce Vuffi Raa rula nava pentru a se alinia mişcării navei de luptă dezactivate. Lando trase un ultim fum, gemu şi se ridică din scaun, clătinându-se puţin cu vederea dezorientantă. Compensatoarele artificiale de gravitaţie şi inerţie ale *Şoimului* funcţionau perfect, dar vederea îi păcălea urechea internă. Apoi miji ochii.

— Mă duc sus. Ţine-o nemişcată, da?

— Fii sigur de asta, stăpâne – şi fii atent. Mă voi alătura ţie cât de repede pot.

— Bine.

În drum spre trapa superioară, Lando îşi luă casca. Nu avusese timp să-şi scoată costumul de vid, ceea ce era foarte bine. Îşi puse bula pe cap, o împinse uşor în jos şi o roti puţin pentru a o bloca în poziţie, apoi verifică cadranele de pe braţ pentru a se asigura că avea o etanşare perfectă.

Încă o oprire. Apucă o bară lungă de un metru dintr-un set de chei tubulare din zona motorului. Îşi pierduse mini pistolul pe 5792 şi nu mai avea alte arme mici la bordul *Şoimului*. Luând în mână bara de titan, o învârti experimental. Nu era la fel de bună ca oţelul, era prea uşoară, dar era bună pentru a sparge o cască sau un craniu.

Un clinchet înăbuşit reverberă uşor prin întreaga navă. Aproape la fel de repede, vocea robotului îi răsună în căşti.

— Suntem fixaţi, stăpâne, o să stabilizez nava şi o să vin imediat la tine.

Lando nu simți manevra. Când lucrurile mergeau bine – şi el nu putea vedea prin cupolă –, nici nu trebuia să simtă. În orice caz, era ocupat să întoarcă o roată mare de metal aşezată în trapa de deasupra capului său. Sigiliul trebuia să fie etanş cu deschiderea de evacuare a navei de vânătoare; costumul său era doar o măsură de precauție. Dar închisese uşa etanşă în urma lui când intrase în această zonă a navei.

Lando era un om care îşi lua măsuri de precauție.

Roata îşi lovi opritorul, uşa se prăbuşi în jos cu câțiva centimetri, iar Lando o dădu la o parte. Metalul găurit şi zgâriat îl întâmpină, un cerc din acesta fiind încadrat într-o zonă mai largă care se potrivea cu el prin uzura îndelungată şi dură. Cercul avea un inel încastrat la margine. Lando băgă o pereche de degete înmănuşate sub el, trase tare şi o bandă de material de etanşare îl urmă în jos prin trapa *Şoimului*. Cercul ieşi în afară – presiunea era uşor mai mare în interiorul navei de vânătoare.

Lando aruncă banda de acces de urgență pe podeaua camerei, apoi băgă un mâner precaut de cheie prin orificiu, strecurându-şi apoi capul şi umerii. Câte o cizmă atârna de fiecare parte a capului său. Cizmele erau conectate la o pereche de picioare care se ridicau până la un corp prăbuşit într-un scaun de accelerare şi legat în el. Corpul nu se mişca. Străduindu-se puțin, Lando se întinse şi apăsă butonul de eliberare rapidă a hamului. Trăgând uşor de gleznele siluetei, începu să coboare corpul prin trapă, fiind nevoit să lase la podea bara pentru a face loc şi a câştiga o mână în plus. Umerii se blocară momentan în trapă, apoi alunecară prin ea. Lando se bucură că reglase gravitația din cameră la o zecime din cea normală. Tipul l-ar fi strivit în timp ce cobora pe scara trapei. Era uriaş.

Cu pilotul salvat zăcând inconştient pe podea, Lando ridică trapa la locul ei, învârti roata până când o lumină verde clipi dintr-un mic panou de lângă ea şi coborî înapoi pe podea. Citi ceea ce se vedea în indicatoarele costumului pilotului. Aparențele puteau fi înşelătoare; pilotul părea uman, dar ar fi putut fi amoniac ceea ce respira în costum. Dar nu era cazul. În timp ce îşi desprindea propria cască şi începea să o desfacă pe cea a pilotului de vânătoare, auzi un alt zgomot în timp ce Vuffi Raa se desprindea de nava distrusă. În interiorul căştii se afla o față aspră, îmbătrânită, cu cicatrici elaborate şi acoperită de o barbă grizonată de o săptămână. Chiar şi în inconştiență, chipul părea dur, înțelept şi experimentat. O pleoapă flutură.

Lando recuperă levierul, pentru orice eventualitate, apoi se răzgândi. Tipul ăsta părea destul de puternic ca să i-l ia din mână şi să i-l bage în cap. Un şuierat răsună prin cameră, iar Vuffi Raa păşi pe uşă exact când pilotul începu să se agite. Bătrânul dur îşi scutură uşor capul cenuşiu, se uită amețit la Lando, clipi şi se uită prin cameră.

Privirea i se opri la droid şi îngheță acolo. O expresie de ură pasională cuprinse chipul pilotului, iar corpul i se încordă pentru luptă.

— Tu! strigă pilotul. Distrugătorul lumii mele! Omoară-mă acum, sau cu siguranță nu vei mai scăpa de moarte!

Capitolul 18

Cu o lovitură feroce a tentaculelor în peretele din spatele său, robotul se lansă prin cameră, direct spre pilotul uimit al navei de vânătoare. Pilotul sări în sus în momentul în care patru manipulatori cromați îl prinseră în îmbrățişarea lor mecanică, cărora li se alătură un al cincilea manipulator întârziat. Pilotul îşi ridică antebrațele în sus şi în afară într-o manevră de rupere a prizei, respinse un tentacul cu o blocare a antebrațului care ar fi rupt radiusul şi ulna unui luptător uman, şi aplică o lovitură puternică cu pumnul în trunchiul pentagonal al lui Vuffi Raa.

Roboțelul zbură înapoi pe unde venise, se izbi de perete şi se întoarse din nou în luptă înainte ca Lando să apuce măcar să clipească.

— Stăpâne! strigă droidul, înfăşurându-şi din nou membrele în jurul celor ale pilotului. Foloseşte trusa medicală!

Scotocind în burta costumului său, Lando apucă injectorul trusei, o monedă plată şi groasă cu o parte roşie şi una verde laminate peste o placă argintie. În timp ce Vuffi Raa îl ținea momentan pe pilotul navei de vânătoare, jucătorul îi plesni injectorul pe gât. Se auzi un *hisssss*, pilotul se prăbuşi, iar Vuffi Raa îi dădu drumul.

Robotul păru să se furişeze într-un colț, ochiul său roşu devenind din ce în ce mai slab, tentaculele sale întinzându-se şi încolăcindu-se până când micuțul deveni o simplă sferă metalică. Lumina pulsă slab o dată, apoi se stinse.

— Vuffi Raa! exclamă jucătorul, zguduit de surpriză şi durere.

Se grăbi să ajungă lângă robot, fără să aibă nici cea mai vagă idee ce să facă pentru prietenul său. O mică urmă de strălucire a ochiului încă mai putea fi distinsă. Lando se ridică în timp ce furia începea să-l cuprindă, îndreptându-se spre pilot.

Sedarea nu-l lăsase inconştient. Zăcea întins, respirând adânc, cu ochii focusându-se şi apoi pierzându-şi concentrarea, întorcându-se şi ieşind din ura nebună şi arzătoare pentru droidul neajutorat aflat în cealaltă parte a camerei.

Lando îl întoarse brusc, smulse blasterul oarecum învechit din tocul militar al bărbatului şi îl întoarse din nou pe spate. Scotocind prin camera mică şi înghesuită, găsi câteva resturi, mărunțişuri de la proiectele de întreținere, printre care o bucată de doi metri de sârmă grea. Sprijinind-o de învelişul superior saturat de scut, o arse în două cu blasterul la cea mai joasă setare şi, fără să aştepte să se răcească bucățile arse, se întoarse la pilotul culcat, răsucindu-i o bucată în jurul încheieturilor unite şi pe cealaltă în jurul gleznelor. Apoi, fără să-i pese de daunele fiziologice pe care i le-ar putea face soldatului, răsuci marginea zimțată a injectorului până când săgeata mică se fixă pe semnul *stimulent*, şi o lipi ferm de fața bărbatului.

Dispozitivul făcu zgomotul său subtil. Individul se îmbujoră, gemu, iar ochii i se limpeziră imediat. Lando apăsă botul cald al blasterului pe rotula stângă a bărbatului.

— În regulă, amice: spune-mi povestea şi fă-o scurt. Dacă vrei, nu coopera. Mi-ar plăcea să am o scuză să te termin, articulație cu articulație!

Articulația degetului arătător i se strânse pe trăgaci, iar pilotul o văzu.

— Sunt Klyn Shanga, spuse cu un oftat silueta încorsetată. Îți voi spune tot ce

vrei să ştii, atât timp cât promiţi să foloseşti blasterul ăla pe mine după aceea. O lovitură curată şi eficientă pentru un soldat bătrân, ce zici?

Luat prin surprindere, Lando lăsă botul să cadă pe podea.

— O să aleg după ce aud ce ai de spus. *Klyn Shanga.* Ce fel de nume e ăsta?

Se ghemui pe punte lângă Shanga, cu un ochi pe Vuffi Raa. Robotul nu se mişcă.

Shanga scutură din cap şi suspină din nou, încercând să accepte înfrângerea. Avusese parte de mult antrenament.

— Este numele unui om mort, prietene, numele unui om mort. Cine naiba eşti tu şi de ce te lupţi cu oameni ca tine pentru demonul ăla de acolo?

— Sunt Căpitanul Lando Calrissian de pe *Şoimul Mileniului*, răspunse Lando calm, iar acel *demon* este androidul meu pilot şi prietenul meu, amice. Numele lui este Vuffi Raa şi nu a rănit în viaţa lui nici cea mai mică insectă. E programat să nu o facă.

Pilotul clipi.

— Un droid? Asta ţi-a spus? Asta explică cromul sofisticat – aproape că nu l-am recunoscut. Dar l-am recunoscut! Nu-l uiţi pe demonul care ţi-a distrus civilizaţia!

Lando îşi scărpină capul.

— Fii rezonabil, omule. Cum ar putea un mic droid... Şi oricum, ceea ce ţi-am spus este adevărat. Este adroid, l-am văzut parţial dezasamblat. Lasă-mă să-ţi spun, dacă a fost rănit permanent... Ştii de ce e încolăcit aşa şi dezactivat? Ei bine, pentru că a fost forţat să atace şi să imobilizeze o fiinţă sensibilă, bănuiesc, pentru a se apăra pe sine şi pe mine.

Shanga se prăbuşi înapoi pe punte, îşi lăsă capul în jos şi gemu.

— Nu ştiu ce naiba se întâmplă aici! Parţial dezasamblat? Programat împotriva agresivităţii? Nu cumva ai o ţigară?

Lando zâmbi sumbru.

— Tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru, Klyn Shanga.

— Klyn Shanga? spuse o voce mică din cealaltă parte a camerei. Aşa ţi se spune? Stăpâne, cred că acum pot clarifica o parte din această confuzie.

— Vuffi Raa! strigă Lando bucuros.

Pilotul înţepeni.

— Tu nu mă cunoşti, creatură, dar eu te cunosc pe tine! Îţi aminteşti de sistemul Renatasia?

Robotul se desfăcu, păşi încet şi graţios spre cei doi bărbaţi şi îşi coborî trunchiul până la podea, lăsându-şi tentaculele să se relaxeze. Era una dintre puţinele dăţi când Lando îl văzuse pe robot odihnindu-se. Fusese una dintre puţinele dăţi când avusese nevoie să se odihnească.

— Da, Klyn Shanga, îmi amintesc foarte bine. Şi cu mai multă ruşine şi regret decât aş putea exprima vreodată. Stăpâne, Renatasia este o colonie preistorică. Nimeni nu ştie cu cât timp în urmă s-au stabilit fiinţele umane acolo. Cu mult înainte de Republică, cu siguranţă. Cu mult înainte ca vreun istoric să admită că au existat zboruri spaţiale. Dar există, şi a fost total izolată de restul civilizaţiei, neştiind de ea, aşa cum nici noi nu ştiam de ei. Îţi aminteşti, explică în continuare droidul, că fostul meu stăpân, de la care m-ai câştigat în sistemul Rafa, era antropolog şi spion al guvernului. Ei bine, am fost cu el mulţi ani, o stare de disconfort şi nemulţumire

reciprocă, te asigur. Un comerciant independent, la fel ca tine, stăpâne, a dat peste Renatasia, iar stăpânul meu a fost desemnat să-i verifice descoperirile, raportate pentru că există o recompensă permanentă pentru astfel de descoperiri. Iertați-mă, domnule Shanga – oh, sunteți colonel, nu-i așa? Bine, iertați-mă, domnule, dar Renatasia era un loc înapoiat în sens tehnologic. Stăpânul meu a presupus că, la un moment dat după colonizarea inițială, a fost ruptă de orice sistem din care au venit coloniştii şi, în următoarele zeci de generații, a alunecat înapoi în barbarie – poate chiar mai departe. După cum s-a dovedit, au urcat înapoi suficient de sus pentru a avea călătorii comerciale interplanetare în propriul lor sistem, dar nu au descoperit modalități de zbor hiperspațial. Aceasta a fost cauza stării lor. Guvernul îi clasificase ca fiind retardați social şi potriviți pentru redezvoltare forțată – o varietate de *terapie* la grămadă, care este un eufemism subțire pentru *exploatarea nemiloasă*. Sistemul Renatasia, incapabil să se apere, urma să fie folosit. Să fie folosit până la capăt, dacă era de dorit. Dar mai întâi trebuia să fie cercetat, analizat, inspectat pentru punctele forte ascunse. Stăpânul meu credea că cea mai bună înşelăciune este adevărul – editat corespunzător. Mi-a ordonat să-mi acopăr suprafața metalică cu un strat de *latoprene*[1] cu aspect organic, m-a pus să-mi confecționez haine care să se potrivească peste forma mea, recunoscută ca destul de neconvențională, şi m-a însoțit la suprafața Renatasiei III într-o aterizare deschisă, vizibilă. Ne-am anunțat în fața guvernului local – sistemul era împărțit la acea vreme în națiuni separate, care purtau adesea războaie feroce între ele – ca reprezentanți, trimişi ai unei civilizații din întreaga galaxie.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Renatasia, după un interval adecvat, urma să fie invitată să se alăture. Au avut loc parade şi sărbători. Am călătorit mult prin sistem, ca oaspeți de onoare ai unui popor care spera că acest nou contact cu o civilizație superioară va pune capăt războiului dintre ei şi sărăciei. Am mers la banchete, am ținut discursuri. Şi absolut întotdeauna, eu eram şeful delegaților. Stăpânul meu juca rolul de secretar şi asistent. Am fost acolo timp de şapte sute de zile standard, timp în care i-am ajutat să organizeze un guvern unic la nivel de sistem, le-am organizat forțele de apărare sub o comandă unitară, apoi le-am redus considerabil mărimea. Le-am oferit tehnologie nouă – banalități care nu aveau să îi ajute deloc atunci când aveau să fie dezvăluite adevăratele noastre scopuri. Flota Imperială a sosit în ziua şapte sute unu. La început, bucuria a fost mare – până când flota a început să adune sclavi, să ceară impozite, să închidă şcoli şi să-i forțeze pe nativi să-şi învețe copiii principalele limbi galactice, excluzând-o pe a lor. Oraşe întregi, națiuni întregi au rezistat. Oraşe întregi, națiuni întregi au fost distruse. Două treimi din populație au fost exterminate în operațiunile de pacificare eşuate care au urmat. Uimit şi stânjenit, guvernul a părăsit sistemul Renatasia. Întreaga problemă a fost muşamalizată şi ceea ce a fost numit un *incident* a fost uitat cât mai repede posibil.

— Noi nu am uitat! strigă Klyn Shanga din poziția sa culcată pe puntea *Şoimului*. Nu ne-a mai rămas decât visul nostru de răzbunare! Şi acum am eşuat!

Vuffi Raa se ridică puțin mai sus, începând să descâlcească firele din jurul încheieturilor lui Klyn Shanga.

---

[1] Latoprene – substanță derivată din materiale plastice sofisticate, utilizată la droizi pentru a-şi camufla suprafața metalică şi a le permite să „pară” organici.

— Ați adunat nave de război. Nu v-am recunoscut drept ceea ce erați. În escadrila ta erau nave de luptă din cel puțin douăzeci de civilizații, iar motorul acela era de la un crucişător casat.

— Da! Ne-a luat un deceniu să punem la punct operațiunea şi ne-a costat tot ce aveam! Şi în cele din urmă, nu a ieşit nimic!

Îşi întoarse fața spre podea, iar umerii îi tremurară scurt. Lando îi dezlegă gleznele soldatului şi îl ajută să se ridice.

— Am încredere, bătrâne, că înțelegi: Vuffi Raa este multe lucruri, dar este doar un droid. Nu are de ales decât să facă exact ceea ce i se ordonă să facă. L-ai văzut vreodată făcând personal rău cuiva?

Shanga se întoarse cu fața la jucător.

— Nu, nu l-am văzut. Ce legătură are una cu alta?

— Foarte mult. Ai văzut cum a reacționat, pur şi simplu, la reținerea ta?

Războinicul îşi încordă maxilarul.

— Şi ce dacă? Poți ucide un om ordonându-i droidului să o facă. Nu trebuie să-ți pătezi singur mâinile. Şi totuşi vei fi la fel de vinovat!

Lando apucă mai ferm blasterul lui Shanga.

— Atunci presupun că asta înseamnă că nu-ți vei da cuvântul să nu...

— Bineînțeles că nu! răcni Klyn Shanga.

— Foarte bine.

Lando, ținând arma asupra bărbatului, se ridică şi reprogramă trapa sasului.

— Haide, Vuffi Raa.

Păşind prin uşa peretelui etanş, jucătorul vorbi din nou.

— Îți vom aduce un pat şi nişte mâncare. Intenționez să te las în cel mai apropiat sistem şi nu vei fi rănit. Sper să te conving pe drum, cândva în următoarele câteva zile, că această răzbunare este irațională. Vuffi Raa este o ființă foarte bună şi ar fi murit mai degrabă decât să vă distrugă cultura, dar este şi un robot care, chiar şi în cele mai josnice mâini, trebuie să se supună. Încerc să fac ceva constructiv şi în privința asta.

— Serios? întrebă Vuffi Raa amețit de pe coridorul de afară. Ce, stăpâne?

— Nu-mi mai spune *stăpâne*!

Închise uşa, o programă să-l rețină pe pilotul navei de vânătoare şi băgă blasterul într-un buzunar de pe partea exterioară a costumului său.

— Să mergem bătrâne. Trebuie să decidem încotro să ne îndreptăm.

— Asta depinde, stăpâne, dacă suntem transportatori de marfă sau jucători, nu-i aşa?

— Într-adevăr, cu excepția faptului că, în acest moment, suntem într-o călătorie de agrement. La urma urmei, avem o sută şaptezeci şi trei de mii de credite pe care le-am câştigat pe Oseon 6845.

La jumătatea drumului spre carlingă, droidul se întoarse şi se uită la Lando.

— Nu-mi place să spun asta, stăpâne, dar din experiența trecută, banii nu ne vor folosi prea mult.

Lando se opri în mijlocul drumului, cu o expresie încruntată pe față. Îşi dorea cu disperare să-şi scoată costumul spațial din ce în ce mai inconfortabil, să facă un duş şi să se întindă pentru câțiva eoni.

— Mulțumesc pentru votul de încredere. Dar avem şi douăzeci de milioane de credite pe care le-am luat *din greşeală* de la Bohhuah Mutdah. Nu va mai avea

nevoie de ei!

Îşi continuară drumul spre puntea de comandă, unde Vuffi Raa începu procedura necesară pentru stabilirea unui curs. Lando îşi rulă posomorât o altă țigară cu tutun de trabuc zdrobit şi hârtie extrem de nepotrivită.

— Douăzeci de milioane de credite şi nu am nici măcar o țigară decentă!

Robotul făcu o pauză.

— Stăpâne, pot să pun o întrebare?

— Atâta timp cât nu-mi spui *stăpâne* când o faci.

— Încerc. Lando, poporul lui Klyn Shanga, Renatasienii – mă simt responsabil pentru ei. Civilizația lor a fost aproape nimicită. Dacă îşi vor reveni, vor trece secole până când o vor face.

Lando aprobă solemn din cap.

— Este adevărat. Pe de altă parte, toată lumea trebuie să o ia de la capăt, în fiecare zi, de oriunde s-ar afla.

— Ei bine, stăp... Adică, Lando, avem câştigurile de la Oseon. Nu şi-ar reveni Renatasienii mult mai repede dacă ar avea parte de ajutor? La urma urmei, noi suntem jucători şi aventurieri. Să fim bogați nu ar face decât să ne stea în cale. Cred că ar trebui să-i dăm lui Klyn Shanga cele douăzeci de milioane.

Lando se uită la Vuffi Raa, îşi luă țigara şi se lăsă pe spate în scaunul de salt. Trecu mult timp până când să vorbească.

— Vuffi Raa, eşti un droid decent şi cu suflet uman. Şi, dacă te gândeşti bine, nici eu nu sunt prea rău. Comparativ cu restul universului, suntem băieții buni. Dar în ceea ce priveşte cele douăzeci de milioane, micul meu prieten mecanic, las-o baltă. O să-mi placă să fiu bogat.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la

dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

